

ANALÝZA ÚČINNOSTI ZÁKONA O SVOBODNÉM PŘÍSTUPU K INFORMACÍM

PŘEHLED PŘIPOMÍNKOVÝCH MÍST, PŘIPOMÍNEK A ZPŮSOBU JEJICH VYPOŘÁDÁNÍ

Připomínkové místo	Připomínka	Povaha připomínky	Stanovisko zpracovatele (návrh vypořádání)
Obecně k analýze			
Liberecký kraj	Obecně máme zato, že snaha legislativně poupravit a zpřesnit stávající zákon č. 106/1999 Sb., je v zásadě chvályhodná. Zákon by měl být v mnoha ohledech jednoznačnější a nepřipouštějící takové množství nejrozumnějších (rozšiřujících) výkladů, což však bude aktuální až v paragrafovaném znění novely zákona.	zásadní	Bereme na vědomí.
Olomoucký kraj	K tomuto materiálu neuplatňuje Olomoucký kraj zásadní připomínky. Stanovisko, které je uvedeno v příloze tohoto dopisu, obsahuje v podstatě již konkrétní náměty na úpravu zákona o svobodném přístupu k informacím, které vzešly z jeho dosavadní aplikace Olomouckým krajem (a jeho orgány) a dále z posouzení legislativních záměrů uvedených v předloženém materiálu. Domníváme se, že zohlednění těchto námětů v rámci zamýšlené novelizace předmětného zákona by nepochybně přispělo ke zvýšení efektivity informačního procesu.		Bereme na vědomí.
SÚJB	Pokud jde o navrhované legislativní úpravy, považujeme je za přínosné pro zlepšení aplikační praxe zákona č. 106/1999 Sb. Zvláště doporučujeme zavést zjednodušené vyřizování žádostí v těch případech, kdy povinná osoba hodlá žadateli vyhovět. Státní úřad pro jadernou bezpečnost vyřizuje v průměru cca 20 žádostí v režimu zákona č. 106/1999 Sb., ročně. Po událostech v jaderné elektrárně ve Fukushima v Japonsku narostl počet žádostí v letošním roce cca na 800 až 900, kterými se úřad musel zabývat a kterým téměř vždy vyhověl, avšak informace poskytoval jinou formou než striktně v režimu zákona č. 106/1999 Sb. Pokud by úřad postupoval přesně formálně podle zákona č. 106/1999 Sb. (např. žádal o		Bereme na vědomí s tím, že zjednodušené vyřizování žádostí (zejména tam, kde se jedná o „neproblematické“ odstranění osobních údajů) by se provádělo bez nutnosti vydat rozhodnutí podle § 15 InfZ.

	doplnění údajů ohledně žadatele), nemohl by být tento administrativní nárůst v činnosti úřadu ve stanovených lhůtách fakticky zvládnut		
ČSÚ	Změny zákona o svobodném přístupu k informacím musí odpovídat současné reálné situaci. Uplatňování práva na přístup k informacím by mělo akceptovat skutečnost, že dochází a nadále bude docházet ke snižování rozpočtů organizací státní správy, včetně snižování počtů státních zaměstnanců. Každá organizace musí v první řadě plnit úkoly v rámci své působnosti, které vyplývají z kompetenčního zákona a dále z celé řady právních předpisů jak národních, tak i Evropské unie a z jiných mezinárodních závazků. Pokud by změnou zákona byly kladeny vyšší a náročnější požadavky na poskytování informací, mělo by to bezpochyby administrativní a finanční dopady na příslušné organizace státní správy. Je proto třeba plně souhlasit se stanoviskem Ministerstva vnitra, aby změny vedoucí k posílení práva na informace byly provedeny bez nároků na veřejné rozpočty nebo tyto nároky byly minimalizovány.		Bereme na vědomí.
MF	<p>Vláda České republiky má projednat výše uvedený materiál zpracovaný Ministerstvem vnitra a přijmout k němu usnesení, kterým schválí „Shrnutí legislativních změn, jejichž provedení je navrhováno k posílení účinnosti a přehlednosti zákona o svobodném přístupu k informacím a k odstranění jeho aplikačních nedostatků“ (dále jen Shrnutí III. A). Ostatní části materiálu (označené III. B, III. C a III. D), z nichž Shrnutí III. A vycházelo, mají být vládou vzaty na vědomí. S tímto postupem lze souhlasit a z pohledu Ministerstva financí konstatovat uspokojení nad tím, že hlavní schvalovaný materiál je zpracován s ohledem na nezvyšování nároků na veřejné rozpočty a nezvyšování administrativní zátěže povinných subjektů. V materiálu se uvádí, že plnohodnotného posílení práva na informace lze docílit i jinými opatřeními bez těchto nároků.</p> <p>Doporučujeme provést upřesňující novelizaci zejména těch ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), kde je nejednotná judikatura. V případech rozhodování o různých možnostech úpravy doporučujeme vycházet přednostně z dikce směrnice 2003/98/ES Evropského společenství o opakovaném použití informací veřejného sektoru a ze souvisejících směrnic ES.</p>		Bereme na vědomí (včetně doporučení postupu při zpracovávání novely).

Ministerstvo spravedlnosti	<p>Z předloženého materiálu je zřejmé, že Ministerstvo vnitra ČR (dále jen „MV“) přistupovalo při formulaci materiálu k doporučením přizvaných odborníků značně selektivně. MV v úvodu materiálu odkazuje na jednání pracovní skupiny, která během svých pěti zasedání v první polovině letošního roku doporučila určitá legislativní řešení související s aplikací a případnými změnami zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“). Sám předkladatel připouští, že závěry, k nimž dospěla pracovní skupina, měly charakter toliko doporučení. Faktem však zůstává, že se MV od těchto doporučení pracovní skupiny ve svém konečném návrhu v mnoha bodech odklonilo.</p> <p>MV se v úvodu předloženého materiálu dále odvolává na analýzu zpracovanou Mgr. Oldřichem Kužílkem. I zde připouští, že se se všemi analýzou navrhovanými opatřeními neztotožňuje. Reálně však konečný návrh MV zahrnuje pouze zhruba polovinu opatření obsažených v analýze Mgr. Kužílka.</p>		Bereme na vědomí.
Kancelář VOP	<p>Materiál vznikl jako reakce na bod 1.15 „Strategie vlády v boji proti korupci na období let 2011 a 2012“. Cílem mělo být zefektivnění systému svobodného přístupu k informacím z toho důvodu, že „současná právní úprava poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb. umožňuje protahování přístupu k informacím. Proces obrany před neoprávněným odepřením informací je zdlouhavý a často nevede k žádnému výsledku.“ Velká část materiálu se však namísto otázky zkrácení doby potřebné pro získání informací a posílení možností obrany žadatele o informaci zabývá tím, jak chránit povinné subjekty před „zneužíváním“ zákona o svobodném přístupu k informacím a před zátěží, kterou představuje povinné zveřejňování některých informací. V těchto částech materiál nejenže podle mého názoru vybočil ze stanoveného zadání vlády, ale dokonce je popírá.</p>	zásadní	<p>Vypořádáno vzájemným vysvětlením stanovisek.</p> <p>Dle názoru předkladatele ale není pravdivé tvrzení, že se „velká část materiálu věnuje... ochraně povinných subjektů“. Stačí snad jen porovnat počet stran věnujících se opatření posilujících postavení žadatele se stranami věnujícími se ochraně povinného subjektu před <u>zjevným</u> zneužíváním práva na informace. Nyní platný InfZ nedává povinným subjektům žádné možnosti obrany proti obstrukčním a kverulačním žádostem a je-li vládním zadáním zvýšit efektivitu InfZ, nutně musí dojít i k této úpravě. Návrh samozřejmě počítá s užitím ochrany povinných subjektů jen v krajních případech, a to pod přezkumem nezávislého orgánu – správního soudu.</p>
NSS	K předloženému návrhu je Nejvyšší správní soud obecně zdrženlivý, neboť dosud nejde přímo o návrh změny zákona, nýbrž spíše o vytýčení		Bereme na vědomí.

	směrů změn v základních alternativách. Volba mezi nimi je přirozeně především otázkou politickou, proto má Nejvyšší správní soud pouze několik podnětů k výslednému návrhu Ministerstva vnitra označenému jako III.A.		
hl. m. Praha	<p>Jak je zřejmé, obecná právní úprava přístupu k informacím obsažená v zákoně č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, vykazuje aplikační nedostatky, které v konečném důsledku brání efektivnímu přístupu k informacím a komplikují činnost povinných subjektů.</p> <p>Uvedená skutečnost je ověřena rovněž praxí Magistrátu hl. m. Prahy, který představuje, podobně jako Ministerstvo vnitra, nejen subjekt povinný k poskytování informací ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, ale rovněž nadřízený orgán, příslušný k rozhodování o opravných prostředcích. Na základě bohaté zkušenosti s aplikací dotčeného zákona tedy hl. m. Prahy vítá provedení všech změn, které by do budoucna přispěly ke zlepšení vymahatelnosti práva na informace.</p> <p>Z obsahu Vámi předložených materiálů (II. a III.A), v nichž jsou shmuty změny navržené k posílení účinnosti zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, vyplývá celá řada změn, jež zásadním způsobem ovlivní dosavadní aplikační praxi. Přesto však věřím, že připravované změny budou v případě své realizace přínosné, neboť ve většině případů odrážejí reálné zkušenosti potvrzené rovněž praxí Magistrátu hl. m. Prahy. Nesporným pozitivem Vámi navrhovaných změn je ekonomická racionalita, tedy snaha o efektivnější přístup k informacím bez nadměrné zátěže veřejných rozpočtů.</p> <p>Vzhledem k uvedeným skutečnostem konstatuji, že se plně ztotožňuji s Vašimi závěry obsaženými v materiálu označeném jako III.A „Shrnutí legislativních změn, jejichž provedení je navrhováno k posílení účinnosti zákona o svobodném přístupu k informacím a k odstranění jeho aplikačních nedostatků.“</p>		Bereme na vědomí.
Úřad vlády – PEAKE	Předložený materiál představuje naplnění prvního úkolu č. 1.15 Strategie vlády v boji proti korupci na období let 2011 a 2012 (dále jen „Strategie“). Přestože je více či méně podrobně rozebrán současný stav aplikace		Bereme na vědomí , nicméně nesouhlasíme s tím, že by návrh neobsahoval všechny významné protikorupční prvky. Naopak, <u>navrhovaná opatření</u>

	<p>zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), neobsahuje materiál III.A všechny významné protikorupční prvky, které by bylo třeba upravit tak, aby byl zcela naplněn zamýšlený protikorupční efekt, kterým je <i>rychlejší a snadnější přístup veřejnosti k informacím a zvýšení veřejné kontroly nad rozhodováním orgánů veřejné moci</i>. V určitých aspektech lze totiž dle navržených změn předpokládat přetrvávání problémů. Z uvedeného důvodu uplatňujeme níže uvedené připomínky.</p>		<p><u>mohou reálně zvýšit účinnost InfZ při současném zachování ekonomické racionality.</u></p>
Úřad vlády – PEAKE	<p>1) K III.A – 1. Úvod (str. 3) V poznámce pod čarou jsou uvedena usnesení vlády, která aktualizují text Strategie. Z tohoto obecného pohledu je třeba uvést i usnesení vlády ze dne 16. listopadu 2011 č. 837, byť touto aktualizací Strategie nedochází k úpravě úkolu č. 1.15 Strategie.</p> <p>Obecně pak lze doporučit ve všech částech materiálu (zejména III.A, předkládací zpráva a obálka) uvádět odkaz na usnesení vlády v běžně používaném tvaru (usnesení vlády ze dne ... č. ...), případně pro zkrácené verze (číslo/rok) tento způsob odkazování na usnesení vlády zavést jako zkratku.</p>		Akceptováno, bude doplněno.
2.1 Změny koncepčního charakteru			
2.1.1 Informační komisař			
Připomínky pro variantu doporučenou předkladatelem (varianta č. 1 – nulová varianta, tj. nezavádět institut informačního komisaře)			
Liberecký kraj	Velmi souhlasíme s názorem předkladatele nezavádět do zákona č. 106/1999 Sb., nový institut či úřad „informačního komisaře“.	zásadní	Akceptováno, komisař nebude zaveden.
Plzeňský kraj	Institut informačního komisaře považujeme za zbytečný a zásadní zásah do současné struktury poskytování informací. V jakékoliv své podobě by velmi zkomplikoval poskytování informací. Jediným přínosem by bylo, kdyby informační komisař byl odvolacím orgánem pro všechny povinné subjekty a druhoinstanční praxe byla jednotná. I zavedení informačního komisaře jako druhoinstančního orgánu byl však bylo nesmírně komplikované (u ministerstev atd.).	zásadní	dtto
kraj Vysočina	Navrhujeme ponechat stávající stav, tzn. preferujeme nulovou variantu. Dle názoru Kraje Vysočina je zavedení institutu informačního komisaře zbytečné a administrativně nákladné řešení, přičemž potřeba takového řešení se zdá více než problematická a marginální.	zásadní	dtto

Pardubický kraj	Co se týče zavedení institutu informačního komisaře, souhlasíme s názorem předkladatele, ovšem s tím rozdílem, že nesouhlasíme ani s povinností nadřízeného orgánu uložit poskytnutí informace, ani se stanovením lhůty pro rozhodnutí správního soudu o žalobě. Jsme toho názoru, že nový metodický a kontrolní orgán, ať již bude nadán rozhodovací pravomocí či nikoliv, pouze zatíží veřejné rozpočty, aniž by přinesl požadovaný výsledek.	zásadní	dtto
Středočeský kraj	K legislativním změnám, jejichž provedení je navrhováno k posílení účinnosti zákona o svobodném přístupu k informacím a k odstranění jeho aplikačních nedostatků uvádíme, že preferujeme tzv. nulovou variantu, tedy ponechání současného právní úpravy poskytování informací, bez vytváření nové instituce nebo institutu informačního komisaře. Jakákoliv jiná varianta bude znamenat nárůst nákladů a způsobí v poskytování informací spíše chaos a nejasnosti. V materiálu uváděné aplikační problémy by bylo vhodnější řešit spíše novelizací stávajících právních předpisů, která by však neměla znamenat zásadní změny.	zásadní	dtto
SMOČR	Svaz měst a obcí ČR se přiklání Variantě č. 1, tedy variantě nulové. <u>Odůvodnění:</u> Zavedení informačního komisaře jako samostatné instituce by přineslo zásadní dopad do státního rozpočtu. Domníváme se, že v současné době, kdy se stát snaží šetřit, a dle našeho názoru již teď neúnosně přenáší svůj dluh na rozpočty měst a obcí, není vhodné uvažovat o takto nákladném institutu.	zásadní	dtto
NSS	V bodu 2.1.1 upozorňujeme na skutečnost, že zavedení informačního komisaře jako metodického a kontrolního orgánu působí zbytečně, jeho zavedení jako „univerzálního“ odvolacího orgánu by naopak znamenalo kompletní změnu zákona č. 106/1999 Sb. (dále jen „InfZ“), jak správně uvádí Ministerstvo vnitra. V případě takové změny je třeba zohlednit i skutečnost, že by vedla také k výraznému nárůstu agendy krajského soudu místa sídla informačního komisaře, tedy pravděpodobně Městského soudu v Praze, což by mohlo způsobit zhoršení problémů, na něž poukazuje samotný materiál v bodu 2.3.2 analýzy III.A (respektive v bodu 5.1.9 analýzy III.B).		dtto
NKÚ	Souhlasíme s doporučením MV (nulová varianta); zřízení nového orgánu nepovažujeme v současné době za nezbytné.		dtto

ČSÚ	Podporujeme variantu 1, tj. nezřizovat nový specializovaný orgán, který by si vyžádal značné finanční nároky. V dané oblasti působí veřejný ochránce práv a soudy. Další subjekt by navíc vytvářel jen další názor a výklad daného problému, včetně nového zatížení povinných organizací.		dtto
MF	Souhlasíme v tomto případě s nulovou variantou, neboť ostatní uvedené varianty představují jednak vysoké náklady pro státní rozpočet a jednak se jedná o nesystémové instituty, které by narušily systém kontroly ve veřejné správě (správní soudnictví, ombudsman).		dtto
MK	Ohledně návrhu na zřízení institutu informačního komisaře preferujeme variantu, která neobsahuje vytvoření nového úřadu, neboť je nutno předcházet dalšímu zvyšování výdajů ze státního rozpočtu.		dtto
MZV	Varianta 1 - vytvoření instituce „informačního komisaře“ není opodstatněné. Identického efektu lze docílit jinými opatřeními a jeho zřízení by vedlo k nepřiměřenému zvýšení administrativní zátěže a nároků na veřejné rozpočty.		dtto
Moravskoslezský kraj	Shodně s předkladatelem podporujeme variantu 1, tzn. „nulovou“ variantu.		dtto
Jihočeský kraj	Domníváme se, že zřízení funkce informačního komisaře ve všech navržených variantách, kromě varianty nulové, by výrazným způsobem zasáhlo do procesu poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Zřízení této funkce se jeví nadbytečné. Bezpochyby by se pojilo (i dle předložené analýzy) se zvýšenými náklady na jeho fungování, když zřízení nového aparátu, či dokonce nového ústředního správního úřadu s tím, že by tento správní úřad měl postavení obecného nadřízeného orgánu vůči všem povinným subjektům, je poměrně ambiciózní a v současných podmínkách (i ekonomických) jen stěží realizovatelná myšlenka, stejně tak jako připojení institutu informačního komisaře k Úřadu pro ochranu osobních údajů. Jihočeský kraj proto podporuje nulovou variantu návrhu.		dtto
Unie zaměstnavatelských svazů ČR	Po podrobném posouzení předloženého rozsáhlého materiálu lze uvést, že jde o vyložení předběžný "nástřel" předpokládaných změn zákona o svobodném přístupu k informacím. Přestože se hovoří o analýze, nedomníváme se, že je stávající systém podrobně vyhodnocen, nejsou		dtto

	<p>uvedeny kladné stránky a ani problémy, které se v předmětné oblasti projevují.</p> <p>Prakticky celý materiál se víceméně zabývá zřízením instituce informačního komisaře, a to i s odkazem na stávající mezinárodní úpravu. V této oblasti se nabízí otázka, zda v současném období ekonomické krize je nutné relativně v krátkodobém výhledu rozšiřovat oblast ústředních správních orgánů, včetně jejich personálního a věcného vybavení.</p> <p>Z výše uvedených důvodů je předkládané stanovisko spíše negativního charakteru s tím, že stávající systém je považován za vyhovující</p>		
Připomínky pro jiné varianty (zavedení informačního komisaře)			
Úřad vlády – PEAKE	<p>2) K III.A – 2.1.1 Institut informačního komisaře (str. 6-11)</p> <p>Z dosavadní praxe je nepochybné, že zavedení instituce, která by povinným subjektům poskytovala metodickou podporu a zároveň plnila funkci obecného odvolacího orgánu v oblasti svobodného přístupu k informacím, je žádoucí. Jako nejvhodnější řešení se nám jeví postupné rozšiřování pravomoci komisaře (gradualistický model) s tím, že umožňuje postupem času vymezit pravomoci informačního komisaře s ohledem na vývoj a poznatky aplikační praxe.</p> <p>Současný stav je třeba změnit z následujících důvodů:</p> <ul style="list-style-type: none"> • nadřízený odvolací orgán v mnoha případech není nezávislý (svazky obcí, ředitelé úřadů či státních podniků, nemocnic atd.), • následná zahlcenost soudů (délka řízení o žalobě na poskytnutí informace dosahuje až několika let) blokuje vyřízení žádosti o informace v době, kdy je požadovaná informace ještě relevantní; na tento fakt se povinné subjekty často úmyslně spoléhají, • zdlouhavé správní a následné soudní procesy dávají vzniknout značným nárokům na administrativu a z toho vyplývajícím nákladům, kterým by vznik nové instituce do značné míry předešel. <p>Materiál uvádí proti zavedení prosazovací instituce více argumentů. Argumenty jsou však deformovány tak, aby se zavedení prosazovací</p>	zásadní	<p>Návrh vypořádání:</p> <p>MV zavedení informačního komisaře nepodpoří. Analýza provedená Ministerstvem vnitra jasně ukazuje, že zřízení této instituce by zatížilo státní rozpočet v minimalistické variantě cca 50 mil. Kč při zřízení a 23 mil. Kč ročně a v jediné účelné variantě, tj. v případě komisaře jako univerzálního nadřízeného orgánu, na částku 66 mil. Kč při zřízení a 39 mil. Kč ročně. Zřízení IK by tedy bylo možné jen, pokud by tyto prostředky byly poskytnuty z státního rozpočtu. MV ve svém rozpočtu takové prostředky nemá. Navíc se jedná o instituci v podstatě nadbytečnou, neboť prakticky identického efektu lze docílit jinými, veřejné rozpočty nezatěžujícími způsoby.</p> <p>Vyčíslení nákladů autorem připomínky je zavádějící a neodpovídá skutečnosti, neboť vychází ze zcela nesmyslných východisek. Gradualistické řešení je dle našeho názoru zbytečné, neboť IK by mohl účinně působit jen, pokud by fungoval i jako univerzální nadřízený orgán povinných subjektů.</p>

	<p>instituce jevílo jako příliš nákladné a nadbytečné. Deformace argumentů spočívá v těchto podrobnějších aspektech:</p> <p>Vyřešení problémů jinými opatřeními Domníváme se, že materiál chybně uvádí, že <i>existující problémy spojené s aplikací InfZ lze ve vztahu ke zrychlení realizace práva na informace adekvátně vyřešit jinými opatřeními (zejména oprávněním nadřízeného orgánu přikázat poskytnutí informace a stanovením lhůty správnímu soudu k rozhodnutí o žalobě</i> (str. 6). Toto tvrzení se však nijak nedokládá. Některé problémy by snad bylo možno řešit též jinými opatřeními, nelze však tvrdit, že tak lze adekvátně, tedy <u>úplně a dostatečně</u>, řešit všechny problémy. Naopak větší část problémů zůstane neřešena a i procesní změny bez podpory změny chování povinných subjektů (metodická a mediační role informačního komisaře) nemusejí vůbec vést k významnému zlepšení.</p> <p>Mediační role informačního komisaře Materiál opomíjí zásadní přínosy mediační a metodické role, u které lze předpokládat silný vliv na urychlení a usnadnění přístupu. To nebude možné, dle našeho názoru, <u>nijak</u> nahradit bez ustavení prosazovací instituce. S tímto aspektem se materiál nevypořádal. V této souvislosti byl v materiálu zcela zatajen klíčový (systémový) aspekt návrhu zřízení prosazovací instituce, a to že úprava některých dalších institutů v zákoně by v případě existence informačního komisaře umožňovala legislativně i organizačně snadnější, jednodušší řešení, zrychlující a usnadňující proces přístupu. Například vymezení povinných informací systémem publikačních schémat je závislé na existenci dohledové instituci (informačním komisaři).</p> <p>Výše nákladů Materiál se při vyčíslení nákladů nevypořádal s formou návrhu zřízení prosazovací instituce. Výše nákladů na zřízení a následný roční provoz by měl být specifikován podle toho, v jaké podobě a s jakými kompetencemi by byl tento institut zřízen. Jsme přesvědčeni, že gradulaistické řešení, uvedené na str. 19 materiálu III.B, může počítat s výrazně menšími počty</p>	<p>Nadto ani Úřad pro ochranu osobních údajů ani veřejný ochránce práv zřízení tohoto institutu nepožadují (Úřad pro ochranu osobních údajů v případě zřízení IK v rámci tohoto úřadu vyslovil při vypořádání připomínek zásání nesouhlas s existencí IK).</p> <p>Stanovisko připomínkového místa: Zástupce připomínkového místa na jednání dne 12. 12. 2011 uvedl, že <u>připomínku považuje za vypořádanou s výhradou</u>. Zřízení informačního komisaře bude projednáváno vládním výborem pro koordinaci boje proti korupci s tím, že lze uvažovat o jeho zřízení jako součásti uvažovaného <i>Úřadu pro kontrolu financování politických stran</i>.</p> <p>Reakce předkladatele: Tuto možnost MV neodmítá, zřízení komisaře však musí být řešeno v rámci zřizování tohoto nového úřadu. Podmínkou zřízení IK je zajištění rozpočtového pokrytí odhadovaných nákladů a z hlediska MV i takové pojetí IK, který bude univerzálním nadřízeným orgánem.</p>
--	---	--

	<p>zaměstnanců (např. 3-5). Navíc je vzhledem k povaze práce (práce s informacemi) možno využívat moderní formy práce na dálku, které náklady snižují (např. o nájem prostor). V takovémto pojetí lze náklady vyčíslit na 9,5 mil. Kč v prvním roce a 5,5 mil. v dalších letech. V případě pozdějšího rozvinutí plné agendy (podle možností rozpočtu) by se výše nákladů zvedala.</p> <p>Podpora veřejnosti</p> <p>Materiál opomenul zhodnotit funkci informačního komisaře ve vztahu k veřejnosti. Instituce má poskytovat poradenství také vůči veřejnosti, např. podávat doporučení ke správnému postupu při žádání informací. Materiál však pojímá informačního komisaře pouze ve vztahu k povinným subjektům. Přitom podpora veřejnosti může též vést ke snížení zátěže jak povinných subjektů, tak informačního komisaře, pokud veřejnosti poskytne dobré nástroje a znalosti pro kvalitní a úsporné získávání informací.</p> <p>Závěrem lze tedy shrnout, že materiál zcela opomíjí argumentaci podporující vznik prosazovací instituce. Zejména opomíjí předpokladatelný a v mezinárodním srovnání doložitelný významný vliv existence takového orgánu na snížení počtu sporů, tedy zátěže jak v rovině nadřízených orgánů, tak v rovině soudní.</p> <p>Z výše uvedeného se neztotožňujeme s řešením navrženým v materiálu, tedy s tzv. nulovou variantou. Navržená alternativní opatření (příkaz nadřízeného orgánu, lhůta pro rozhodnutí soudu) nejsou dostatečná.</p> <p>Požadujeme proto materiál dopracovat o výhody institutu informačního komisaře ve smyslu materiálu III.B a navrhujeme, aby byla doporučena varianta zřízení informačního komisaře, ať už by byl zařazen do existujícího systému nebo jako nový samostatný úřad. V tomto druhém případě doporučujeme materiál rozšířit o úvahy spojení této nové instituce s dalšími do úvahu přicházejícími – např. s návrhem na zřízení úřadu pro dohled nad lobbyingem, whistleblowingem nebo financováním politických stran. (Nad rámec poznamenáváme, že novému úřadu by mohla být svěřena i úloha zajišťovat roli obecného gestora pro oblast</p>		
--	---	--	--

	kontroly tak, jak popisuje „Analýza provedených kontrol a dozoru u územních samosprávných celků v letech 2006 až 2010 s návrhem konkrétních opatření směřujících k jasnému rozdělení kompetencí mezi Nejvyšší kontrolní úřad, Ministerstvo financí a ostatní kontrolní orgány ve veřejné správě“, schválená usnesením vlády ze dne 5. ledna 2011 č. 7.) V případě nutnosti preferování určité varianty navrhuje uvést, že se doporučuje některá z variant č. 3 (informační komisař jako metodický a kontrolní orgán s postavením „univerzálního“ nadřízeného orgánu povinných subjektů).		
Ministerstvo spravedlnosti	MV doporučuje tzv. nulovou variantu, tj. institut informačního komisaře nezavádět. Tato varianta však nebyla na jednáních pracovní skupiny shledána jako vhodná, naopak se během diskusí ukázalo, že institut informačního komisaře by efektivnějším prosazování práva na informace v České republice prospěl, a to i v podobě „pouhého“ metodického a kontrolního orgánu (varianta č. 2). Právě metodická a mediační role informačního komisaře by měla usnadnit praktickou realizaci InfZ, současně by měla zjednodušit přístup k informacím, a v konečném důsledku tak odlehčit jak žadatelům o informace, tak povinným subjektům. Navrhujeme proto prosazovat přinejmenším některou z variant č. 2, přičemž skutečně efektivním řešením by pak byla varianta č. 3a, tj. informační komisař jako samostatný ústřední správní úřad.	zásadní	Zástupce připomínkového místa na jednání dne 12. 12. 2011 uvedl, že <u>připomínku považuje za vypořádanou s výhradou</u> , přičemž odkázal na vyjádření Úřadu vlády – úseku místopředsedkyně vlády Peake.
Úřad vlády – RVLP	Zastávám názor, že institut informačního komisaře by mohl významně přispět ke zlepšení realizace práva na informace v České republice. Uvědomuji si nicméně finanční nákladnost tohoto řešení zvláště v současné situaci. Doporučuji však uvážit, zda zřízení této instituce nerealizovat např. v určitém zkušebním provozu při Ministerstvu vnitra, kde by se jeho fungování mohlo ověřit v praxi z hlediska efektivnosti a zároveň nákladů.		Vypořádáno, ÚV – RVLP akceptuje vypořádání navržené MV.
Karlovarský kraj	S ohledem na výše uvedenou zásadní připomínku k bodu 2.3.1. se nám jeví jako přínosné, nikoliv však bezvýhradně nutné zřízení institutu komisaře. Jako nejvhodnější a nejúspěšnější vnímáme variantu 2d		dtto
2.1.2 Sjedení InfŽP s InfZ			
MŽP	V předloženém materiálu se na mnoha místech hovoří o možném zrušení	zásadní	Akceptováno

	<p>zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, s tím, že právo na tyto tzv. environmentální informace má být napříště podřazeno obecnému procesnímu režimu dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, in eventum zařazeno do nově vzniklého právního předpisu spolu s materií současného zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.</p> <p>Je proto zarážející, že dosavadní jednání a činnost pracovní skupiny probíhaly zcela bez účasti zástupců našeho resortu, když leckteré jiné subjekty příležitost vyjádřit svůj postoj k předmětným tématům dostaly (viz tab. 1 Složení pracovní skupiny k analýze InfZ).</p> <p>To platí tím spíše, že MŽP jako věcný gestor zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, odpovídá rovněž za náležitou transpozici odpovídající evropské legislativy. V této souvislosti zdůrazňujeme, že posledně citovaný předpis je transpozičním nástrojem ve vztahu k směrnici Evropského parlamentu a Rady 2003/4/ES (dále jen „směrnice“). Tato směrnice přitom navazuje na znění tzv. Aarhuské úmluvy, konkrétně její první pilíř, jenž zavazuje členské státy, aby přijaly nezbytná právní opatření k zajištění přístupu veřejnosti k environmentálním informacím. Koordináčním orgánem pro implementaci Aarhuské úmluvy v ČR je přitom opět MŽP. Oblast poskytování environmentálních informací tak nepochybně má svá specifika (kupříkladu směrnici omezená možnost odmítnout žádost o informace z důvodů tam uvedených, pouze pokud by zveřejnění informací mohlo mít nepříznivý efekt na chráněné zájmy, povinné zvažování veřejného zájmu proti zájmu, kterému odmítnutí slouží atd.), jež vyplývají mj. právě z uvedených předpisů evropského, resp. mezinárodního práva.</p> <p>Navíc v případě zařazení materie zákona č. 123/1998 Sb. do zákona č. 106/1999 Sb. nelze připustit, aby MŽP zůstalo gestorem směrnice, když metodické vedení ve vztahu k novému zákonu by příslušelo výlučně Ministerstvu vnitra.</p> <p>Z důvodů shora uvedených požadujeme, aby se další jednání k uvedeným</p>		<p>Vzhledem k tomu, že MŽP je gestorem zákona č. 123/1998 Sb. a směrnice 2003/4/ES, akceptuje MV připomínku, že mělo ještě před rozesláním materiálu do MPŘ tuto věc konzultovat s MŽP, ať už samostatně nebo formou přizvání do pracovní skupiny. Každopádně MV bude ještě před přípravou paragrafového znění návrhu zákona iniciovat jednání se zástupci MŽP, jejichž účelem bude zejména dosažení shody nad možnou podobou právního předpisu (ve věci přístupu k informacím o životním prostředí), včetně řešení otázek spojených se zabezpečením transpozice práva EU (gesce, podávání zpráv Komisi ap.).</p>
--	--	--	---

	tématům odehrávala za účasti zástupců MŽP, zejména pokud jde o diskuzi ohledně vztahu zákona č. 123/1998 Sb. a zákona č. 106/1999 Sb. Zároveň očekáváme, že tato problematika bude s MŽP projednána ještě před předložením materiálu vládě ČR.		
Připomínky pro variantu doporučenou předkladatelem (varianta 2a – „přičlenění“ InfŽP do InfZ)			
NKÚ	Doporučujeme realizaci varianty 2a, tj. zrušení zákona o právu na informace o životním prostředí a podřazení práva na tyto informace obecnému procesnímu režimu podle zákona o svobodném přístupu k informacím.		Akceptováno za podmínky dohody s MŽP (jde o ministerstvem doporučenou variantu)
Jihočeský kraj	S předloženým návrhem lze souhlasit, neboť není nutné, aby právní řád obsahoval dva zákony, které usnadňují přístup veřejnosti k údajům nacházejícím se ve veřejné správě, zvláště za situace, kdy oba zákony mají i odlišnou procesní stránku vyřizování podaných žádostí. Byť je zákon o právu na informace o životním prostředí zákonem speciálním vůči obecnému zákonu o svobodném přístupu k informacím a obsahuje tak proces poskytování informací vyplývající ze zvláštní charakteristiky informací o životním prostředí, může být tato zvláštní charakteristika požadovaných informací promítnuta do obecného zákona zařazením nových ustanovení, které by se speciálně věnovaly postupu při poskytování informací o životním prostředí. Jihočeský kraj proto souhlasí se návrhem MV a podporuje variantu uvedenou pod bodem 2a, tj. zrušení zákona o právu na informace o ŽP a podřazení práva na tyto informace obecnému procesnímu režimu podle InfZ.		dtto
Moravskoslezský kraj	Shodně s předkladatelem podporujeme variantu 2a. Jsme rovněž toho názoru, že integrace obou právních předpisů povede k odstranění nedůvodných rozdílů v procesu poskytování informací podle výše uvedených zákonů; navíc při aplikaci „Směrnice INSPIRE“ se již v praxi jednoznačně ukázalo, že tato problematika značně přesahuje oblast životního prostředí.		dtto
MF	K problematice sjednocení obou zákonů s cílem odstranit výkladové komplikace při jejich používání nejprve uvádíme, že zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, je transpozicí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/2/ES ze dne 14. března 2007 o zřízení infrastruktury pro prostorové		dtto

	informace v Evropském společenství (INSPIRE) do českého právního řádu. Hlavním gestorem transpozice této směrnice bylo MŽP ČR a spolugestorem MV ČR. Byl vytvořen Národní geoportál. K tomu, zda je možné provést změnu, respektive zrušení výše uvedeného zákona a zahrnutí této problematiky pod gesdí obecného zákona o svobodném přístupu k informacím, je významné stanovisko gestora a spolugestora transpozice výše uvedené směrnice Evropského parlamentu, resp. dalších. Pokud stávající systém obecného zákona přesahuje oblast životního prostředí, poté se jako logické jeví zařadit problematiku pod zákon. Při splnění této podmínky s navrženým sjednocením souhlasíme.		
NSS	V bodu 2.1.2 se ztotožňujeme s variantou 2a, tedy podřazením úpravy práva na informace o životním prostředí obecnému InfZ. V takovém případě by bylo vhodné, z hlediska jasných vztahů mezi zákony a Listinou základních práv a svobod, do InfZ výslovně napsat, že je provedením jak článku 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, tak jejího článku 35 odst. 2. Stávající znění § 1 označující InfZ primárně za implementaci komunitárních (nyní unijních) předpisů, je totiž beztak zavádějící a rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu ukazuje, že vede některé povinné subjekty k mylným závěrům.		dtto
Úřad vlády – PEAKE	<u>K III.A – 2.1.2 Sjednocení zákona o svobodném přístupu k informacím se zákonem o právu na informace o životním prostředí (12-14)</u> V tomto bodě se plně ztotožňujeme s navrženým řešením.		dtto
kraj Vysočina	Navrhujeme při úvahách o sjednocení právní úpravy poskytování informací vyjma otázky Geoportálu dořešit samostatným předpisem rovněž problematiku "Environmentální vzdělávání, výchova a osvěta", dnes řešenou v § 13 zákona 123/1998 Sb. (tzv. EVVO). Kraj Vysočina se nebrání myšlence sjednocení úpravy poskytování informací, avšak se zásadní připomínkou týkající se EVVO. Stejně jako Geoportál, ani EVVO nelze rozumně řešit jinak než mimo rámec zákona č. 106/1999 Sb.	zásadní	Akceptováno za podmínky dohody s MŽP (v rámci příprav sjednocení předpisů bude samostatně řešeno i EVVO)
MMR	Doporučujeme přijmout variantu 2b, neboť potřebné změny budou patrně takového rozsahu, že bude z důvodu přehlednosti vhodnější přijmout zcela nový právní předpis.		Prozatím se o přípravě nového předpisu neuvažuje.
2.2 Změny okruhu povinně zveřejňovaných informací			

Připomínky pro variantu doporučenou předkladatelem (varianta 2a – „specifické zákonné vymezení povinných informací dle jednotlivých povinných subjektů“)			
NKÚ	V zájmu odstranění nejistoty, co kdo má povinně zveřejnit, souhlasíme s doporučením MV, tj. variantou 2a, s vědomím rizika, že konkrétní vymezení nebude zřejmě vyčerpávající a stávající nejistotu zcela neodstraní.		Akceptováno
MF	S navrženou variantou souhlasíme, riziko však vidíme v uvedené různorodosti povinných subjektů, a tudíž v otázce, zda nebude docházet k nejednotné aplikaci obecných ustanovení zákona.		Akceptováno (možná rizika budou řešena v rámci přípravy konkrétního legislativního textu)
MZV	Varianta 2a - s ohledem na to, že jednotlivé subjekty poskytující informace dle znění zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), se od sebe mohou značně odlišovat, je nutné stanovit zákonem přesný okruh povinně zveřejňovaných informací dle typu subjektu. Pouze tímto postupem lze docílit toho, aby určité subjekty nebyly nuceny zbytečně zveřejňovat informace, které se jich netýkají, resp. informace o činnostech, které nevykonávají. MZV předpokládá, že stanovení povinně zveřejňovaných informací podle jednotlivých typů povinných subjektů bude předmětem dalšího jednání.		Akceptováno
SMOČR	Svaz měst a obcí ČR se přiklání k Variantě č. 2. <u>Odůvodnění</u> : Je nutno nepochybně modifikovat tento okruh. Shodujeme se tedy se závěry analýzy, nikoliv však ohledně způsobu provedení této změny.		Akceptováno
Moravskoslezský kraj	Vymezení okruhu povinně zveřejňovaných informací podle okruhů povinných subjektů považujeme za potřebné a shodně s předkladatelem podporujeme variantu 2a. Zásadně nesouhlasíme s variantou 2c. Při určování okruhu těchto informací by se mělo důsledně přihlížet k možnostem jednotlivých typů povinných subjektů s cílem eliminovat jejich administrativní zatížení - viz návrh obsažený v návrhu novely zákonů o územních samosprávných celcích, který je v současné době v připomínkovém řízení, kde se navrhuje povinně zveřejňované informace rozšířit o vnitřní předpisy a seznam správních rozhodnutí zrušených soudy, což považujeme za nadměrnou a nedůvodnou administrativní zátěž.	zásadní	Akceptováno
Kancelář VOP	V této kapitole postrádám rozšíření okruhu povinně zveřejňovaných	zásadní	Vypořádáno na jednání dne 12. 12. 2011

	<p>informací o některé důležité položky, zejména o vnitřní předpisy, které upravují činnost povinného subjektu navenek,¹ dále o informace o zadávaných veřejných zakázkách, o hospodaření s majetkem povinného subjektu a o koncepcích a plánech rozvoje, které jsou v přípravné fázi.²</p> <p>Stejně tak postrádám jakýkoliv sankční mechanismus pro případ, že povinný subjekt povinně zveřejňované informace nezveřejní. Připomínám v této souvislosti, že uvedený problém lze řešit i nepřímo. Například na Slovensku platí novela občanského zákoníku č. 546/2010 Sb., podle níž jestliže zákon stanovuje povinné zveřejnění určité smlouvy (obvykle půjde o smlouvy, kde na jedné straně vystupuje veřejný sektor), nabývá tato smlouva platnosti nejdříve první den po dni zveřejnění.</p> <p>Namísto těchto nástrojů k rozšíření a posílení vymahatelnosti přístupu k informacím se návrh zabývá zejména publikačními schématy, jejichž hlavním cílem je ovšem ulevit povinným subjektům od údajné zátěže představované nediferencovanou povinností zveřejňovat veškeré v zákoně uvedené informace.</p>		<p>následujícím způsobem (připomínkové místo akceptovalo následující vysvětlení):</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokud jde o <u>zveřejňování vnitřních předpisů</u>, pozornější autor připomínky by jistě v úvodu materiálu III.A dočetl zaznamenal že tato úprava je již MV navržena v rámci protikorupční novely zákonů o ÚSC a uplatněná připomínka je tedy v této části nedůvodná. 2. Pokud jde o <u>úpravu povinně zveřejňovaných informací</u>, navrhuje případné další rozšíření tohoto okruhu řešit až v rámci přípravy legislativního textu. MV však obecně považuje za nekonceptní, pokud by se s InfZ zaváděly povinnosti zveřejňovat informace z konkrétních věcných oblastí. Tyto povinnosti má stanovit vždy zvláštní odvětvový zákon. Zveřejňování v oblasti veřejných zakázek již upravuje přijatá zásadní novela tohoto zákona, zveřejňování v oblasti nakládání s majetkem samosprávy rovněž novela zákonů o ÚSC. Otázka zveřejňování koncepčních materiálů již ve stádiu přípravy by dle našeho názoru rovněž měla být řešena v rámci příslušných odvětvových norem (např. stavebního zákona).
Připomínky pro variantu požadující zachování současného stavu (varianta č. 1 – nulová)			

¹ Jak vyplývá z usnesení vlády č. 1334/2008, jímž vláda vyhověla podnětu své Rady pro lidská práva.

² Povinné zveřejňování těchto informací by nepochybně ideově odpovídalo obsahu Strategie vlády v boji proti korupci na období let 2011 a 2012.

Plzeňský kraj	K bodu 2. navrhovaných opatření uvedených v předkládací zprávě – Nesouhlasíme s vymezením okruhu povinně zveřejňovaných informací podle typů jednotlivých povinných subjektů. Vzhledem k mnoha rozdílným typům povinných subjektů, bude i při realizaci varianty 2a uvedené ve „Shrnutí legislativních změn“, kterou považujeme za lepší než variantu 2b a 2c, nastat situace velmi komplikovaná a nepřehledná. Současná struktura je nedokonalá, ale povinné subjekty se v ní orientují a povinně zveřejňované informace, které v jejich případě nemohou existovat, prostě nezveřejňují. Tato připomínka je zásadní.	zásadní	Vypořádáno na jednání dne 12. 12. 2011 (Připomínkové místo akceptovalo a souhlasí s následujícím řešením): MV nemá ambici legislativně vymezovat povinné informace pro každý myslitelný typ povinného subjektu. Specifické zákonné vymezení by se týkalo „státních orgánů“ (s možnou podkategorií pro ty z nich, které působí jako správní orgány), dále „územních samosprávných celků“ a „veřejných institucí“. O bližší specifikaci neuvažuje.
Jihočeský kraj	Podle našeho názoru není patrně nezbytně nutné měnit rozsah povinně zveřejňovaných informací, neboť současný § 5 je natolik obecným vymezením, že pojem takto povinně zveřejňované informace lze aplikovat téměř u všech povinných subjektů. Nové vymezení povinně zveřejňovaných informací podle typů jednotlivých subjektů přispěje pouze ke znepráhlednění předmětného právního předpisu, a samo o sobě nijak nepřispěje k účelu zákona o svobodném přístupu k informacím. Pro další setrvání na současném znění § 5 citovaného zákona svědčí i poměrně ustálená aplikační praxe, jak ostatně zmiňuje i samotná analýza. Zveřejňování povinných informací podle § 5 zákona v praxi žádné významné problémy nepůsobí, neboť většina problémů vzniká především při aplikaci samotného zákona při podání individuální žádosti o informace.		Neakceptováno (viz vyjádření k připomínce Plzeňského kraje)
ČSÚ	Považujeme současný stav podle zákona za dostačující a nedomníváme se, že by bylo vhodné ustálenou aplikační praxi měnit. Z toho důvodu preferujeme variantu 1.		Neakceptováno (dle názoru předkladatele v praxi existují zásadní problémy při zveřejňování povinných informací zejména ze strany veřejných institucí a úprava je v tomto smyslu žádoucí a nutná)
Připomínky pro variantu požadující publikační schémata (varianta č. 2b)			
Úřad vlády – RVLP	Domnívám se, že z hlediska legislativní techniky je vhodnější vymezit okruh povinně zveřejňovaných informací obecně v zákoně (kategorie informací) a jejich upřesnění provést v prováděcím předpise. Doporučuji proto alespoň pro určité hlavní skupiny povinných subjektů vydat prováděcí předpisy s publikačními schématy (např. správní úřady, orgány		Neakceptováno (dle názoru předkladatele vydávání prováděcích předpisů – publikačních schémat – by zásadně negativním způsobem znepráhlednilo právní řád a je lépe dané informace vymezit obecně v zákoně pro jednotlivé typové subjekty)

	samosprávy, podniky s majetkovou účastí státu apod.).		
Ministerstvo spravedlnosti	Navrhovaná varianta č. 2a stávající ne zcela uspokojivý stav do jisté míry řeší, proto ji považujeme za vhodnější řešení než zachování stávající úpravy. Nicméně s ohledem na výhody a nevýhody jednotlivých posuzovaných řešení a vzhledem k našemu doporučení zavést institut informačního komisaře, považujeme za výrazně efektivnější variantu č. 2b, tedy vytvoření tzv. publikačních schémat.		Bereme na vědomí, nicméně se zavedením Informačního komisaře nyní nepočítáme a doporučení MS proto nelze akceptovat.
Úřad vlády – PEAKE	<p>Materiál opomněl zmínit vazbu mezi způsobem stanovení povinných informací a tím, zda existuje prosazovací instituce, která může tuto oblast právně a metodicky upřesňovat. Právě tato možnost podle materiálu III.B přináší největší zjednodušení a zároveň plastické přizpůsobení publikačních schémat jednotlivým typům povinných subjektů.</p> <p>V případě existence informačního komisaře se jeví jako ideální varianta zavedení publikačních schémat, která budou vypracována a jejich plnění metodicky podpořeno i kontrolováno informačním komisařem. Proto s ohledem na připomínku ke kapitole 2.1.1 požadujeme v materiálu preferovat variantu 2b.</p> <p>V případě, že úřad informačního komisaře nebude zaveden, jeví se jako nejjednodušší řešení zákonné vymezení okruhu povinně zveřejňovaných informací (varianta 2a). Návrh však nesprávně uvádí, že varianta přinese <i>snížení administrativní náročnosti zveřejňování pro jednotlivé povinné subjekty tak, aby určité subjekty nebyly nuceny zbytečně zveřejňovat informace, které se jich netýkají</i>. Ani dnes není nikdo nucen zveřejňovat něco, co se ho netýká.</p>	zásadní	<p>Návrh vypořádání: MV v současnosti nepočítá se zavedením informačního komisaře, takže varianta 2b s publikačními schématy není využitelná (její využitelnost lze přitom považovat za spornou i v případě existence komisaře). Shodně s názorem připomínkového místa však počítáme v návrhu s variantou 2a, tj. s úpravou povinných informací dle jednotlivých typů povinných subjektů.</p> <p>Stanovisko připomínkového místa: Vysvětlení akceptováno s ohledem na to, že MV nepředpokládá zřízení informačního komisaře. Připomínkové místo však požaduje výslovně do materiálu uvést, že v případě zřízení informačního komisaře by otázka publikačních schémat měla být znovu otevřena.</p> <p>MV akceptuje tento požadavek a materiál doplní. Uplatněnou připomínku tak lze považovat za vypořádanou.</p>
2.3 Změny procesního charakteru			
2.3.1 Informační příkaz			
Připomínky pro variantu k zavedení informačního příkazu (varianta č. 2a)			
Olomoucký kraj	Jako jedna z výhod doporučené varianty 2a (tj. informační příkaz jako součást odvolacího řízení) je uvedena skutečnost, že tato varianta poskytne žadateli exekučně vykonatelné rozhodnutí proti povinnému		Akceptováno Připomínka bude zohledněna v rámci přípravy konkrétního legislativního textu.

	<p>subjektu a tím zvyšuje efektivitu jeho obrany proti nezákonnému postupu ze strany povinného subjektu. Aby však uvedeného záměru bylo opravdu dosaženo, měla by být při přípravě novely zákona o svobodném přístupu k informacím věnována problematice exekuce zvýšená pozornost, neboť zde vznikají zásadní pochybnosti o aplikovatelnosti právní úpravy exekuce uvedené ve správním řádu, a to zejména pokud jde o určení exekučního správního orgánu při provádění správní exekuce. Pokud rozhodnutí o odvolání (jehož součástí je informační příkaz) vydá krajský úřad coby nadřízený orgán, bylo by v daném případě nanejvýš logické, aby byl zároveň i exekučním správním orgánem. Podle § 107 odst. 1 správního řádu (upravujícím příslušnost při provádění exekuce na nepeněžitá plnění) by však měl být exekučním správním orgánem ten správní orgán, který vydal rozhodnutí v prvním stupni. Pokud by bylo přistoupeno na názor, že obecní úřad, který vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti, má postavení správního orgánu, který vydal rozhodnutí v prvním stupni, pak nastane zcela absurdní situace, neboť ve smyslu stávající úpravy obsažené ve správním řádu bude mít obec postavení povinné z exekuce a současně její orgán (obecní úřad) bude exekučním správním orgánem se všemi právními důsledky z toho plynoucími. Za situace, kdy zmíněný názor nelze akceptovat, stávající správní řád nedává odpověď na otázku, kdo by v takových případech byl při provádění správní exekuce exekučním správním orgánem (příslušnost obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 107 odst. 2 správního řádu zde nelze dovodit). Ustanovení § 94 odst. 3 zákona o krajích, podle kterého orgány kraje samy vykovávají správní rozhodnutí jimi vydaná, v dané souvislosti nelze vzít v úvahu, neboť uvedené ustanovení je v rámci probíhajícího připomínkového řízení k návrhu novely zákona o krajích navrhováno předkladatelem návrhu (tj. Ministerstvem vnitra) k vypuštění.</p>		
Moravskoslezský kraj	<p>Zavedení tohoto institutu by mohlo přispět k zefektivnění procesu vyřizování žádostí o poskytnutí informace; na druhou stranu vnímáme jeho zavedení jako sporné zejména ve vztahu k informacím z oblasti samostatné působnosti územních samosprávních celků a dále také z hlediska následné vymahatelnosti takového příkazu. Adekvátní posouzení tohoto institutu, vč. jeho praktické realizace a dopadů bude však možné až ve fázi, kdy bude zpracováno a předloženo paragrafové</p>		Souhlasíme

	znění návrhu zákona s podrobným odůvodněním.		
MF	S návrhem na zavedení informačního příkazu se ztotožňujeme a s navrženou variantou 2a, tedy aby byl součástí odvolacího řízení, souhlasíme. Je však potřeba konkretizovat podobu informačního příkazu jak po stránce formální, tak i obsahové, také je potřeba doplnit odpovídající procesní postup (např. stanovit lhůtu pro podřízený orgán pro poskytnutí požadované informace vyplývající z povinnosti uložené informačním příkazem).		Souhlasíme
ČSÚ	Nemáme námitky proti zavedení procesního institutu „informačního příkazu“ jako součásti odvolacího řízení. Určitý problém máme však se samotným pojmem „nadřízený orgán“ ve vztahu k ústředním orgánům státní správy, konkrétně Českého statistického úřadu. Tuto otázku neřeší ani platné znění zákona (§ 16 a 16a).		Bereme na vědomí, v rámci novely lze určování nadřízeného orgánu modifikovat (v případě ČSÚ je však nadřízeným orgánem předseda, a to dle § 20 odst. 4 ve spojení s § 178 správního řádu – stojí v čele tohoto ústředního orgánu státní správy)
Úřad vlády - RVLP	Domnívám se, že informační příkaz by měl být možný nejen v odvolacím řízení podle § 16 zákona, ale i v řízení o stížnosti podle § 16a. Podle odst. 6 písm. c) sice nadřízený orgán „usnesením věc převezme a informaci poskytne sám nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti“, avšak tento postup je na jeho vůli. Považuji tedy za vhodné, aby se informační příkaz uplatnil i v tomto případě. Požaduji proto, aby se informační příkaz povinně užíval i v řízeních o stížnostech podle § 16a a to povinnou aplikací postupu podle odst. 6 písm. c).	zásadní	Akceptováno, návrh bude rozšířen.
Úřad vlády – PEAKE	Ve variantě 2 je třeba doplnit možnost informačního příkazu nejen v rámci odvolání, ale také v rámci stížnosti, kdy v některých případech lze příkazu využít stejně odůvodněně jako u odvolání. Půjde například o případ sporu o výši úhrady anebo o případ, ve kterém sice nebylo vydáno rozhodnutí, ale buď je informace typově jasně určitelná a není pochyb, že neexistují důvody jejího neposkytnutí, anebo byla natolik jasně popsána ve sdělení povinného subjektu, že lze s jistotou určit, zda ji lze či nelze poskytnout. Doporučujeme informační příkaz rozšířit vedle vyřízení odvolání též na případ, ve kterých na základě stížnosti proti nečinnosti nebo na základě stížnosti proti výši úhrady je zjevné, že je třeba informaci poskytnout.	zásadní	Akceptováno, návrh bude rozšířen.
Ministerstvo spravedlnosti	S navrženou variantou č. 2a se ztotožňujeme, avšak je namístě zvážit využití informačního příkazu také v případech, kdy bylo podána žádost o		Akceptováno.

	přijetí opatření proti nečinnosti povinného subjektu a kdy je zjevné, že informace má být žadateli poskytnuta.		
Připomínky proti variantě k zavedení informačního příkazu (varianta č. 1 - nulová)			
Liberecký kraj	Máme pochybnosti o zavedení tzv. informačního příkazu při rozhodování nadřízeným orgánem povinného subjektu. Znamená totiž při jeho respektování „přesun“ odpovědnosti za rozhodnutí o poskytnutí či neposkytnutí informace na prvoinstanční orgán (povinný subjekt), který pak bude v případě podání správní žaloby stranou žalovanou (nikoliv nadřízený správní orgán, které mu příslušný postup informačním příkazem nařídil. Je to jako by zvláštní typ atrakce, ale bez odpovědnosti za rozhodnutí. Otázkou také budiž otázka vynutitelnosti takového příkazu, zřejmě cestou podle § 80 správního řádu. Alternativou by možná mohlo být, že by si nadřízený orgán předmětné informace sám vyžádal, rozhodnutí prvoinstančního orgánu sám podle § 90 odst. 1 písm. c) změnil a informace následně sám poskytl. Má to vazbu i na doporučení týkající se pokud možno plné aplikace správního řádu, které navrhovaný postup nezná.	zásadní	<p>Návrh vypořádání: Předpokládáme, že k využití informačního příkazu by nadřízený orgán musel přistoupit jen tam, kde by závěr o poskytnutí informace mohl učinit nepochybně, tj. zřejmě jen, pokud by odpíraná informace byla součástí spisu nebo pokud by její poskytnutí <i>prima facie</i> vyplývalo z povahy informace. Ve všech ostatních případech by se poskytnutí informace nenařizovalo. Dle našeho názoru by rozhodnutí v části, v níž se přikazuje poskytnutí informace, mělo povahu exekučního titulu. Ministerstvo vnitra přitom považuje zavedení tohoto institutu za základní podmínku, aby nebylo nutné zřizovat úřad informačního komisaře. V tomto smyslu lze uvažovat o modifikacích informačního příkazu, nikoli však zcela o upuštění od tohoto návrhu.</p> <p>Způsob vypořádání byl Libereckým krajem akceptován e-mailem ze dne 7. 12. 2011.</p>
Karlovarský kraj	<p>- Pokud by se informační příkaz měl stát rovnou exekučním titulem, bude v praxi v drtivé většině případů nepřekonatelným problémem odvolacího orgánu specifikovat konkrétní informaci, kterou má povinný subjekt poskytnout, kdy žádosti o informaci jsou v drtivé většině případů formulovány velmi obecně a široce (např. žadatel žádá „vyúčtování“... a není zřejmé, zda požaduje faktury nebo stránku z účetní knihy nebo daňové přiznání... – aby mohl být informační příkaz vykonatelným titulem, musí být povinnost nepeněžitěho charakteru jím ukládaná natolik konkrétně specifikovaná, aby bylo zřejmé, jaká povinnost a jakým způsobem má být dle informačního příkazu splněna.)</p> <p>- V případě, že nadřízený orgán zruší rozhodnutí 1. stupně a rovnou vydá</p>	zásadní	<p>dtto (i soud podle § 16 odst. 4 InfZ dnes vydává „příkaz“ k poskytnutí informace)</p> <p>Způsob vypořádání byl Karlovarským krajem akceptován e-mailovým sdělením ze dne 9. 12. 2011. Připomínku lze proto považovat za vypořádanou.</p>

	informační příkaz, jde to proti smyslu řízení (ať už občanského soudního nebo správního soudního řádu), který v případě, že se rozhodnutí 1. stupně ruší a vrací, dává možnost po následném dalším rozhodnutí prvního stupně se opět odvolat. Pokud vycházíme ze situace, že účastníkem řízení o poskytování informací může být kromě žadatele a povinné osoby i další účastník (o jehož právech je rozhodováno), byla by mu vydáním informačního příkazu odejmuta zákonná možnost se opětovně odvolat a byl by tím narušen systém dvoustupňového řízení.		
Zlínský kraj	Se zavedením povinného institutu, tzv. informačního příkazu při rozhodování o odvolání nadřízeným orgánem povinného subjektu, se neztotožňujeme. Jeho zavedením by mohlo docházet k některým aplikačním problémům. Např. při vyřizování odvolání nadřízený orgán dospěje k závěru, že část rozhodnutí o odmítnutí žádosti je správná, ale v části důvody pro odmítnutí dány nebyly. Není jasné, zda by se v případě povinnosti vydávat informační příkaz takové rozhodnutí rušilo celé, nebo jen v části. Dále není zřejmé, zda před vydáním informačního příkazu bude nadřízený orgán povinen zkoumat, zda by případná povinnost k poskytnutí informací byla v praxi realizovatelná. Pokud ne, vystavuje se riziku, že informační příkaz bude ve smyslu § 77 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, nicotný. Spornou se může jevit i otázka vykonatelnosti informačního příkazu.	zásadní	dtto Způsob vypořádání byl Zlínským krajem akceptován e-mailem ze dne 12. 12. 2011.
Jihočeský kraj	Navržená úvaha směřuje k rychlejšímu získání informace tím, že v případě, kdy bude povinným subjektem vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, a toto rozhodnutí bude odvolacím orgánem zrušeno, měl by mít odvolací orgán možnost do rozhodnutí uvést příkaz požadovanou informaci poskytnout (obdobně jako v případě řízení o stížnosti). Jsme však toho názoru, že současná právní úprava je postačující. Odvolací řízení je podle současného znění § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím plně podřazeno pod působnost správního řádu s výjimkou několika málo ustanovení uvedených v § 16 tohoto zákona. Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu je v případě zrušovaného rozhodnutí povinen odvolací orgán uvést do odůvodnění rozhodnutí právní názor, který je pro povinný subjekt závazný. Zavedení informačního příkazu do tohoto rozhodnutí by se pak zcela vymykalo		dtto

	dosavadní právní úpravě ve správním řádu, a byť odvolací řízení by bylo podřazeno pod správní řád, bylo by ukončeno rozhodnutím, které by nebylo se správním řádem konformní a bylo by opět speciální úpravou zákona o svobodném přístupu k informacím. I v současné době, pokud se povinný subjekt nepodrobí právnímu názoru odvolacího orgánu, lze využít k vymáhání splnění tohoto názoru opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu. Zavedení institutu informačního příkazu je tedy spíše nesystémovým opatřením, které není nutné nezbytně zavádět.		
Plzeňský kraj	K bodu 3. navrhovaných opatření uvedených v předkládací zprávě – Nesouhlasíme se zavedením informačního příkazu ve vztahu k informacím, které se týkají samostatné působnosti. Došlo by k nepřiměřenému zásahu do samostatné působnosti. Tato připomínka je zásadní.	zásadní	Akceptováno – v případě samostatné působnosti bude zachována stávající koncepční výluka...
Pardubický kraj	Institut informačního příkazu, kterým by nadřízený orgán mohl přikázat povinnému subjektu poskytnutí informace, by v případě, kdy se jedná o informaci vztahující se k samostatné působnosti povinného subjektu, zasáhl do práva povinného subjektu na samosprávu. Domníváme se, že by alespoň v případě samostatné působnosti měl být následován postup užitý správním řádem, který v § 90 odst. 1 písm. c) stanoví, že odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti; může je pouze zrušit a věc vrátit k novému projednání.	zásadní	dtto
Středočeský kraj	Zavedení tzv. informačního příkazu při rozhodování o odvolání nadřízeným orgánem povinného subjektu (využitím obdobně koncipovaného oprávnění správního soudu ve smyslu § 16 odst. 4 InfZ). Doporučujeme výslovně stanovit, že informační příkaz nelze použít v případě poskytování informací územními samosprávnými celky a jejich orgány v samostatné působnosti.		dtto
hl. m. Praha	Zavedení institutu informačního příkazu (2.3.1.) jako součásti odvolacího řízení (varianta 2a) představuje nepochybně zefektivnění procesu vedoucího k poskytnutí informace. Na druhé straně však vyvstává otázka, jakým způsobem bude tento institut realizován v oblasti samostatné působnosti územních samosprávných celků. Vzhledem k této skutečnosti bych uvítal širší rozpracování dané problematiky s uvedením možných		dtto

	variant.		
NKÚ	Doporučujeme nulovou variantu. V rozporu s doporučením MV nepovažujeme zavedení institutu informačního příkazu za nutné. Budou-li v zákoně o svobodném přístupu k informacím zachovány stávající lhůty (tj. převážně 15denní), které jsou výrazně kratší než lhůty stanovené správním řádem, pokládáme stávající procesní úpravu za vyhovující.		Neakceptováno – zdůvodnění viz vypořádání připomínky Libereckého kraje
2.3.2 Stanovení lhůty pro správní soud k rozhodnutí o žalobě			
Připomínky pro variantu doporučenou předkladatelem – stanovení soudní lhůty (varianta č. 2)			
Píseňský kraj	Se lhůtou pro správní soud obecně souhlasíme, avšak pouze za toho předpokladu, že lhůta bude nejméně tříměsíční, aby druhoinstanční orgán měl dostatečný čas na vyžádání spisu od prvotinstančního orgánu a vypracování své reakce na žalobu. Tato připomínka je zásadní.	zásadní	Návrh vypořádání: Na základě připomínky Ministerstva spravedlnosti upouští předkladatel od návrhu na stanovení soudní lhůty. Vypuštění soudní lhůty bylo krajem akceptováno na jednání dne 12. 12. 2011.
NKÚ	V souladu s doporučením MV doporučujeme variantu 2a. Podotýkáme, že je věcí politického rozhodnutí, zda mají být žaloby vztahující se k právu na informace upřednostňovány na úkor jiných správních žalob.		dtto Na základě vyjádření NKÚ ze dne 8. 12. 2011 (e-mail) bylo vypuštění soudní lhůty akceptováno)
MMR	V souvislosti se stanovením lhůty správnímu soudu k rozhodnutí o žalobách vztahujících se k právu na informace doporučujeme upravit i situace, kdy zejména z důvodů na straně účastníků řízení nebude možné danou lhůtu dodržet.		dtto
Úřad vlády – PEAKE	Souhlasíme s variantou stanovení lhůty ode dne podání žaloby. Doporučujeme však uvést již konkrétní lhůtu, a to v délce 30 dnů , neboť jde o významné posílení přístupu k informacím. V případě namítání vyššího zatížení soudů připomínáme, že jsou zákonem stanoveny pro určitá soudní řízení i lhůty kratší (např. 10 dnů v případech žaloby na neplatnost hlasování nebo neplatnost voleb).		dtto
Úřad vlády – PEAKE	Úprava soudního řízení by též měla obsahovat opatření pro případ, že by žalovaný (nadřízený orgán) nepředložil soudu spis. Analýza doporučila polský model, ve kterém lze rozhodnout ve věci samé, pokud je věc jasná z podané žaloby a nebudí pochybnosti. Doporučujeme rozšířit i o možnost postupu soudu v případě, že nebyl nadřízeným orgánem		dtto

	doručen spis.		
Úřad vlády – PEAKE	V některých případech řízení o stížnosti soud pouze přikáže vyřídit žádost. Proces se tak po mnoha měsících vrací na začátek. Úprava soudního řízení by proto též měla obsahovat možnost uložit přímo poskytnutí informace (soudní informační příkaz, jak již nyní je v případě soudního řízení o odvolání) pro případ řízení o stížnosti, pokud je na základě stížnosti proti nečinnosti nebo na základě stížnosti proti výši úhrady zjevné, že je třeba informaci poskytnout.		K diskusi
Připomínky proti variantě doporučené předkladatelem – nestanovit soudní lhůtu (varianta č. 1 - nulová)			
Ministerstvo spravedlnosti	<p>Ministerstvo spravedlnosti ČR zásadním způsobem nesouhlasí se zavedením lhůty pro rozhodnutí o žalobě ve správním soudnictví týkající se práva na informace.</p> <p>Předmětná analýza vychází ze současné praxe a současné právní úpravy. Odvolává se zejména na zdolouhavé rozhodování o žalobách před Městským soudem v Praze. Analýza však žádným způsobem nereflexuje přijetí zákona č. 303/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, který nabude účinnosti dne 1. 1. 2012. Jedním ze základních motivů nové právní úpravy je zvýšení rychlosti projednávání věcí a rozhodování ve správním soudnictví.</p> <p>Tato nová právní úprava zcela minimalizuje potřebu stanovení lhůty správním soudům ve věcech práva na informace. Kupříkladu nově bude mít Nejvyšší správní soud po projednání kasační stížnosti možnost spolu se zrušením napadeného rozhodnutí krajského soudu zrušit i napadené rozhodnutí správního orgánu. Zároveň administrativní spojení s řízením o kasačních stížnostech bude kompletně přesunuta na Nejvyšší správní soud. Kasační stížnosti se budou podávat přímo u Nejvyššího správního soudu, který bude provádět všechny procesní úkony po podání kasační stížnosti a doručovat písemnosti účastníkům řízení.</p> <p>Odvolání se v analýze na praxi před Městským soudem v Praze rovněž nemůže obstát, neboť nová právní úprava mění kritérium pro stanovení</p>	zásadní	<p>Akceptováno</p> <p>S ohledem na odůvodnění připomínky Ministerstva spravedlnosti bude od soudní lhůty upuštěno.</p> <p>Na jednání k vypořádání připomínek dne 12. 12. 2011 bylo konstatováno, že změny, které přináší novela s. ř. s. č. 303/2011 Sb., by měly vést k rovnoměrnějšímu zatížení správních soudů a k urychlení soudního řízení správního (příslušnost krajských soudů se bude řídit sídlem orgánu prvního stupně, což by mělo odlehčit především trvale přetíženému Městskému soudu v Praze).</p> <p>Připomínková místa se proto shodla, že soudní lhůta pro info-řízení zaváděna nebude, protože lze očekávat, že urychlení informačních řízení by měly změny s. ř. s. zajistit dostatečně. Pokud se však ukáže, že tyto změny dostatečné nebyly, bude otázka určení speciální lhůty pro soud rozhodující o žalobách v oblasti informačního práva znovu otevřena.</p>

	<p>místní příslušnosti. Situace na Městském soudě v Praze je způsobena tím, že dosavadní právní úprava zapříčiňuje nerovnoměrný nápad u jednotlivých soudů (Městský soud v Praze vyřizuje až 50 % celkové agendy správního soudnictví). Z toho důvodu bude pro stanovení místní příslušnosti správního soudu nově rozhodné sídlo orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni.</p> <p>Kromě zmíněných opatření se změny právní úpravy týkají věcí pro přednostní projednání a rozhodnutí, stanovení lhůt pro rozhodnutí o předběžném opatření či odkladném účinku (30 dnů), složení senátů Nejvyššího správního soudu, námitek podjatosti, zkrácení času nutného k přípravě na jednání i lhůt pro vyhotovení rozhodnutí či předložení správního spisu správním orgánem soudu.</p> <p>V neposlední řadě došlo rovněž ke změně právní úpravy pořadí projednávání a rozhodování věcí (§ 56). Podle odstavce 1 tohoto ustanovení soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém k němu došly. To však neplatí, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednání.</p> <p>Z těchto důvodů Ministerstvo spravedlnosti ČR se stanovením lhůt pro správní soudy nemůže souhlasit, neboť zákon č. 303/2011 Sb. představuje zásadní změnu úpravy správního soudnictví, která by měla řízení před správními soudy výrazně urychlit.</p>		
Liberecký kraj	<p>Stanovení zvláštní tříměsíční lhůty pro správní soud speciálně pro žaloby týkající se aplikace zákona č. 106/1999 Sb., považujeme za nevhodné, především s ohledem na množství dalších rozličných správních rozhodnutí (a nechceme polemizovat o významu toho či onoho konkrétního správního rozhodnutí), které jsou předmětem správních žalob. Máme zato, že výjimka speciálně pro zákon č. 106/1999 Sb., není důvodná.</p>	zásadní	Akceptováno (lhůta nebude zaváděna – viz odůvodnění vypořádání připomínky Ministerstva spravedlnosti)
Kancelář VOP	<p>Ministerstvo vnitra chce řešit problém vymahatelnosti práva na informace stanovením lhůty pro vydání rozhodnutí soudu (což je zcela mimořádné opatření). Současně však odmítá zavést jakoukoliv formu odpovědnosti povinných subjektů za nedůvodné odepření informací.</p>	zásadní	Akceptováno (lhůta nebude zaváděna – viz odůvodnění vypořádání připomínky Ministerstva spravedlnosti)

	<p>Avšak právě vědomí, že povinný subjekt by mohl být za své protiprávní jednání postižen, může sehrát klíčovou úlohu při snaze o změnu praxe v oblasti přístupu k informacím. Není až tak důležité, zda by šlo o zavedení nových skutkových podstat přestupků a správních deliktů nebo např. o zavedení přiměřeného finančního zadostiučinění za dobu, po kterou byl žadateli neoprávněně odíráán přístup k informacím. Důležité je, že jedině vědomí možných následků a přijetí odpovědnosti za své konání může vést k vnitřní proměně a k zásadním změnám v postoji povinných subjektů k žadatelům.</p> <p>Přenášet celý problém na soudy a chtít, aby právě ony přednostním řešením kauz z oblasti práva na informace kompenzovaly chybějící pocit odpovědnosti (a z toho plynoucí nedostatek kultivovanosti na straně některých povinných subjektů) je zcela nerealistické. Navíc závažnost problematiky (přístup k informacím) takovému mimořádnému opatření ani neodpovídá – nelze ji srovnávat např. s rozhodováním o vydání dítěte do ciziny a podobnými závažnými případy, kde jsou lhůty soudům pro rozhodnutí zcela výjimečně v právní úpravě stanoveny.</p>		
ČBÚ	<p>Navrhujeme vypuštění této pasáže z materiálu, případně se přikláníme k nulové variantě řešení, tedy k nestanovení jakékoliv lhůty pro rozhodnutí správního soudu o žalobě ve věcech práva na informace.</p> <p>Odůvodnění: Domníváme se, že v uvedené věci není komplexním systémovým řešením stanovení lhůt speciálně pro rozhodování o žalobách vztahujícím se k právu na informace. Není smysluplné stanovit lhůty pouze v posuzovaném případě, neboť to by paradoxně vedlo k prodlužování soudního řízení ve správním soudnictví jako takovém, když v ostatních soudních řízeních tyto lhůty stanoveny nejsou, a naopak účastníci řízení ve většině případů nežadají o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „InfZ“), ale podávají žaloby na soudní rozhodnutí, která se jich přímo dotýkají. Jediným efektivním řešením by bylo pouze stanovení lhůt v obecném soudnictví povšechně, tak tomu však za současného právního stavu není a proto Vámi navrhované řešení není důvodné.</p>	zásadní	Akceptováno (lhůta nebude zaváděna – viz odůvodnění vypořádání připomínky Ministerstva spravedlnosti)
MPO	Ministerstvo vnitra se podrobně zabývá rozbořem jednotlivých problémových okruhů vyplývajících z praktického uplatňování ústavního	zásadní	Akceptováno (lhůta nebude zaváděna – viz odůvodnění vypořádání připomínky Ministerstva

	<p>práva na informace. S jednotlivými doporučeními předkladatele lze souhlasit, avšak s výjimkou opatření, které je navrhováno pod bodem 4. Stanovení tříměsíční lhůty pro správní soud k rozhodnutí o žalobě týkající se práva na informace, resp. aplikace InfZ (doplnění § 16 InfZ).</p> <p>Pořadí projednávání a rozhodování věcí před soudem je v zásadě stanoveno pořadím, v jakém k soudu došly, s výjimkami výslovně stanovenými v § 56 soudního řádu správního (a to jak ve stávajícím znění, tak i po novele účinné od 1. 1. 2012) nebo stanoví-li tak zvláštní zákon. Tyto výjimky jsou odůvodněny nebezpečím z prodlení vyplývajícím ze zvláštní povahy upravovaných vztahů. Naproti tomu žádost o poskytnutí informace (podaná podle zákona o svobodném přístupu k informacím) může směřovat k jakékoliv věci vztahující se k působnosti povinných subjektů, a to bez ohledu na to, jaký význam má vymáhaná informace z pohledu kontroly hospodaření s veřejnými prostředky či kontroly výkonu státní správy. Dále je třeba vzít v úvahu, že žaloby na poskytnutí informací podle uvedeného zákona představují značný objem všech podaných žalob. Stanovení přednosti pro jejich vyřizování by mohlo paralyzovat vymahatelnost práva v ostatních věcech spadajících do oblasti správního soudnictví.</p> <p>Z uvedených důvodů nelze s návrhem uvedeným pod číslem 4. souhlasit. Tuto připomínku považujeme za zásadní.</p>		spravedlnosti)
kraj Vysočina	<p>Navrhujeme tento bod materiálu přepracovat, a to vzhledem k platnému zákonu č. 303/2011 Sb.</p> <p>V částce 106/2011 Sbírky zákonů vydané dne 14. 10. 2011 byl pod č. 303 publikován zákon, kterým se mění zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. Cílem novely soudního řádu správního je mimo jiné především zrychlení řízení před správními soudy. Materiál však tuto novou právní úpravu nereflexuje a navrhuje řešení v podobě stanovení lhůty soudu pro rozhodnutí o žalobě vztahující se k právu na informace, které může být v dané situaci kontraproduktivní.</p>	zásadní	Akceptováno (lhůta nebude zaváděna – viz odůvodnění vypořádání připomínky Ministerstva spravedlnosti)
ČSÚ	Stanovení lhůty správnímu soudu k rozhodnutí o žalobách vztahujících se k právu na informace může působit kontraproduktivně. Tlak na soud se může projevit v nedostatku času soudu pro důkladné a objektivní posouzení konkrétního případu, nehledě k nezbytnému finančnímu		Akceptováno (lhůta nebude zaváděna – viz odůvodnění vypořádání připomínky Ministerstva spravedlnosti)

	dopadu pro realizaci takového opatření. Považujeme proto variantu 1 za vyhovující.		
MF	V daném případě s návrhem nesouhlasíme. Navržená varianta vůbec neakceptuje přetíženost správních soudů, a to zejména Městského soudu. Lhůta 30 dnů je velice krátká, přičemž vůbec nezohledňuje také časový prostor, který potřebuje žalovaný – povinný subjekt, pro přípravu vyjádření k podané žalobě. Lhůta 3 měsíců se jeví jako vhodnější, ale přesto je jak z pohledu správních soudů, tak z pohledu žalovaných povinných subjektů tato lhůta velice krátká. Dle našeho názoru není vhodné, aby vědi z oblasti informačního zákona byly u správních soudů preferovány na úkor jiných věcí, např. daňových, kde se v převážné většině jedná o konkrétních povinnostech daňových subjektů, které jsou spojené s hrazením vysokých finančních částek. Je třeba také řešit dopad doporučené varianty 2a na rozpočet kapitoly MSpr		Akceptováno (lhůta nebude zaváděna – viz odůvodnění vypořádání připomínky Ministerstva spravedlnosti)
MK	Ministerstvo kultury nesouhlasí s navrhovaným zkrácením lhůty pro rozhodnutí soudu ve věcech týkajících se zákona č. 106/1999 Sb. na 60 dnů ode dne podání žaloby, neboť v rámci takto krátké lhůty je nutno zajistit vyhotovení vyjádření žalovaného a postoupení spisového materiálu soudu. Dle polské úpravy by tak lhůta pro žalovaného činila 15 dnů. V případě povinných subjektů, které jsou vystaveny soustavnému šikanóznímu výkonu práva na informace (k tomu blíže viz připomínka k bodu 5.2) by proto s nejvyšší pravděpodobností docházelo k nedodržování takto krátké lhůty, za což by (dle cit. polské úpravy) soud ukládal žalovanému pokuty. Dále je nutno přihlídnout ke skutečnosti, že organizační struktura žalovaného mnohdy vyžaduje k vypracování vyjádření k žalobě spolupráci a koordinaci vícero útvarů a dále součinnost s prvoinstačním orgánem, což by ve lhůtě 15 dnů bylo jen velmi obtížně uskutečnitelné. Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že soud by pak ani neměl dostatečný časový prostor pro kvalifikované posouzení věci samé, což je navíc komplikováno značnou přetížeností správních soudů, zejména Městského soudu v Praze.		Akceptováno (lhůta nebude zaváděna – viz odůvodnění vypořádání připomínky Ministerstva spravedlnosti)
Zlínský kraj	Se zavedením speciální lhůty pro rozhodování ve správním soudnictví v záležitostech týkajících se oblasti poskytování informací nesouhlasíme. Jsme toho názoru, že rozhodnutí či jiné procesní úkony povinných		Akceptováno (lhůta nebude zaváděna – viz odůvodnění vypořádání připomínky Ministerstva spravedlnosti)

	subjektů nebo nadřízených orgánů nejsou takového charakteru, že by bylo nutné jejich upřednostňování před jinými žalobami (rozhodnutí či opatření související s realizací práva na informace nemají podle našeho názoru významný dopad do sféry práv a povinností žadatelů). Pokud však bude lhůta pro rozhodnutí o žalobě zkrácena, přikláníme se k variantě 2b, tj. počítání lhůty ode dne doručení spisu nadřízeným orgánem.		
Moravskoslezský kraj	Narozdíl od navrhovatele podporujeme variantu 1 , tj. „nulovou“ variantu, považujeme zavádění lhůty za nadbytečné. Tato úprava by zaváděla nedůvodnou výjimkou do obecné rozhodovací praxe soudů.		Akceptováno (lhůta nebude zaváděna – viz odůvodnění vypořádání připomínky Ministerstva spravedlnosti)
Pardubický kraj	Stanovení tříměsíční lhůty pro rozhodnutí správního soudu o žalobě týkající se práva na informace považujeme za zbytečné. Nevidíme důvod, proč by právo na informace mělo mít privilegované postavení. Argument předkladatele, že neexistence lhůty pro rozhodnutí v některých případech neúměrně prodlužuje získání informace žadatelem, neospravedlňuje přednostní vyřízení oproti jiným žalobám projednávaným před správním soudem.		Akceptováno (lhůta nebude zaváděna – viz odůvodnění vypořádání připomínky Ministerstva spravedlnosti)
Jihočeský kraj	Rozhodování soudu není v naprosté většině případů spojeno s pevným stanovením lhůty pro vyřízení věci, resp. rozhodnutí v meritu věci, a je používáno pouze v několika málo případech (např. ve věcech volebních, kde stanovení lhůty rozhodnutí je nezbytné pro další průběh voleb, předběžná opatření, zajištění věci, některé opatrovnické věci, v trestním soudnictví – zadržení, vazba apod.), tedy nejvíce ve věcech veřejného zájmu, zajištění plnění respektování základních lidských práv a svobod a v jiných obdobných případech. Právo na informace, které je rovněž základním právem, které je zakotveno v čl. 17 Listiny základních práv a svobod, však nedosahuje při úvahách o vážení jednotlivých základních lidských práv a svobod takové ochrany, aby bylo spojeno se lhůtami pro vydání rozsudku v meritu věci. Byť nelze předkladateli upřít snahu předejít větší délce řízení u některých více vytížených správních soudů, záležitost by měla vyřešena novelou zákona o soudním řádu správním (úprava místní příslušnosti Městského soudu v Praze, čímž by měla tato obava z délky soudního řízení zcela odpadnout, stejně tak důvod pro navrženou změnu soudního řádu správního). Podle poznatků z praxe v Jihočeském kraji délka soudního řízení u Krajského soudu v Českých		Akceptováno (lhůta nebude zaváděna – viz odůvodnění vypořádání připomínky Ministerstva spravedlnosti)

	Budějovicích i v nepoměrně složitějších případech maximálně 3 měsíce.		
2.3.3 Zavedení sankce			
Připomínky pro variantu doporučenou předkladatelem (varianta č. 1 - nulová)			
Liberecký kraj	Souhlasíme s odmítnutím myšlenky speciální sankce vůči povinným subjektům či jejich zaměstnancům za porušení práva na informace. Tady jenom zdůrazňujeme fakt, že v oblasti veřejné správy není pouze a jenom zákon č. 106/1999 Sb., a problémy s jeho aplikací spojené, ale že vše je nutno posuzovat v souvislostech a ve vztahu k dalším zákonům a povinnostem jednotlivých úřadů, institucí a jejich zaměstnancům.	zásadní	Akceptováno
Plzeňský kraj	Nesouhlasíme se zavedením sankcí pro úředníka nebo povinný subjekt. Zcela souhlasíme s argumentací uvedenou jako nevýhody u varianty 2 a 3.	zásadní	dtto
Jihočeský kraj	Ztotožňujeme se návrhem předkladatele a v souladu s ním navrhuje variantu nulovou, neboť již v současné době je možné postihnout jak úředníka, tak povinný subjekt za nesprávný postup při vyřizování žádosti o informace. Navíc zavinění za vzniklý nepříznivý je vždy otázkou složitěho dokazování, což by vyvolávalo pouze obtížnou aplikaci tohoto ustanovení.		dtto
Moravskoslezský kraj	Shodně s předkladatelem podporujeme variantu 1, tzn. „nulovou“ variantu.		dtto
NKÚ	Doporučujeme nulovou variantu. Sankce pro úředníka odpovědného za protiprávní postup (Pozn.: souhlasíme se zdůvodněním MV u varianty 2 v popisu nevýhod) doporučujeme řešit v rámci interních norem povinného subjektu. V případě vzniku škody se uplatní režim § 16 až 18 zákona č. 82/1998 Sb., kde je dána možnost vymáhání regresních úhrad.		dtto
ČSÚ	Zavedení sankce pro úředníka vyřizujícího žádost o poskytnutí informace je v reálném případě problematický. Často nelze jednoznačně stanovit osobu odpovědnou za kompletní vyřízení dotazu. Organizace (zejména malá) se může dostat při souběhu úkolů a více složitých dotazů, resp. žádostí o informace, do časové tísně. Preferujeme proto variantu 1.		dtto
MF	S navrženou variantou souhlasíme, neboť se nám nejeví jako vhodné trestat úřední osoby za jejich správní uvážení. Dostatečnou ochranu zde dle našeho názoru poskytuje zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo		dtto

	nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů, který dává možnost poškozenému žádat po příslušném orgánu náhradu škody.		
SMOČR	Svaz měst a obcí ČR se přiklání k Variantě č. 1. <u>Odůvodnění:</u> Obě navržené varianty správních deliktů by byly velmi obtížně realizovatelné bez odpovídajícího efektu pro posílení práva na informace.		dtto
Připomínky pro variantu zavedení sankcí (varianta č. 2 a 3)			
Úřad vlády – RVLP	Domnívám se, že zavedení odpovědnosti úřadů a úředníků za porušení práv občanů by mohlo velmi významně přispět k lepší vymahatelnosti těchto práv. Požaduji proto na základě inspirace zahraničními úpravami rozpracovat a vhodně zkombinovat varianty odpovědnosti povinných subjektů i konkrétních fyzických osob.	zásadní	<p>Neakceptováno.</p> <p>Dle našeho názoru argumenty proti zavedení sankcí (problematičnost tohoto institutu a současně potřeba řešit případné sankce za porušení povinností úředníkem obecně ve vztahu k jakékoli agendě v zákoně o úřednících veřejné správy, a to včetně protiváhy v podobě vyšší ochrany úředníka a posílení jeho postavení v pracovněprávním či služebním vztahu) jsou natolik zásadní, aby k zavádění sankcí nebylo přistoupeno. Ostatní navržená opatření, především informační příkaz, by měly nedostatky úpravy odstranit i bez nutnosti specifických sankcí.</p> <p>Sdělení připomínkového místa (email ze dne 8. 12. 2011): Souhlasíme s vypořádáním, pokud budou sankce obecně upraveny ve služebním zákoně.</p> <p>Připomínku lze považovat za vypořádanou („přesunuje“ se do fáze přípravy služebního zákona).</p>
Ministerstvo spravedlnosti	Na nutnosti zavedení sankcí za porušování InfZ se shodla nejen současná pracovní skupina, ale tento požadavek byl obsahem již vládního zadání formulovaného v usnesení vlády č. 1199 ze dne 25. 10. 2006 o Strategii vlády v boji proti korupci na období let 2006 až 2011. Předkladatel přesto zavedení sankcí opětovně nedoporučil. Navrhujeme proto odlišně od MV	zásadní	<p>Neakceptováno.</p> <p>Tvrzení není pravdivé, pracovní skupina se v žádném případě na sankcích neshodla, naopak, převažovalo odmítavé stanovisko. Ani ze Strategie nevyplývá <i>povinnost</i> předkladatele navrhnout sankci.</p>

	prosazovat variantu č. 3, tj. zavedení správního deliktu povinného subjektu.		<p>V ostatním platí stanovisko k připomínce Úřadu vlády.</p> <p>Na jednání dne 12. 12. 2011 Ministerstvo spravedlnosti akceptovalo toto vyjádření a připomínku považuje za vypořádanou s výhradou. Ministerstvo spravedlnosti požaduje, aby sankce pro úředníka byly řešeny obecně přímo ve služebním zákoně pro jakoukoli vykonávanou agendu. S tímto názorem předkladatel souhlasí a připomínku lze tudíž považovat za vyrovnanou.</p>
Úřad vlády – PEAKE	<p>Je nepochybné, že k dosavadním průtahům dochází z části také proto, že úředníci (resp. povinný orgán) necítí hrozbu sankce při nedodržení povinnosti vyplývající jim z InfZ. Z tohoto hlediska je InfZ velmi nedokonalou normou, a je proto vhodné tento nedostatek odstranit, ostatně v tomto duchu o tom pojednává materiál III.B. Hrozba sankce by výrazně snížila počet odmítavých rozhodnutí o poskytnutí informací bez řádného odůvodnění nebo pouhým přípisem a zamezila by i dalším běžným formám porušování zákona. To by výrazně omezilo počet případů odvolání, stížností a jiných institutů prodlužujících proces přístupu k informacím.</p> <p>Pouhé vyčíslení nákladů na větší administrativní agendu příslušného správního orgánu je tedy značnou dezinterpretací. Vzniklé náklady by totiž byly vykompenzovány jednoznačnou výhodou, která v materiálu není uvedena, a to eliminací identických nákladů u odvolacích i soudních orgánů.</p> <p>Požadujeme proto, aby materiál preferoval zavedení sankcí za porušení povinností při (ne)poskytování informací. Doporučujeme reflektovat novou variantu (varianta 4), která bude prosazována a bude provázána s novým zákonem o úřednících. V tomto případě bude nutné připravit novelu InfZ v tomto aspektu jako změnový zákon k zákonu o úřednících.</p>	zásadní	<p>Neakceptováno ve vztahu k novele InfZ z důvodů uvedených k připomínce Úřadu vlády.</p> <p>Nadto odmítáme tvrzení připomínkového místa, že náklady by byly vykompenzovány eliminací identických nákladů u odvolacích a soudních orgánů. To je zjevný nonsens, protože sankce by mohla nastoupit jen tam, kde by již odvolací orgán či soud „potvrdily“, že k porušení InfZ došlo, takže jimi vedená řízení by v každém případě proběhla...</p> <p>Akceptujeme požadavek, aby případné sankce byly stanoveny obecně ve služebním zákoně za porušení povinností úředníka, a to vůči jakékoli jím vykonávané úřední agendě. To vše ovšem za podmínky, že bude současně zajištěna dostatečná ochrana úředníka před „služebně nadřízenými“.</p> <p>Tento způsob vypořádání připomínkové místo akceptovalo na jednání dne 12. 12. 2011.</p>
Kancelář VOP	Ministerstvo vnitra chce řešit problém vymahatelnosti práva na informace stanovením lhůty pro vydání rozhodnutí soudu (což je zcela	zásadní	Neakceptováno z důvodů popsaných výše.

	<p>mimořádné opatření). Současně však odmítá zavést jakoukoliv formu odpovědnosti povinných subjektů za nedůvodné odepření informací. Avšak právě vědomí, že povinný subjekt by mohl být za své protiprávní jednání postižen, může sehrát klíčovou úlohu při snaze o změnu praxe v oblasti přístupu k informacím. Není až tak důležité, zda by šlo o zavedení nových skutkových podstat přestupků a správních deliktů nebo např. o zavedení přiměřeného finančního zadostiučinění za dobu, po kterou byl žadateli neoprávněně odpírán přístup k informacím. Důležité je, že jedině vědomí možných následků a přijetí odpovědnosti za své konání může vést k vnitřní proměně a k zásadním změnám v postoji povinných subjektů k žadatelům.</p> <p>Přenášet celý problém na soudy a chtít, aby právě ony přednostním řešením kauz z oblasti práva na informace kompenzovaly chybějící pocit odpovědnosti (a z toho plynoucí nedostatek kultivovanosti na straně některých povinných subjektů) je zcela nerealistické. Navíc závažnost problematiky (přístup k informacím) takovému mimořádnému opatření ani neodpovídá – nelze ji srovnávat např. s rozhodováním o vydání dítěte do ciziny a podobnými závažnými případy, kde jsou lhůty soudům pro rozhodnutí zcela výjimečně v právní úpravě stanoveny.</p>		<p>Na jednání k vypořádání připomínek se KVOP shodla na tom, že sankce by měly být řešeny obecně např. v rámci služebního zákona. Z tohoto důvodu byl akceptován návrh vypořádání ze strany Ministerstva vnitra – řešit sankci obecně pro porušení celé řady odvětvových předpisů ze strany úředníků a volených funkcionářů.</p> <p>Zástupce KVOP konstatoval, že vysvětlení bere na vědomí a připomínku považuje za vypořádanou.</p>
MŽP	<p>Domníváme se, že nulová varianta není v tomto případě vhodným řešením, neboť neřeší odpovědnost za neposkytnutí informace. Argumentace efektivitou informačního příkazu a lhůty soudu k rozhodnutí o žalobě není průkazná, především však není opodstatněná. Efektivita jiných nástrojů nemůže legitimizovat nesplnění povinnosti. Sankce za porušení odpovědnosti je zcela legitimní a oprávněná. Nárůst agendy a potenciálních nákladů je hypotetický.</p> <p>Z uvedených důvodů dáváme ke zvážení přijetí varianty 3 - předpokladem je, že povinný subjekt identifikuje odpovědného úředníka a v případě jeho pochybení aplikuje sankci v rovině služební.</p>		Neakceptováno z důvodů uvedených k připomínce Úřadu vlády.
MMR	<p>2. Doporučujeme rovněž, aby zákon o svobodném přístupu k informacím jednoznačně stanovil sankce za zveřejnění informací, jejichž zveřejnění zakáže, a stejně tak sankce za odmítnutí poskytnutí informací o nakládání s veřejnými prostředky, u kterých tento zákon stanoví povinnost informace poskytnout.</p>		K diskusi

2.3.4 Žádost o metainformace a mediační postup k bližší specifikaci vyžádané informace			
Připomínky pro variantu doporučenou předkladatelem – mediační postup k upřesnění žádosti (varianta č.3)			
Plzeňský kraj	Žádost o metainformace považuje KÚPK za příliš složitý a zbytečný institut. Oproti tomu mediační postup považujeme za přínosný.	zásadní	Akceptováno
Úřad vlády – RVLP	Souhlasím víceméně se zvoleným řešením mediačního postupu k bližší specifikaci vyžádané informace, avšak pro jeho maximální efektivnost by měl být tento postup uplatňován ve všech vhodných případech a neměl by být závislý na tom, zda žadatel již předestřel konkrétní způsob záznamu požadovaných informací (který mu nemusí být znám) a zda povinný subjekt má již vytvořen seznam dokumentů k dispozici. Nepožaduji, aby povinný subjekt automaticky vytvářel seznamy svých dokumentů a informací, ale aby se žadatelem vždy maximálně spolupracoval a při mediačním postupu mu podával obecné informace o kategoriích a skupinách informací, co má k dispozici, aby pak jeho žádost mohla být maximálně konkretizována. Požaduji proto doplnit, že mediační postup k upřesnění žádosti bude aplikován povinně v případě mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací a že povinný subjekt povinně v jeho rámci poskytne žadateli maximální součinnost a obecné informace o informacích a dokumentech ve svém držení.	zásadní	Akceptováno (bude doplněno do textu analýzy a zohledněno při formulaci konkrétního legislativního návrhu)
NKÚ	Preferujeme mediační postup, tj. výzvu k upřesnění žádosti obdobně jako je již zavedena možnost výzvy k upřesnění v případě nesrozumitelné žádosti v ustanovení § 14 odst. 5 písm. b) zákona. Zavedení „Žádosti o metainformace“ by bylo neúměrně administrativně náročné.		Akceptováno
MF	S navrženou variantou souhlasíme, ale vidíme v ní především procesní úskalí. Jak bude daná výzva vypadat, kde bude upravena, zda v informačním zákoně nebo bude v tomto případě aplikován správní řád, konkrétně ustanovení § 45 o odstranění vad podání. Následky nesplnění uložené povinnosti ve výzvě bude specifikovat správní řád nebo informační zákon?		Akceptováno (procesní „úskalí“ budou řešena v rámci přípravy konkrétního legislativního textu)
Moravskoslezský kraj	Shodně s předkladatelem podporujeme variantu 3.		Bereme na vědomí.
Jihočeský kraj	S výhradou toho, že z aplikační praxe Jihočeského kraje plyne, že mediační postup k upřesnění žádosti, je již ze strany povinných subjektů aplikován, souhlasí a variantou 3, tedy umožnění vyzvat žadatele		Akceptováno. Předkladatel souhlasí s tím, že i dnes lze určitým způsobem mediační postup dovodit z platné právní úpravy. Navržená změna by měla

	o upřesnění požadované informace tak, aby se zamezilo zbytečnému mimořádnému rozsáhlému vyhledávání informace a tím úspoře nákladů jak povinného subjektu, tak žadatele. Jsme přesvědčeni, že obdobný postup je možný aplikovat i za současného znění § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Žádost o metainformace je podle názoru Jihočeského kraje nevhodná a příliš by zatěžovala povinné subjekty.		tento aspekt více zdůraznit a odstranit pochybnosti o rozsahu „mediační výzvy“.
MZV	Žádost o metainformace a Mediační postup k bližší specifikaci vyžádané informace Varianta 3 - zavedení oprávnění povinného subjektu za specifických podmínek vyzvat žadatele k bližšímu vymezení (resp. omezení) okruhu požadovaných informací (změna § 14 InfZ) považuje MZV za praktický, neboť stávající okruh povinných subjektů je skutečně velmi široký a při současném vymezení povinně zveřejňovaných informací pro všechny povinné subjekty lze jeho plnou aplikaci realizovat jen velmi obtížně. MZV se však domnívá, že právní úprava navrhuující vymezení okruhu požadovaných informací zákonem je příliš rigidní a plně nezohledňuje skutečnost, že typy jednotlivých povinných subjektů lze ještě dále rozčleňovat, přičemž stále přetrvávají v jejich činnosti a zaměření značné rozdíly. Navrhovaná úprava tedy sníží stávající zcela obecnou úpravu, ale nepostihne plnou rozmanitost povinných subjektů. MZV se přiklání k variantě 3, jenž předpokládá bližší specifikaci za pomoci prováděcího právního předpisu.		K diskusi <i>(připomínka zřejmě směřuje výzvu k upřesnění žádosti a vymezení povinných informací podle typů povinných subjektů, tedy dvě na sobě nezávislá opatření)</i>
Ministerstvo spravedlnosti	Navržená varianta č. 3 přináší jisté zefektivnění procesu vyřizování žádosti o informace, proto ji lze doporučit. Nicméně rovněž doporučujeme zvážit aplikaci varianty č. 2. Současně upozorňujeme na absenci číslování variant, přestože se s takovým číslováním počítá ve „zhodnocení variant“.		Akceptováno – číslování bude doplněno, varianta č. 3 bude nadále preferovaná. Žádost o metainformace se nezdá být za stávajícího platného stavu využitelná.
Úřad vlády – PEAKE	MV nedoporučilo opatření v podobě žádosti o metainformace, neboť soudí, že by tento typ žádosti představoval zvýšení zátěže povinných subjektů, a to i přes navrženou možnost rozhodnout o vyřízení v řádné lhůtě jako o běžné žádosti. Možnost vyžádat si metainformaci, navržená v materiálu III.B, má za účel směřovat žadatele k postupu, který snižuje zátěž povinných subjektů tím, že vede k užší, konkrétnější žádosti,		Akceptováno (bude-li konkrétní legislativní text varianty č. 3 umožňovat i využití některých „výhod“ žádosti o metainformace, budou využity).

	formulované tak, že její vyřízení je snadnější. Je proto třeba zdůraznit povinnost povinného subjektu poskytovat při přijetí žádosti prvotní pomoc při upřesnění žádosti. Proto taktéž preferujeme variantu 3, avšak požadujeme, aby při tvorbě legislativního textu byly zohledněny výhody varianty 2.		
2.4 Upřesnění důvodů pro neposkytnutí informací			
2.4.1 Test veřejného zájmu			
Připomínky pro variantu doporučenou předkladatelem – zavedení testu veřejného zájmu ve vztahu ke všem důvodům pro odmítnutí žádosti (varianta č.2b)			
Úřad vlády – PEAKE	Souhlasíme s doporučenou variantou 2b, která pokládá zavedení testu veřejného zájmu za vhodné. Přikláníme se k formulování negativního výčtu chráněných informací , u kterých nebude přípustné provádět test veřejného zájmu. Zároveň považujeme za pravděpodobné, že i podrobně formulované legislativní řešení bude potřebovat výraznou metodickou podporu prosazovací instituce, neboť toto komplexní téma klade výrazné požadavky na aplikační dovednosti úředníků.		Akceptováno MV bude navrhopvat variantu 2 s tím, že rozhodnutí o tom, zda se bude test vztahovat na všechny důvody nebo jen na některé, ať již pozitivním nebo negativním výčtem, bude řešeno až při formulaci konkrétního legislativního textu.
NSS	V bodu 2.4.1 se lze ztotožnit s variantou 2b, neboť je skutečně řada výluk z poskytování informací, kde je potřeba zachovat jednoznačnost zákazu (typicky u utajovaných skutečností), proto by „test veřejného zájmu“ měl být zaveden pouze u vybraných výluk, kde již byla jeho vhodnost naznačena judikaturou nebo je jeho provedení z povahy věci vhodné, například u výluky dle § 8b či § 11 odst. 4 písm. a) a b) InfZ. Zavedení obecného testu veřejného zájmu, jak je navrhováno v části 5.1.8.5 analýzy III.B, legislativně komplikuje a znepřehledňuje celou koncepci zákona, který by nově byl postaven na čtyřstupňovém algoritmu: obecný příkaz poskytnout – výjimky stanovené v § 7 - § 11 InfZ – nepoužití těchto výjimek z důvodu veřejného zájmu podle § 12a InfZ v navrhovaném znění – nepoužití testu veřejného zájmu, tedy výjimky z výjimek, podle § 12a odst. 1 písm. a) až e) InfZ v navrhovaném znění.		Dtto (navržený algoritmus bude využit při formulaci konkrétních legislativních řešení)
MZV	Testu veřejného zájmu (změna § 12 InfZ) Test proporcionality, tj. specifické řešení střetu dvou ústavně zaručených práv (nejčastěji práva na informace a práva na ochranu soukromí, osobnosti a osobních údajů) je zcela namístě a v tuto chvíli jej text InfZ přímo neupravuje. Tento test je zbytečné provádět u všech důvodů odmítnutí žádosti. Je tedy zapotřebí tento test realizovat pouze ve vztahu		MV bude navrhopvat variantu 2 s tím, že rozhodnutí o tom, zda se bude test vztahovat na všechny důvody nebo jen na některé, ať již pozitivním nebo negativním výčtem, bude řešeno až při formulaci konkrétního legislativního textu.

	k vybraným důvodům odmítnutí žádosti. MZV však předem predikuje problém spočívající v určení důvodů odmítnutí, u kterých se tento test má provádět. S ohledem na citlivost tohoto tématu MZV předpokládá, že výběr bude předmětem dalšího jednání.		
Moravskoslezský kraj	Úmysl vypořádat se se střetem práva na informace s právem na ochranu určitých údajů považujeme za přínosný, současně však považujeme za nutné upozornit, že zavedení institutu testu veřejného zájmu může vést ke značným praktickým problémům zejména na menších obcích, které nebudou schopny se s poměrně složitou právní analýzou vypořádat. Stanovená pravidla provedení takového testu mohou být sice určitým vodítkem, ale neodstraní složitost celého procesu, kdy bude nutno pečlivě posuzovat okolnosti každého případu.		dtto
MŽP	Při přijetí varianty 2b spatřujeme riziko v tom, že by zavedení testu proporcionality pouze na konkrétní zákonné důvody mohlo znemožnit zohlednění partikulárních okolností jednotlivých žádostí. Výčtové vymezení je v tomto aspektu vždy limitující. Doporučujeme proto variantu 2b rozšířit o možnost provádět test na žádost žadatele (při zohlednění partikulárních okolností) i v případě, že informace spadá pod vybrané zákonné důvody pro neposkytnutí informace.		MV bude navrhopvat variantu 2 s tím, že rozhodnutí o tom, zda se bude test vztahovat na všechny důvody nebo jen na některé, ať již pozitivním nebo negativním výčtem, bude řešeno až při formulaci konkrétního legislativního textu. Test na žádost žadatele se nám nezdá praktický, neboť lze očekávat, že žadatelé budou o test žádat preventivně „automaticky“ v každé žádosti.
NKÚ	Shodně s doporučením MV doporučujeme variantu 2b, tj. zavedení testu pouze ve vztahu k vybraným důvodům pro neposkytnutí informace.		MV bude navrhopvat variantu 2 s tím, že rozhodnutí o tom, zda se bude test vztahovat na všechny důvody nebo jen na některé, ať již pozitivním nebo negativním výčtem, bude řešeno až při formulaci konkrétního legislativního textu.
ČSÚ	ČSÚ nemá vysloveně námitky proti zavedení testu veřejného zájmu, nicméně potřebnost tohoto institutu považuje za problematickou. Úprava by nutně vyžadovala přesná pravidla, kdy test provádět, jak ho provádět a kdo je kompetentní rozhodnout o správném výsledku testu.		MV bude navrhopvat variantu 2 s tím, že rozhodnutí o tom, zda se bude test vztahovat na všechny důvody nebo jen na některé, ať již pozitivním nebo negativním výčtem, bude řešeno až při formulaci konkrétního legislativního textu.
MMR	Dle našeho názoru byl test veřejného zájmu proveden zákonodárcem již tím, že z celkové množiny informací poskytovaných žadateli podle zákona vyňal některé z nich a zahrnul je mezi informace, jejichž poskytnutí je omezeno nebo které se neposkytují vůbec. Domníváme se, že zmíněné		MV bude navrhopvat variantu 2 s tím, že rozhodnutí o tom, zda se bude test vztahovat na všechny důvody nebo jen na některé, ať již pozitivním nebo negativním výčtem, bude řešeno až při formulaci

	vymezení učinil zákonodárce právě z toho důvodu, že porovnal v obecné rovině ústavně zaručené právo na informace s jinými ústavně zaručenými právy. Vzhledem k tomu, že v materiálu není ani naznačeno, u kterých z dosud uvedených důvodů by se napříště měl test veřejného zájmu provádět, není možné návrh v tomto smyslu posoudit. Doporučujeme analýzu doplnit a alespoň naznačit, kterých důvodů by se měl test veřejného zájmu týkat a kterých naopak ne.		konkrétního legislativního textu.
Úřad vlády – PEAKE	Požadujeme doplnit taxativní výčet některých společensky nejvýznamnějších typů informací, ve kterých a priori (z vůle zákonodárce) má převážet veřejný zájem na poskytnutí informace.		K diskusi v rámci přípravy konkrétního legislativního textu
Připomínky pro variantu požadující obecné doplnění testu veřejného zájmu (varianta č. 2a)			
Úřad vlády – RVLP	<p>Uvedenou část považuji v několika směrech za problematickou pro realizaci ústavního práva na přístup k informacím.</p> <p>I.</p> <p>Předložený návrh vychází z toho, že poměrování v konfliktu stojících práv a veřejných zájmů prováděné soudy je pro subjekty povinné poskytovat informace v praxi problematické a zákon by jim tudíž měl poskytnout určitá vodítka. Vzhledem k tomu, že poměrování v konfliktu stojících základních práv a veřejných zájmů vyplývá přímo z čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, jsou veškeré subjekty jakkoliv omezující základní práva a svobody povinny podle něj postupovat a náležitě jej aplikovat. Poměrování základních práv a veřejných zájmů podle principu proporcionality je tak jedním ze základních principů demokratického právního státu, a pokud jej jakýkoliv rozhodující subjekt neaplikuje či neumí aplikovat, nemůže v takovémto státě fungovat. Je ovšem otázka, zda tou správnou a efektivní cestou pro zlepšení jeho aplikace je úprava testu proporcionality přímo v zákoně. Především se obávám, že zákon nemůže vymezit všechny možné situace, které mohou v reálném životě nastat, a vytvořit jednoduché postupy k jejich řešení. Jako příklad bych uvedla kontroverzi u náhubkového zákona, kdy se složitě diskutovalo o tom, zda zákon umožňuje poměrování práva na ochranu soukromí a práva na informace a jak jej změnit, aby to umožňoval a neomezoval jedno na úkor druhého.</p>	zásadní	<p>K diskusi (předkladatel v současnosti preferuje variantu č. 2b s opačným výčtem, tj. uvedení důvodů, u nichž se test neprovádí, resp. u nichž tímto způsobem test provedl již zákonodárce)</p> <p>Stanovisko připomínkového místa (e-mail ze dne 8. 12. 2011): Otevřené, prosím o zaslání konkrétnější představy, jak bude test vypadat a kterých důvodů se bude týkat. Takto by měl být upřesněn i samotný materiál.</p> <p>Stanovisko předkladatele: Podle názoru předkladatele je nutné test veřejného zájmu v InfZ výslovně uvést (a to jako povinnost při poskytování informací i při jejich zveřejňování), neboť s jeho prováděním výslovně počítá Úmluva o přístupu k oficiálním dokumentům. Jako vhodnější řešení se jeví výčet důvodů (varianta 2b), u nichž test prováděn být nemá s tím, že v ostatních případech by test <i>ex lege</i> prováděn byl (zákon by tedy výslovně upřednostnil ochranu určitých informace před právem na informace), případně</p>

	<p>Chápu přínos tohoto postupu pro povinné subjekty, ale test proporcionality není dle mého názoru možné shmout do jednoduché šablony a tu pak automaticky aplikovat. Je nutné znát příslušnou judikaturu, přistupovat k omezovaným právům co nejšetrněji, omezující výjimky interpretovat restriktivně apod. Tyto principy však vyplývají přímo z výkladu textu Listiny a není nutné je upravit v zákoně. Pokud je povinné subjekty neznají, nebude to jejich kodifikací napraveno. Lze samozřejmě povinné subjekty vzdělávat, šířit osvětu, vysvětlovat principy soudních rozhodnutí apod. Tato cesta by mohla vest ke zkvalitnění jejich rozhodování a přitom by neměla za následek možná právní nedorozumění či konflikty s ústavním pořádkem.</p> <p>II.</p> <p>Druhá otázka je, zda test veřejného zájmu bude zaveden u všech nebo jen u některých kategorií omezení práva na informace. Zde se se závěry analýzy rozcházejím, neboť pokud již má být test veřejného zájmu legislativně zaveden, nelze jej právě z důvodu ústavní dimenze poměřování v konfliktu stojících základních práv a veřejných zájmů u některých konfliktů naprosto vyloučit. Soudy včetně soudu Ústavního jej budou vždy aplikovat, neboť jim to přikazuje právě Listina. To platí i pro povinné subjekty, neboť i ony jsou vázány Listinou při zasahování do práva na informace. Zákon jim to nemůže zakázat, resp. je nemůže od jeho provádění zprostit.</p> <p>Povinné subjekty kromě zákonné "kuchařky" testu veřejného zájmu zřejmě uvítají i výslovné ustanovení o vyloučení jeho aplikace v jistých případech. Tudiž v případě, kdy veřejný zájem nebude testován, jednoduše automaticky informaci neposkytnou s odvoláním na to, že se veřejný zájem ze zákona netestuje a právo na informace je tedy vždy omezeno. Na základě ústavního pořádku se ovšem vždy testuje proporcionality zásahu do základního práva či svobody. Velmi pochybuji, že tuto otázku může zákon obecně vyřešit jednou pro vždy pro všechny možné situace. Navíc vyloučení poměřování by bylo v rozporu s čl. 4 odst. 4 Listiny. Navrhovaná právní úprava by tudíž mohla povinné subjekty</p>	<p>opačné řešení, vymezující důvody, u nichž test proveden být má (s tím, že v ostatních případech by se mělo za to, že prováděn být nebude). Nelze však vyloučit, že se v průběhu přípravy legislativního textu ukáže, že test veřejného zájmu je nutné s ohledem na obsah Úmluvy bude nutné vztáhnout na všechny zákonné důvody pro neposkytnutí informace (varianta 2a). Z tohoto důvodu předkladatel v tento okamžik doporučuje variantu 2 s tím, že výběr subvarianty ponechává až do fáze přípravy konkrétní legislativní úpravy. Test veřejného zájmu by měl být prováděn <i>ex officio</i> a nikoli pouze na výslovnou žádost žadatele.</p>
--	--	---

	<p>navádět k protiústavnímu jednání, kdy by neprováděli žádné poměrování a žádosti o informace automaticky zamítaly.</p> <p>III.</p> <p>Proti navrhovanému řešení, tj. zavedení testu veřejného zájmu ve vztahu jen k některým důvodům neposkytnutí informace, navíc stojí četná judikatura Nejvyššího správního soudu (zejm. rozsudky č.j. A 2/2003, 5 As 64/2008, 1 As 97/2009, 1 As 44/2010 či 5 As 57/2010) i Ústavního soudu (nálezy sp. zn. Pl. ÚS 2/10 či I. ÚS 517/10), která je založena právě na důkladném zvažování v konfliktu stojících základních práv a veřejných zájmů, a to bez ohledu na zákonné výluky. Žádné omezení práva na informace nelze odůvodnit jen zákonnou výlukou, nýbrž tato výluka (informace z trestního řízení, osobní údaj, utajovaná informace, obchodní tajemství) musí být vždy přesvědčivě odůvodněna s ohledem na okolnosti konkrétního případu. Jakékoliv zjednodušování práce povinných subjektů v tomto směru jde proti smyslu této judikatury (včetně závazné judikatury Ústavního soudu) a je ve svém důsledku i porušením ústavních principů. Zákonné ukotvení testu veřejného zájmu by tak mohlo být buď velmi obecné, což považuji vzhledem k ústavní úpravě za zbytečné, anebo by ve své konkrétnosti velmi stěží obsáhlo všechny možné situace a varianty.</p> <p>Z výše uvedených důvodů zásadně nesouhlasím s navrženou variantou 2b, tj. selektivním uplatňováním testu veřejného zájmu. Požaduji buď zavést obecný zákonný test pro všechny důvody odmítnutí poskytnutí informace (varianta 2a), anebo test nezavádět vůbec a ponechat současný stav, kdy má být implicitně aplikován na základě ústavního pořádku (varianta 1)</p>		
Ministerstvo spravedlnosti	<p>Uplatnění tzv. testu veřejného zájmu je obsaženo mimo jiné i v Úmluvě Rady Evropy o přístupu k úředním dokumentům a mělo by být nedílnou součástí každého procesu vyřizování žádosti o informace, respektive každého procesu odmítání žádosti o informace. Za adekvátní proto považujeme variantu č. 2a. Při realizaci varianty č. 2b se jeví jako značně problematické vymezení okruhu informací, u nichž by byl test veřejného zájmu aplikován.</p>	zásadní	<p>Vypořáadáno:</p> <p>MV bude navrhopvat variantu 2 s tím, že rozhodnutí o tom, zda se bude test vztahovat na všechny důvody nebo jen na některé, ať již pozitivním nebo negativním výčtem, bude řešeno až při formulaci konkrétního legislativního textu.</p>

MF	Test veřejného zájmu vítáme, ovšem nesouhlasíme s navrženou variantou 2b. Preferujeme spíše variantu 2a, neboť jsme toho názoru, že v daném případě jde o správnou úvahu, která by měla být vždy uvedena v rozhodnutí. Pokud by toto zavedeno nebylo, pak by se mohlo v jednotlivých případech jednat o nerovný přístup k žadatelům, kdy u jednoho žadatele bude test veřejného zájmu proveden a u druhého kvůli argumentační neschopnosti povinného subjektu nikoliv.		dtto
Připomínky proti testu veřejného zájmu (varianta č. 1 – nulová varianta)			
Zlínský kraj	Se zavedením testu veřejného zájmu (tj. testu proporcionality) nesouhlasíme. Povinné subjekty, zejména obce základního typu, nemají odpovídající personální obsazení na to, aby uvedený test v praxi realizovaly. Ve většině případů test veřejného zájmu zahrnuje složitou právní analýzu toho, zda se upřednostní právo žadatele na poskytnutí informací, nebo se upřednostní právo dotčeného subjektu na ochranu osobních údajů týkajících se jeho osoby. S provedením testu veřejného zájmu mají určité problémy i nadřízené orgány, a to včetně Ministerstva vnitra, které ve svých rozhodnutích vydaných dle § 16 zákona č. 106/1999 Sb. (rozhodnutí o odvoláních proti rozhodnutím krajských úřadů o zamítnutí žádosti) nedokáže přesně specifikovat, co by takový test měl obsahovat. Situaci, v níž musí povinné subjekty řešit konflikt dvou zákonných úprav, by měla být vyřešena přímo v zákoně o svobodném přístupu k informacím tak, aby byly odstraněny aplikační problémy.	zásadní	<p>Návrh vypořádání: MV bude navrhnout variantu 2 s tím, že rozhodnutí o tom, zda se bude test vztahovat na všechny důvody nebo jen na některé, ať již pozitivním nebo negativním výčtem, bude řešeno až při formulaci konkrétního legislativního textu.</p> <p>Test veřejného zájmu však nelze opustit, neboť s jeho prováděním počítá Úmluva o přístupu k oficiálním dokumentům (čl. 3 odst. 2). Nadto i aktuální judikatura dovozuje v mnoha případech nezbytnost provedení testu veřejného zájmu. Právní úprava by v tomto případě mohla povinným subjektům naopak ulehčit, pokud by výslovně ukládala provedení testu jen v některých případech (závěry judikatury naopak tendují k testu ve vztahu ke všem důvodům)</p> <p>Způsob vypořádání byl Zlínským krajem předběžně akceptován e-mailem ze dne 12. 12. 2011.</p>
Plzeňský kraj	Zavedení testu veřejného zájmu považujeme za příliš složitý institut, který nebude moci reagovat na měnící se judikaturu. Žádáme, aby nebyl součástí zákona o svobodném přístupu k informacím.	zásadní	Vypořádáno na jednání dne 12. 12. 2011 tak, že pro kraj je přijatelné obecné zákonné vymezení testu veřejného zájmu bez bližších podrobností (viz varianta č. 2a v textu analýzy)
Pardubický kraj	Nesouhlasíme se zavedením testu veřejného zájmu, a to ani u vybraných důvodů pro neposkytnutí informace. Vzhledem k tomu, jak široká je škála	zásadní	<p>Návrh vypořádání: MV bude navrhnout variantu 2 s tím, že rozhodnutí</p>

	<p>povinných subjektů (od ústředních správních orgánů přes příspěvkové organizace až po veřejné instituce typu ČEZ, a. s. nebo Letiště Praha, s. p.), mohlo by u jednotlivých povinných subjektů docházet k nedůvodným rozdílům – např. v souvislosti s poskytováním osobních údajů, kdy jeden povinný subjekt v určitém případě dospěje pomocí testu veřejného zájmu k poskytnutí informace a druhý povinný subjekt u téže žádosti na základě svého správního uvážení poskytnutí informace odmítne. Domníváme se, že by z hlediska důvodů pro odmítnutí žádosti měla být dána jasná pravidla za účelem zajištění jednoty ve svobodném přístupu k informacím. Povinný test veřejného zájmu by navíc pro povinné subjekty znamenal další zátěž, jelikož rozhodnutí, pro nějž bylo užito správního uvážení, je bezesporu náročnější na odůvodnění.</p>		<p>o tom, zda se bude test vztahovat na všechny důvody nebo jen na některé, ať již pozitivním nebo negativním výčtem, bude řešeno až při formulaci konkrétního legislativního textu.</p> <p>Test veřejného zájmu však nelze opustit, neboť s jeho prováděním počítá Úmluva o přístupu k oficiálním dokumentům (č. 3 odst. 2). Nadto i aktuální judikatura dovozuje v mnoha případech nezbytnost provedení testu veřejného zájmu. Právní úprava by v tomto případě mohla povinným subjektům naopak ulehčit, pokud by výslovně ukládala provedení testu jen v některých případech (závěry judikatury naopak tendují k testu ve vztahu ke všem důvodům)</p> <p>Pardubický kraj odmítl účast na jednání k vypořádání připomínek dne 12. 12. 2011 a současně sdělil, že na připomínce trvá (e-mailovým sdělením ze dne 9. 12. 2011). Z tohoto důvodu lze mít za to, že rozpor se z důvodu na straně Pardubického kraje nepodařilo odstranit.</p>
Středočeský kraj	<p>Zavedením povinného testu veřejného zájmu dojde ke zvýšení náročnosti výkonu agendy poskytování informací. Většina povinných subjektů nemá vytvořeny podmínky pro provádění této složité právní argumentace. Se zavedením testu veřejného zájmu proto z tohoto důvodu nesouhlasíme.</p>	zásadní	<p>Vypořádáno – akceptováno stanovisko předkladatele MV bude navrhnout variantu 2 s tím, že rozhodnutí o tom, zda se bude test vztahovat na všechny důvody nebo jen na některé, ať již pozitivním nebo negativním výčtem, bude řešeno až při formulaci konkrétního legislativního textu.</p> <p>Test veřejného zájmu však nelze opustit, neboť s jeho prováděním počítá Úmluva o přístupu k oficiálním dokumentům (č. 3 odst. 2). Nadto i aktuální judikatura dovozuje v mnoha případech</p>

			<p>nezbytnost provedení testu veřejného zájmu. Právní úprava by v tomto případě mohla povinným subjektům naopak ulehčit, pokud by výslovně ukládala provedení testu jen v některých případech (závěry judikatury naopak tendují k testu ve vztahu ke všem důvodům)</p> <p>Středočeský kraj předběžně souhlasil s vypořádáním připomínky e-mailovým sdělením z 7.12.2011.</p>
Jihočeský kraj	<p>Zavedení výslovné povinnosti vážit veřejný zájem při aplikaci zákona o svobodném přístupu k informacím se jeví podle našeho názoru nadbytečné, neboť dostatečným způsobem vyplývá z ústavního pořádku České republiky. Navíc výčet práv, u kterých by bylo nutné vážit jejich střet by vnesl do aplikační praxe spíše nejasnosti: Není v této souvislosti možné opomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5As 57/2010 vztahující se k platům zaměstnanců ve veřejné správě, a jiné rozsudky správních soudů, které zpravidla zákonné podmínky a povinnosti rozšiřují (pak by byl výčet práv, u nichž se test veřejného zájmu neprovádí spíše demonstrativním výčtem?). Test veřejného zájmu je jistou mírou správní diskrece – zavedením tohoto výčtu by bylo do velké míry správní uvážení redukováno.</p>		dtto
2.4.2 Poskytování informací z trestních řízení			
Připomínky pro variantu doporučenou předkladatelem (varianta č. 2 – zavedení specifických pravidel)			
NKÚ	<p>Varianta 3 je aplikačně náročná, doporučujeme variantu 2, tj. zavedení specifických pravidel v návaznosti na trestní řád.</p>		Akceptováno
MZV	<p>Poskytování informací z oblasti trestního řízení</p> <p>Je vhodné zavést specifická pravidla pro poskytování informací z dosud neukončených trestních řízení. V tomto případě se tedy přímo nabízí využití znění § 8a trestního řádu i na poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím.</p>		Akceptováno
SMOČR	<p>Svaz měst a obcí ČR podporuje Variantu č. 2. <u>Odůvodnění</u>: Tato varianta se nám jeví jako nejvhodnější.</p>		Akceptováno
Nejvyšší soud	<p>1. zásadně nelze umožnit nahlížení do spisů a seznámení se</p>		Akceptováno (bude zohledněno při přípravě)

	<p>s informacemi v něm obsažených jiným subjektům než účastníkům řízení (stranám) a subjektům, které na potřebě získat potřebnou informaci neprokáží právní zájem.</p> <p>3. v souvislosti s bodem 11 - V přípravném řízení a před soudem, pokud není věc pravomocně skončena, lze odkázat na ustanovení § 2 odst. 2 tr. ř. a zásadu presumpce nevin. Poskytování informací o osobách, jejichž vina není doposud pravomocně prokázána, nelze považovat za vhodné, neboť v tomto stádiu řízení mohou napáchat neodstranitelné škody v soukromém i rodinném životě. Přitom čl. 10 Listiny, který hovoří o ochraně před neoprávněným zásahem do rodinného života ..., musí mít prioritu před zákonem o svobodném přístupu k informacím. Pokud se pak rozhodnutí stane pravomocným, nic nebrání tomu, aby následně byly poskytovány osobní údaje, které bylo možno získat subjektem, který se takové informace dožaduje např. v hlavním líčení. (nelze však poskytovat informace nad částečnou anonymizací).</p>		konkrétního legislativního textu)
MF	Z pozice Ministerstva financí nemáme k danému bodu žádné připomínky ani náměty.		Bereme na vědomí
Ministerstvo spravedlnosti	<p>K určitému odstranění deficitu úpravy, který je právní úpravě vyčítán ze strany soudů (viz v analýze obsažena judikatura NSS a US), by došlo vztáhnutím hmotněprávních i procesních pravidel obsažených v ustanovení § 8a až 8d, § 378 a násl. trestního řádu a § 52 až 54 zákona o soudnictví ve věcech mládeže na postup podle InfZ. Máme však určité pochybnosti o vhodném procesním zajištění poskytování tohoto druhu informací. Pokud bude důvodem pro neposkytnutí informace skutečnost, že by jejím poskytnutím bylo ohroženo objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, je to skutečnost, která jen těžko bude přezkoumávána v rámci opravných prostředků ve správním řízení nebo ve správním soudnictví. Je proto otázkou, zda by nemělo dojít k modifikaci navrhovaného řešení (resp. k předestření nové varianty), která by spočívala v tom, že poskytování informací podle § 8a trestního řádu by bylo úpravou komplexní, na kterou by se, s ohledem na znění § 2 odst. 3 InfZ, zákon o svobodném přístupu k informacím nevztahoval.</p>	zásadní	<p>Vypořádáno následujícím způsobem:</p> <p>Právní úprava obsažená v trestních předpisech by byla upravena tak, aby splňovala podmínky zvláštního právního předpisu ve smyslu § 2 odst. 3 InfZ. Tím by bylo poskytování informací z oblasti trestního řízení i případné nápravné prostředky řešeny výlučně v rámci trestního řádu, mimo procesní formy InfZ.</p> <p>MSpr. se bude podílet na přípravě legislativního návrhu tím, že přizpůsobí (v rámci námi připravované novely) trestní řád tak, aby splňoval podmínky § 2 odst. 3 InfZ.</p>
NSS	V bodu 2.4.2 je namístě připomenout, že obavy nastíněné vůči Variantě 3		Bereme na vědomí (s tím, že § 11/4 a/ mohou i

	opomíjejí skutečnost, že v případě výluky dle § 11 odst. 4 písm. a) jsou povinné subjekty zároveň orgány činnými v trestním řízení, takže není namístě podceňovat jejich kvalifikovanost k provedení „testu veřejného zájmu“. Jinak je ovšem i Varianta 3 v zásadě přijatelná. Zatímco Varianta 2 podporuje jednotu v rámci InfZ, Varianta 3 podporuje jednotu v rámci právních předpisů dopadajících na trestní řízení.		podle judikatury správních soudů aplikovat i jiné povinné subjekty než pouze orgány činné v trestním řízení).
Úřad vlády – PEAKE	Plně se ztotožňujeme s konstatováním, že je nutné reagovat na nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu, který zpochybnil nejen dosavadní praxi úplného neposkytování informací o probíhajícím trestním řízení, ale rovněž poukázal na potřebu se s touto problematikou legislativně vypořádat. Proto taktéž podporujeme variantu 2.		Akceptováno
Policejní prezídium	Oproti svému původnímu návrhu úpravy § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. považujeme za vhodnější dosáhnout požadovaného efektu změnou § 11 odst. 4 tohoto zákona především z hlediska systematického - speciální ustanovení odstavce 6 by tak nebylo narušeno obecnější výjimkou vztahující se na útvary policie, které nejsou orgány činnými v trestním řízení. Umožní tak neposkytnout taktické či jiné informace nezbytné pro plnění úkolů policie, které sice nesouvisí s trestním řízením, přesto by ale jejich poskytnutím došlo k ohrožení plnění těchto úkolů. Podle stávající právní úpravy je zdůvodnění neposkytnutí takových informací právně velmi složité, někdy nemožné. Platné znění § 11 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. navrhujeme změnit následujícím novelizačním ustanovením: „V § 11 odst. 4 se tečka na konci písmene e) nahrazuje čárkou a doplňuje se nové písmeno f), které zní: „f) činnosti ozbrojených sil, Vojenské policie nebo bezpečnostních sborů, pokud by to mohlo ohrozit plnění jejich úkolů.“ Vyznačení změny: §11 (4) Povinné subjekty dále neposkytnou informace o a) probíhajícím trestním řízení, b) rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků, c) plnění úkolů zpravodajských služeb, ¹²⁾ d) přípravě, průběhu a projednávání výsledků kontrol v orgánech Nejvyššího kontrolního úřadu,	zásadní	V obecné rovině akceptováno, konkrétní legislativní text bude připraven v souladu s návrhem PP V analýze bude tato požadovaná změna výslovně uvedena s ohledem též na zásadní požadavek Ministerstva obrany (viz dále). Už teď je ovšem nutné upozornit na riziko obtížné prosaditelnosti této úpravy v legislativním procesu s ohledem na „obecnou nechuť“ k rozšiřování důvodů pro neposkytnutí informací.

	<p>e) činnosti Ministerstva financí podle zákona o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu nebo podle zákona o provádění mezinárodních sankcí,</p> <p>f) činnosti ozbrojených sil, Vojenské policie nebo bezpečnostních sborů, <u>pokud by to mohlo ohrozit plnění jejich úkolů.</u></p> <p>Z našeho pohledu je hlavním důvodem požadované změny výše uvedená obtížnost, či dokonce nemožnost právně zdůvodňovat odmítnutí určitých policejních informací, které nespádají do kategorie informací „o činnosti orgánů činných v trestním řízení“ ve smyslu § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. a jejichž zveřejnění by ohrozilo nebo narušilo plnění úkolů policie.</p> <p>Vedle tohoto důvodu lze dále navrhovanou úpravu podpořit skutečností, že ozbrojené síly a bezpečnostní sbory jsou opakovaně zahrnovány žádostmi o poskytnutí informací přesahujícími svým dopadem účel zákona. Nejvyšší správní soud již vícekrát rozhodl, že právo na informace je v Listině základních práv a svobod systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápanou velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí.</p> <p>Zkušenosti s praktickou realizací zákona ukazují v mnoha případech zneužívání práva na informace natolik, že jejich vyřizování je způsobilé zcela zásadně omezit plnění stěžejních úkolů příslušníků ozbrojených sil, Vojenské policie a bezpečnostních sborů, což nepochybně nebylo úmyslem zákonodárce. Vyřizování těchto žádostí s sebou nese i významné finanční dopady, což v době obecného požadavku na dosahování maximálních úspor je nadále neudržitelné.</p> <p>Na základě výše uvedeného proto navrhuje v nezbytně nutné míře omezit právo na informace tam, kde by to mohlo ohrozit plnění těch úkolů, pro které jsou ozbrojené síly, Vojenská policie a bezpečnostní sbory primárně zřízeny.</p> <p>Znění uvedeného novelizačního bodu bylo projednáno jak s pracovníky Generálního štábu Armády ČR, tak s pracovníky Vojenské</p>		
--	--	--	--

	<p>policie.</p> <p>Z procesního hlediska podle NMV č. 63/2000, kterým se stanoví postup při přípravě návrhů právních předpisů v působnosti Ministerstva vnitra a dalších materiálů určených k projednání ve vládě, uplatňujeme výše popsany návrh jako zásadní připomínku.</p>		
2.5 Opatření proti zneužívání zákona žadateli			
Obecně			
Pro			
Liberecký kraj	Zároveň plně podporujeme opatření proti zneužívání zákona č. 106/1999 Sb., ze strany žadatelů. Především malé obce I, kde je na úřadě neuvolněný starosta, mají (pakliže ten případ nastane) s tzv. obstrukčními žádostmi téměř likvidační starosti.	zásadní	Akceptováno
NKÚ	Jakékoliv opatření proti zneužívání zákona ze strany žadatelů je vítáno. Podle našich poznatků z praxe žadatelé v řadě případů znění zákona neznají, často neznají ani působnost povinné osoby, o to usilovněji se domáhají svých domnělých práv na jakékoli informace.		Akceptováno
MF	Se všemi navrženými variantami souhlasíme, jen se nám jeví postup uvedený v tabulce č. dvě (zjednodušené vyřizování žádosti bez ZAREPu) jako ne příliš vhodný, a to zejména s ohledem na lhůty zde uvedené pro vydání formálního rozhodnutí. Lhůta tří pracovních dnů pro vyřízení je nesplnitelná, a to především z důvodu oběhu jednotlivých podání u povinného subjektu. Oběhem je míněn okamžik přijetí daného podání po okamžik jeho vyřízení. Zjednodušením by bylo ponechat stávající postup, tedy v případě částečného odmítnutí nebo odmítnutí vydat formální rozhodnutí a toto rozhodnutí také řádně doručit.		Akceptováno (k vyřizování žádostí „bez zaručeného el. podpisu viz dále).
MZV	Opatření proti zneužívání InfZ ze strany žadatelů MZV vítá nalezení řešení, které by umožnilo relativně jednoduchým procesním způsobem odmítat žadatele, kteří zákon o svobodném přístupu k informacím zneužívají k jiným účelům než je získání informace. Realizaci všech navrhovaných opatření souběžně MZV plně podporuje.		Akceptováno
Úřad vlády - PEAKE	Souhlasíme se závěrem, že je třeba chránit též povinný subjekt před případy šikany ze strany žadatelů. Nebyl však předložen kvantitativní a kvalitativní rozbor takových případů, a není tedy jasné, o jak výjimečný jev se jedná. Je proto třeba dopředu uvažovat nad nastavením jasných		Akceptováno. Důvody by byly formulovány jako zcela výjimečná opatření pro případy zjevného zneužívání InfZ. Současně bude vládní úkol formulován tak, že vlegislativním návrhu budou

	<p>pravidel, aby nedocházelo k zneužívání této obrany povinnými subjekty, které svých práv jako profesionálové umějí vždy lépe využívat. Je tedy nutné jasně stanovit, ve kterých případech ze strany žadatele dochází skutečně k obstrukcím (maření procesu vyřízení), resp. k podání kverulačních žádostí (bezdůvodně vyvolávající rozsáhlou zátěž). Toto pravidlo by se mělo řídit nikoliv jen počtem žádostí či rozsahem požadovaných informací, ale především posuzováním účelnosti takto rozsáhlých/četných žádostí. Z našeho hlediska by například v případě práce „watchdogové“ organizace, která je do značné míry závislá na vyžádaných informacích, by hledisko účelnosti mělo být jasně odlišeno.</p>		<p>tyto změny navrženy jen za podmínky, že se podaří nalézt takové legislativní řešení, které bude minimalizovat nebezpečí zneužívání těchto opatření ze strany povinných subjektů.</p>
Moravskoslezský kraj	<p>Shodně s předkladatelem podporujeme zavedení opatření uvedených v této části, současně však považujeme za nutné upozornit na skutečnost, že jejich zavedení, zejména důvodů pro odmítnutí tzv. obstrukčních žádostí, povede k navýšení počtu stížností/odvolání proti postupu povinného subjektu. Pokud jde o řešení formou zjednodušeného vyřizování žádostí, pak navrhované lhůty pro formální vyřízení žádosti (3 pracovní dny nebo 7 kalendářních dnů) považujeme za dost krátké, a to i přesto, že „vyhodnocení žádosti“ již mělo proběhnout v rámci jejího neformálního vyřízení.</p>		<p>Akceptováno (ke zjednodušenému vyřízení žádosti viz dále).</p>
hl. m. Praha	<p>S odkazem na praxi odborů Magistrátu hl. m. Prahy rovněž vítám iniciativu v podobě opatření proti zneužívání zákona o svobodném přístupu k informacím ze strany žadatelů (2.5). Vysoce praktické se v této souvislosti jeví především Vámi navrhované zavedení zálohy na úhradu nákladů, či zjednodušené vyřizování žádosti podané elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu. Neméně praktické, avšak poněkud problematické by mohlo být zavedení možnosti pro odmítnutí žádosti z důvodu tzv. „obstrukčních žádostí“. S ohledem na možné zneužití uvedeného oprávnění ze strany povinných subjektů proto předpokládám vytvoření komplexní metodiky ze strany MV ČR, v níž by byl pojem „obstrukčních žádostí“ dostatečně vymezen a nade vší pochybnost konkretizován.</p>		<p>Akceptováno</p>
SMOČR	<p>Svaz měst a obcí České republiky podporuje provedení všech navržených opatření. <u>Odůvodnění</u>: Města a obce se při své činnosti často setkávají</p>		<p>Akceptováno</p>

	s téměř šikanózními žádostmi o informace, které mnohdy paralyzují činnost celého obecního úřadu.		
MK	<p>Vzhledem ke skutečnosti, že analýza doporučuje celou řadu změn stávající právní úpravy, které směřují k výraznému rozšíření a posílení práv žadatelů o informace na straně jedné a zároveň k rozšíření povinností povinných subjektů na straně druhé, Ministerstvo kultury v analýze postrádá konkrétní návrhy na zavedení účinných právních nástrojů ochrany před zneužíváním práva na informace ze strany žadatelů, které by vyvážily toto jednostranné posílení jejich práv. Naléhavá potřeba zavedení účinné ochrany vyplývá z dosavadní praxe Ministerstva kultury a Národního památkového ústavu na úseku zákona č. 106/1999 Sb., kdy v oblasti jejich působnosti dochází od roku 2004 až do současnosti ke značně rozsáhlému a soustavnému šikanóznímu výkonu práva na informace.</p> <p>Pro demonstraci dopadů příliš jednostranně koncipovaného zákona o svobodném přístupu k informacím (přičemž analýza tuto nevyváženost zákona dále prohlubuje) je možno poukázat na četnou judikaturu (nejen) Obvodního soudu pro Prahu 1, Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu ČR ve věcech jedné konkrétní žadatelky o informace, která vůči Národnímu památkovému ústavu a Ministerstvu kultury směřuje nesčetně žádostí již několik let, a to buď jako fyzická osoba, nebo jako odborová organizace (jejíž je tato fyzická osoba střídavě předsedkyní nebo členem), která vystupuje jako odborová organizace při Národním památkovém ústavu (název odborové organizace se během let již několikrát změnil, proto podáváme jen obecně), byť žádný z členů této odborové organizace již zaměstnancem Národního památkového ústavu není. Níže jsou uvedeny citace ze dvou námátkou vybraných rozsudků z mnoha soudních rozhodnutí týkajících se předmětné věci:</p> <p><u>Z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2010, č.j. 7 Ca 46/2008-183-192:</u></p> <p>„Soud při postupu uvedeném výše zjistil, že u Městského soudu v Praze bylo k 20.4.2010 evidováno 57 soudních pří žalující Odborové</p>	zásadní	Akceptováno (ovšem s tím, že obecný nástin uvažovaných opatření považujeme za – pro potřeby vládního zadání – za dostačující, přičemž konkrétní podoba řešení bude zvažována v rámci navazujících legislativních aktivit).

	<p>organizace pracovníků správ památkových objektů při Národním památkovém ústavu, 59 soudních při Základní organizace evid. č. 20-0135-3805 Odborového svazu státních orgánů a organizací, 67 soudních při PhDr. Hany Pavlů, předsedkyně odborové organizace, tj celkem 183. Soud učinil dotaz také na Obvodní soud pro Prahu 1 (28+15+27, tj. 70), pro Prahu 2 (25+0+35, tj. 60), pro Prahu 7 (0+1+6), Krajský soud v Brně (0+2+2), Okresní soud v Olomouci (6+10+30, tj. 46), celkem 370 soudních při u 6 soudů (lustrum k 20.4.2010 je součástí spisu 7Ca 275/2008). Přičemž ze spisových značek plyne, že jde o žalobní aktivitu počínaje rokem 2004.“</p> <p>„Výše uvedený počet 370 žalob se týká pouze 6ti soudů v jednom stupni, nezahrnuje tak odvolání, dovolání, ústavní stížnosti, tedy úkony žalobkyní hojně užívané.“</p> <p>„Z evidence Městského soudu plyne, že se jedná o spory týkající se zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, kdy většinovým žalovaným je bývalý zaměstnavatel PhDr. Pavlů, Národní památkový ústav (resp. Ministerstvo kultury, což je i nyní posuzovaný případ). Přičemž další spory proti Advokátní komoře mají tentýž podklad, neboť jde o spory vycházející ze žádosti o bezplatnou právní službu dle § 18 odst. 2 zákona o advokacii pro podání ústavní stížnosti proti rozhodnutím soudů ve věcech dle zákona č. 106/1999 Sb. (např. 7Ca 257/2008). Také spory vedené u Obvodních soudů Prahy 1, 2 a 7 většinou vycházejí ze žádosti o informaci a následně z uplatnění nároku na odškodnění (zadostiučnění) dle zákona č. 82/1998 Sb. Jde o určité perpetuum mobile, úkon následuje úkon – žádost o informaci různé povahy - správní žaloba nebo zadostiučnění za správní řízení u správního orgánu (OSP1 a 7, ministerstvo kultury a vnitra) – zadostiučnění za soudní řízení – žaloba na zadostiučnění za soudní řízení (OS Praha 2 - ministerstvo spravedlnosti), není vyloučen ani nárok na zadostiučnění za soudní řízení o zadostiučnění.“</p> <p>„Dle soudu je účelem požadovaných informací pouze šikanovat bývalého zaměstnavatele PhDr. Pavlů, se kterým vede u Okresního soudu v Olomouci pracovněprávní spor o neplatnosti ukončení</p>		
--	--	--	--

	<p>pracovního poměru. Ostatně žalobkyně byla založena teprve po ukončení pracovního poměru členů žalobkyně, kteří byli zaměstnanci Národního památkového ústavu, jelikož český právní řád umožňuje založit odbory i zaměstnancům, kteří vedou se zaměstnavatelem soudní spor o trvání pracovního poměru. Samotné věcné jádro všech sporů vedených žalobkyní, resp. její odborovou organizací, má tak pracovněprávní základ. Prostředkem k řešení těchto sporů však nepochybně není obstrukční využívání zákona o svobodném přístupu k informacím.“</p> <p>„V tomto ohledu je nutné poukázat na to, že zákon o svobodném přístupu k informacím předpokládá, že výkon veřejných subjektivních práv v něm upravených směřuje k uskutečnění cíle sledovaného touto právní normou. Žalobkyně svým chováním, jinak právem dovoleným, sleduje vyvolání řízení, ať už řízení o stížnosti či soudního sporu, a to v některých případech i s vědomím, že toto řízení ve svém důsledku k poskytnutí informace nijak nepřispěje (v případě formálně vyvolaného řízení o stížnosti). Dle názoru soudu se v těchto případech sice jedná o výkon práva, ale s ohledem na okolnosti o výkon práva závadný. Jednání žalobkyně sice vede k výsledku, který mělo právo na zřeteli, ale toto jednání bylo učiněno nikoliv za účelem dosažení výsledků, k jejichž docílení byla žalobkyni propůjčena ochrana, nýbrž aby bylo dosaženo výsledků jiných, které jsou jinak považovány za nevíтанý vedlejší následek tohoto jednání. Takový výkon práva, i když je se zákonem formálně v souladu, je ve skutečnosti výkonem práva jen zdánlivým; účelem zde nebylo vykonat právo, nýbrž samoučelně napadnout postup správního orgánu opravným prostředkem, zatímco dosažení vlastního smyslu a účelu sledovaného právní normou bylo pro žalobkyni nepochybně vedlejší a z jejího hlediska bez významu. Závěry o výkonu práva šikanózním způsobem soud činí i s ohledem na rozsah a povahu sporů, jež žalobkyně, resp. odborová organizace u zdejšího soudu vedou.“</p> <p><u>Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 24. 3. 2010, č.j. 8 As 22/2010-91:</u></p> <p>„Nejvyšší správní soud přisvědčil městskému soudu, že četnost</p>		
--	---	--	--

	<p>sporů iniciovaných stěžovatelkou a její předsedkyní, stejně jako jejich podstata a postup stěžovatelky v jejich rámci legitimně vede k závěru, že stěžovatelka, ovlivněna finančními spory se zaměstnavatelem, u něhož působí, šikanózně zneužívá nástroje zakotvené zákonem o svobodném přístupu k informacím. Přitom důsledně využívá i nástroje správního soudnictví. V některých případech stěžovatelka nepochybně nepostupuje s cílem dobrat se meritorního rozhodnutí ve sporné věci. K tomu se ostatně vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 8. 2009, čj. 8 As 49/2009 - 113, www.nssoud.cz, což v napadeném usnesení neopomněl městský soud zdůraznit. Procesní aktivita ve zmíněné věci ukazuje účelovost postupu stěžovatelky, která v rámci řízení operativně mění procesní stanoviska, a to nikoli v úmyslu dobrat se meritorního rozhodnutí v souzené věci.“</p> <p>„Nejvyšší správní soud přitakal městskému soudu také v tom směru, že závěry o pokračujícím zneužívání práva lze činit s ohledem na rozsah, povahu a postup ve sporech iniciovaných nejen stěžovatelkou, ale i původní stěžovatelkou či její předsedkyní. Jakkoliv je totiž 8 As 22/2010 – 97 třeba z hlediska právní subjektivity tyto subjekty odlišit, je zřejmé, že se <i>de facto</i> jedná o úkony jednoho jediného subjektu, a to předsedkyně stěžovatelky.“</p> <p>Ministerstvo kultury podotýká, že výše uvedené závěry soudů o šikanózním výkonu práva na informace nemění nic na tom, že tytéž správní soudy konstatují, že žádosti této žadatelky nelze odmítat paušálně a že je nutno každou její jednotlivou žádost individuálně posoudit a řádně vyřídit v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. Povinný subjekt tak nemá skutečně účinný nástroj ochrany před záplavou žádostí, stížností, odvolání a žalob, neboť vše musí řešit jednotlivě. Tato žadatelka je navíc ve většině soudních řízení osvobozena od soudních poplatků a je jí ustanovováno právní zastoupení ex offio. Žadatelka tak není ničím limitována v podávání značného množství správních žalob a následně žalob na náhradu škody či nemajetkové újmy podle zákona č. 82/1998 Sb., kde osvobození od soudních poplatků vyplývá ze zákona č. 549/1991 Sb.</p>		
--	---	--	--

	<p>Sohledem na výše uvedené Ministerstvo kultury zdůrazňuje potřebu zavedení účinných opatření proti zneužívání práva na přístup k informacím, které v současné době není zátěží toliko pro povinné subjekty, nýbrž, jak vyplývá ze zkušeností s žadatelkou směřující své dotazy na Národní památkový ústav a Ministerstvo kultury, také pro soudy civilní a správní všech stupňů a rovněž Ústavní soud ČR. Tyto soudy jsou tak zahlcovány na úkor řešení naléhavějších kauz. Nikoliv bezvýznamným důsledkem šikanózního výkonu práva na informace je nemalé vynakládání veřejných prostředků na zaměstnance povinných subjektů, kteří nesčetné žádosti, odvolání, stížnosti a jiná podání vyřizují (v praxi to znamená, že povinné subjekty zaměstnávají několik zaměstnanců, kteří řeší záležitosti jediné žadatelky), zaměstnance, kteří zastupují povinné subjekty u správních soudů a Českou republiku před civilními soudy v řízeních o náhradu škody či nemajetkové újmy podle zákona č. 82/1998 Sb. a rovněž náklady na soudní řízení jako taková. Není tak možné přehlížet ani ekonomické dopady šikanózního výkonu práva na informace, kdy jsou ze státního rozpočtu vynakládány nemalé prostředky na řízení a spory vedené (zatím) toliko s jedním závažně jednajícím žadatelem.</p> <p>Autor v analýze uvádí, že nevychází ze statistických údajů a srovnání obdobných případů, neboť v ČR se neprovádí systematické sledování oblasti přístupu k informacím obvyklé v jiných zemích. Podkladem pro zpracování jsou převážně vlastní zkušenosti ze školící a poradenské praxe autora analýzy. Autor nezjistil takové zkušenosti z praxe, které by zřetelně svědčily o tom, že by docházelo k rozsáhlému a závažnému zneužívání práva na informace. Sohledem na výše popsané konkrétní zkušenosti Ministerstva kultury a Národního památkového ústavu je tento hodnotící závěr analýzy neadekvátní. Případné zavedení (v analýze blíže nespecifikovaných) procesních prostředků ochrany před zneužitím zákona ze strany žadatelů jsou v analýze podmíněny vznikem úřadu informačního komisaře. Tato neurčitost návrhů na opatření proti šikanóznímu výkonu práva na informace pak kontrastuje s jasnými a přesnými formulacemi návrhů na přijetí opatření na ochranu žadatelů</p>		
--	--	--	--

	<p>před průtahy a obstrukcemi ze strany povinných subjektů. Jako jediný významnější konkrétní příklad možného zneužívání práva na informace jsou zmíněny případy řešené Krajským úřadem Jihomoravského kraje s tím, že autor analýzy tento případ vyhodnotil tak, že navzdory značnému množství žádostí o informace podávaných jediným žadatelem, nejde o zneužití práva na informace, neboť v daném případě je sledován legitimní zájem na ochraně životního prostředí.</p> <p>Ministerstvo kultury uzavírá, že pokud budou přijaty návrhy uplatněné v analýze na rozšíření práv žadatelů o informace při současném zpřísnění povinností povinných subjektů bez recipročního zavedení účinných opatření proti šikanóznímu výkonu práva na informace, pak bude docházet ke zneužívání práva na informace v mnohem větším rozsahu než doposud, přičemž již současná situace je pro Ministerstvo kultury a Národní památkový ústav zcela neúnosná.</p>		
Proti			
Úřad vlády – RVLP	<p>Nedomnívám se, že „obstrukční“ žádosti způsobují v současnosti takový problém povinným subjektům, že by musel být zákonně řešen. Navíc otázka „obstrukčnosti“ je vysoce subjektivní a bez určitých objektivních definic snadno zneužitelná. Je ovšem otázka, zda takovéto definice jsou vůbec možné. Proto považuji zákonnou úpravu obstrukčních žádostí za nevhodnou. Judikatura navíc ukazuje, že při skutečně obstrukčních a šikanózních žádostech jsou odmítavé postupy povinných subjektů následně soudně potvrzovány, a tudíž problém lze již dnes řešit v souladu s právem (otázka zdánlivého a účelového výkonu práva nesměřujícího k jeho předpokládané realizaci).</p> <p>Požaduji proto úpravu obstrukčních žádostí z návrhu vypustit.</p>	zásadní	<p>Neakceptováno. Zkušenosti napříč povinnými subjekty ukazují, že určitá opatření „chránící“ povinné subjekty před případy zcela zjevně obstrukčních či šikanózních žádostí jsou nutná (viz např. judikatura ke sporům H.P. s Ministerstvem kultury a NPÚ).</p> <p>Návrh vypořádání: Zadání vlády bude znít tak, že vláda uloží Ministrovi vnitra realizaci těchto opatření za podmínky, že bude možné nalézt takové konkrétní legislativní řešení, které bude minimalizovat riziko zneužití těchto institutů ze strany povinných subjektů.</p> <p>Stanovisko připomínkového místa (e-mailové sdělení ze dne 8. 12. 2011): Souhlas s návrhem vypořádání.</p>

Kancelář VOP	Všechna čtyři opatření navržená v této kapitole jdou zcela proti smyslu zadání vlády, na jehož základě celý materiál vznikl. Všechna jsou velmi snadno zneužitelná k obstrukcím a zdržovací taktice ze strany povinných subjektů vůči žadatelům, a tedy způsobila zpomalit a ztížit přístup k informacím. Již to samo o sobě by mělo vést k jejich vypuštění.	zásadní	Vypořádáno tak, že <ol style="list-style-type: none"> 1. Důvody by byly formulovány jako zcela výjimečná opatření pro případy zjevného zneužívání InfZ. 2. Vládní úkol bude formulován tak, že v legislativním návrhu budou tyto změny navrženy jen za podmínky, že se podaří nalézt takové legislativní řešení, které bude minimalizovat nebezpečí zneužívání těchto opatření ze strany povinných subjektů. 3. V textu analýzy budou uvedena konkrétní uvažovatelná opatření, která by měla povinným subjektům bránit ve zneužívání institutů ochrany. 4. Nebude navrhováno zjednodušené vyřizování žádostí podaných prostým e-mailem, bude však navrženo zjednodušené vyřízení žádostí tam, kde dochází k částečné a nesporné anonymizaci údajů ve vydávaných dokumentech tak, aby povinný subjekt nemusel vydávat formální rozhodnutí o odmítnutí žádosti.
Zvláštní důvod pro odmítnutí žádosti			
Proti			
MPSV	Není zřejmé, jak by bylo možné nepochybnitelně definovat pojem "zjevně obstrukční žádosti". Hrozí zneužití tohoto postupu ze strany povinného (vytváření zjevných obstrukcí vůči nepohodlnému žadateli nebo nepříjemným žádostem). Není uveden mechanismus, jak by se mohl žadatel bránit. Předpokládáme, že odmítnutí by bylo formou rozhodnutí, proti kterému by žadatel měl možnost se bránit odvoláním, případně soudní žalobou. Pak se nabízí otázka, zda se dosáhne zjednodušení oproti současnému stavu.		Obrana by měla spočívat v odvolacím řízení následné správní žaloby.
ČSÚ	ČSÚ jednoznačně podporuje zavedení zvláštního důvodu pro odmítnutí		Akceptováno

	žádosti o informace v případě obstrukčních žádostí.		
Středočeský kraj	<p>Opatření proti zneužívání zákona žadateli (odmítání obstrukčních žádostí, záloha náhrady nákladů, zjednodušené vyřízení žádosti podané bez zaručeného elektronického podpisu založeného na kvalifikovaném certifikátu vydaném akreditovaným poskytovatelem certifikačních služeb a výslovné spojování a rozdělování žádostí podaných jedním žadatelem).</p> <p>Odmítání obstrukčních žádostí</p> <p>Doporučujeme blíže specifikovat pojem „obstrukční žádost“ (popř. uvést demonstrativní výčet, jaké jednání je považováno za obstrukční); v opačném případě dojde ke značnému nárůstu odvolacích řízení v souvislosti s nejasným výkladem tohoto pojmu, příp. zneužíváním tohoto institutu ze strany povinných subjektů.</p>		<p>K diskusi – zda vůbec lze legislativním způsobem definovat (či demonstrativně naznačit) obsah pojmu „obstrukční žádost“. Spíše se přikláníme k řešení dnes obsaženému v InfŽP, tj. obecné vymezení, přičemž <i>in concreto</i> by bylo nutné vyčkat na aplikační a soudní praxi.</p> <p>Vypořádáno: Středočeský kraj souhlasil s vypořádáním připomínky (e-mailovým sdělením ze dne 7. 12. 2011).</p>
Jihočeský kraj	<p>Z navržených opatření doporučujeme využít textu zákona o právu na informace o životním prostředí a vpravit větu „ ... <i>je možno odepřít zpřístupnění informace, pokud je žádost formulována zjevně provokativně nebo obstrukčně</i>“. Nicméně uvedené ustanovení bude velmi těžko aplikovatelné z toho důvodu, že osoby, u nichž by se dalo uvažovat o využití tohoto institutu, zahrnou povinný subjekt v případě jeho využití, další vlnou podání, včetně stížností (v podmínkách územních samosprávných celků) samosprávným orgánům, nadřízeným orgánům a konečně i ústředním správním úřadům. Být jako povinný subjekt takovou možnost vítáme, zároveň musíme konstatovat, že by musela být využívána ze strany povinných subjektů jako „ultima ratio“ řešení podané žádosti. Stejně tak lze podpořit zavedení zálohy na úhradu nákladů a spojování a rozdělování žádostí o informace.</p>		Akceptováno
Úřad vlády – PEAKE	<p>Zvláštní důvod pro odmítnutí žádosti o informace z důvodu obstrukčních žádostí - souhlasíme s komentářem uvedeným v materiálu III.B, že by bylo nutné toto ustanovení doprovodit existencí nezávislého orgánu, který by korigoval pokusy o zneužití tohoto ustanovení. V případě, že bude toto opatření i nadále navrhováno k realizaci, pak je odmítáme, pokud by nebyl stanoven rychlý přezkum nezávislým orgánem. Proces přezkumu musí zajistit, že nepůjde o další snadnou formu oddálení přístupu k informacím.</p>	zásadní	<p>Vypořádáno tak, že</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Důvody by byly formulovány jako zcela výjimečná opatření pro případy zjevného zneužívání InfZ. 2. Vládní úkol bude formulován tak, že v legislativním návrhu budou tyto změny navrženy jen za podmínky, že se podaří nalézt takové legislativní řešení, které bude

			<p>minimalizovat nebezpečí zneužívání těchto opatření ze strany povinných subjektů.</p> <p>3. V textu analýzy budou uvedena konkrétní uvažovatelná opatření, která by měla povinným subjektům bránit ve zneužívání institutů ochrany.</p>
MŠMT	<p>K bodu 2.5 Opatření proti zneužívání InfZ ze strany žadatelů MŠMT navrhuje, aby do výčtu opatření ve třetím odstavci (proti zneužití k jiným účelům než je získání vlastní informace) bylo doplněno opatření, které by umožnilo odmítnout předávat soukromému subjektu podklady o vytvořeném technologickém postupu nebo jiného know-how, na jehož vývoj by jinak musel vynaložit svoje finanční prostředky, a poskytnutím takového podkladu by získal prospěch využitelný pro vlastní obchodní aktivitu. Jde například o výsledky výzkumné nebo logistické povahy, které jsou státními orgány dále používány pro kontrolní a evaluační procesy (např. postupy při zjišťování údajů o kvalitě škol apod.). Nejedná se o informace o nákladech, popisu nástrojů, smyslu a účelu využití těchto nástrojů, apod., ale o vlastním know-how kontrolních a hodnotících postupů, které je pro provádění těchto procesů nezbytné.</p>	zásadní	<p>Dle našeho názoru by takové opatření směřovalo proti cílům směrnice o opakovaném využití informací veřejného sektoru (pokud by se jednalo o know-how třetích subjektů, to je možné i dnes chránit dle § 9 či § 11/2a/ InfZ; know-how povinného subjektu pak v principu má být – ve smyslu směrnice – zpřístupnitelné.</p> <p>Návrh vypořádání: V rámci analýzy nebude tato otázka řečena. MV a MŠMT uskuteční zvláštní jednání s cílem promyslet legislativní úpravu tohoto problému (změnou školského zákona č. InfZ). Pokud by změna měla být zahrnuta do InfZ, bude rovněž zvažováno její zapracování do novely tohoto zákona, která bude MV zpracovávána na základě projednání analýzy vládou.</p> <p>Stanovisko připomínkového místa: Souhlas (sdělen e-mailem dne 9. 12. 2011)</p> <p>Připomínku lze mít za vypořádanou.</p>
Proti			
Ministerstvo spravedlnosti	<p>Zavedení zvláštního důvodu pro odmítnutí žádosti z důvodu obstrukčních žádostí v kombinaci s nezavedením institutu informačního komisaře nedoporučujeme. Taková úprava je namístě pouze tehdy, dohlíží-li na dodržování InfZ nezávislá instituce nadaná pravomocí posoudit případný obstrukční charakter žádostí. V opačném případě by navrhované řešení</p>	zásadní	<p>Vypořádáno tak, že</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Důvody by byly formulovány jako zcela výjimečná opatření pro případy zjevného zneužívání InfZ. 2. Vládní úkol bude formulován tak, že

	významně snížilo standard uplatňování práva na informace.		<p>v legislativním návrhu budou tyto změny navrženy jen za podmínky, že se podaří nalézt takové legislativní řešení, které bude minimalizovat nebezpečí zneužívání těchto opatření ze strany povinných subjektů.</p> <p>3. V textu analýzy budou uvedena konkrétní uvažovatelná opatření, která by měla povinným subjektům bránit ve zneužívání institutů ochrany.</p>
Kancelář VOP	<p>K možnosti zavedení zvláštního důvodu pro odmítnutí žádosti o informace v případě obstrukčních žádostí uvádím, že zde vidím jisté nebezpečí. Za obstrukční či provokativní lze totiž teoreticky označit každou žádost o informace, které povinný subjekt tají či není v zájmu jeho vedení je poskytnout (typicky informace o nevýhodných smlouvách uzavřených státem či samosprávou). Právě takovéto informace však bývají často předmětem oprávněného zájmu žadatelů.</p>	zásadní	<p>Vypořádáno tak, že</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Důvody by byly formulovány jako zcela výjimečná opatření pro případy zjevného zneužívání InfZ. V případě odmítnutí se bude muset jednat o zcela zjevně obstrukční žádost. 2. Vládní úkol bude formulován tak, že v legislativním návrhu budou tyto změny navrženy jen za podmínky, že se podaří nalézt takové legislativní řešení, které bude minimalizovat nebezpečí zneužívání těchto opatření ze strany povinných subjektů. 3. V textu analýzy budou uvedena konkrétní uvažovatelná opatření, která by měla povinným subjektům bránit ve zneužívání institutů ochrany.
MŽP	<p>Opatření „Zvláštní důvod pro odmítnutí žádosti o informace z důvodu obstrukčních žádostí“ považujeme za problematické, neboť je poměrně lehce zneužitelné ze strany povinného subjektu. Ani evidentní zneužívání práva na poskytování informací prostřednictvím vysokého množství požadovaných informací by nemělo být důvodem jejich neposkytnutí. Jako vhodné opatření (ač ne nutně účinné za všech okolností) se jeví „Zavedení zálohy na úhradu nákladů“.</p>		dtto

Zjednodušené vyřizování e-žádostí bez e-podpisu			
Pro			
Proti			
Úřad vlády – RVLP	Návrh zjednodušeného vyřizování žádostí podaných elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu založeného na kvalifikovaném certifikátu vydaném akreditovaným poskytovatelem certifikačních služeb, tj. „běžných“ emailových podání, představuje dle mého názoru skrytou formu, jak zvýšit nároky na žadatele. De facto znamená zrušení možnosti žádat o informace obyčejným emailem, což je v mezinárodním srovnání standardní, neboť tato žádost bude moci být prakticky ignorována, pokud povinný subjekt nebude muset vydat rozhodnutí o nevyhovění žádosti. Podávání žádostí obyčejným e-mailem je běžně využívanou standardní formou a nepřináší zvláštní obtíže. Navíc § 14 odst. 2 již na žadatele klade dost formálních požadavků, aby došlo k odlišení zákonné žádosti a běžného emailu. Proto s tímto opatřením nesouhlasím a požaduji jej vypustit.	zásadní	Akceptujeme s tím, že toto opatření nebude doporučeno. Naopak bychom materiál doplnili o alternativní opatření, které by v určitých případech umožnilo povinnému subjektu žádost zčásti odmítnout bez vydání formálního rozhodnutí dle § 15. Jednalo by se o zcela jednoznačné situace, v nichž vydání rozhodnutí představuje zjevné a zbytečné zatížení povinného subjektu – např. anonymizace osobního údaje uvedeného v jinak vydávaném dokumentu. Stanovisko připomínkového místa (e-mailové sdělení ze dne 8. 12. 2011): Souhlas, vypořádáno.
Úřad vlády – PEAKE	<i>Zjednodušené vyřizování žádostí podaných elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu založeného na kvalifikovaném certifikátu vydaném akreditovaným poskytovatelem certifikačních služeb</i> - nesouhlasíme se zavedením tohoto institutu, který jen podporuje stávající praxi mnoha úřadů odpovědět neutrálně (ani poskytnutí, ani odmítnutí) a ve formě pouhého přípisu. Je třeba vzít v potaz to, že zatímco úřad by měl vždy disponovat technickými i finančními prostředky, aby formálně i obsahově splnil požadavky InfZ při rozhodování o žádosti o informace, není tomu tak v případě obyčejného občana při posílání žádosti. Není důvod zatěžovat občany tím, aby si zřídili elektronický podpis, datovou schránku či platili poštovné a tím mnohým zužovat cestu k realizaci jejich práva na informace. Podávání žádostí obyčejným eMailem je běžně využívanou standardní formou a nepřináší zvláštní obtíže. Návrh zhoršuje přístup k informacím. Požadujeme proto toto opatření odmítnout, tj. nedoporučovat ho ke schválení vládě.	zásadní	dtto (vypořádání akceptováno na jednání dne 12.12.2011)
Ministerstvo spravedlnosti	Pokud jde o zjednodušené vyřizování elektronicky podaných žádostí, považujeme popsane výhody za značně diskutabilní. Ke snížení	zásadní	dtto (vypořádání akceptováno na jednání dne

	administrativní zátěže povinného subjektu nemusí reálně vůbec dojít, ba naopak paradoxně hrozí její zvýšení. Současně je navrhováno znevýhodnění jednoho způsobu podávání žádosti oproti jiným, navíc způsobu uživatelsky nejpřívětivějšího. Navrhované řešení proto nedoporučujeme.		12.12.2011)
Kancelář VOP	K možnosti zjednodušení vyřizování žádosti podané elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu uvádím, že jde o nežádoucí snížení již dosaženého a zaběhnutého standardu v oblasti práva na informace v ČR.	zásadní	dtto (vypořádání akceptováno na jednání dne 12.12.2011)
MPSV	Není jednoznačné, že by navrženým opatřením došlo k ve "Výhodách" uváděnému "zjednodušení procesního postupu pro povinné subjekty" a uváděnému "zásadnímu poklesu administrativní zátěže". Při poskytnutí vyžádaných informací by nenastala vůbec žádná změna. Při jejich neposkytnutí lze však důvodně očekávat zcela naopak značný nárůst administrativní zátěže, a to jak na straně povinného, tak i na straně žadatele. Je předpoklad, že ve většině případů se žadatel nespokojí s neformálním odmítnutím poskytnutí informace. Podával by tak tutéž žádost znovu, aby bylo nutné vydat rozhodnutí, proti kterému bude již mít možnost se odvolat, následně podat žalobu.		dtto
Jihočeský kraj	Naopak zjednodušené vyřizování žádosti podaných elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu nepovede ke zlepšení současného stavu, neboť v případě, že by byla povinným subjektem žádost vyřízena takto „zjednodušeně“ (rovněž bez zaručeného elektronického podpisu a jen ohledně informací, které jsou poskytnutelné, tedy bez vydávání formálního správního rozhodnutí), bude se moci žadatel podle návrhu domáhat informace klasickou cestou, včetně vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti, a povinný subjekt bude muset na totožnou žádost o informace reagovat opětovně, a to ve zkrácené lhůtě. V takovém případě je podle našeho názoru přínos návrhu směřující k zamezení zneužívání zákona o svobodném přístupu k informacím mizivý, naopak bude znamenat vyšší administrativní zátěž povinných subjektů.		dtto
Záloha na úhradu nákladů			
Proti			
Úřad vlády – RVLP	Pokud bude zaváděna záloha na úhradu nákladů na poskytování informací, požadují vedle uvedených opatření rovněž její zařazení mezi	zásadní	Akceptováno, návrh bude upřesněn (předpokládáme maximální částku 500,- Kč a

	stížnostní důvody podle § 16a a její striktní využívání pouze v mimořádně rozsáhlých případech vyhledávání informací. V souladu s analýzou doporučuji v zákoně zavést povinnost povinných subjektů definovat a zveřejnit na základě svých zkušeností, jaký časový rozsah bude mít mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací.		omezení jen a případy mimořádně rozsáhlého vyhledání informací)
Úřad vlády – PEAKE	Zavedení zálohy na úhradu nákladů - souhlasíme s jejím zavedením, neboť zajišťuje, že žadatel o informace skutečně stojí a úřad tedy nevydává svůj čas na vyhledání informací zbytečně. Požadujeme však, aby návrh obsahoval přijetí takového opatření, které by zamezilo zneužití této možnosti ze strany povinných subjektů , zejména pak rychlý přezkum oprávněnosti požadavku na zálohu, aby nepředstavoval další snadnou formu oddálení přístupu k informacím.	zásadní	dtto
Ministerstvo spravedlnosti	Zavedení zálohy na úhradu nákladů spojených s vyřízením žádosti doporučujeme, avšak současně je třeba tento institut doplnit limity bránícími jeho potenciálnímu zneužívání povinnými subjekty.	zásadní	dtto
MPSV	Není zřejmé, jak dosáhnout uvedeného "vhodného zákonného omezení zálohy" a "přesného vymezení způsobu jejího odhadu".		dtto
Kancelář VOP	K možnosti zavedení zálohy na úhradu nákladů upozorňuji, že takové opatření by mohlo obstát v případě mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací. Institut jako takový by však měl být ze zákona vyškrtnut – jednak je již ve své současné podobě předmětem zneužívání, a navíc je v jasném rozporu s čl. 7 odst. 2 Úmluvy Rady Evropy o přístupu k úředním dokumentům, ³ kterou se ČR chystá v blízké době ratifikovat.	zásadní	Na jednání dne 12. 12. 2011 byla připomínka vypořádána s tím, že záloha bude zavedena jen ve vztahu k mimořádně rozsáhlému vyhledání informací. Proto pokud by nebylo možné tento institut zachovat (uplatněním výhrady k Úmluvě Rady Evropy o přístupu k úředním dokumentům), bude od zavedení zálohy upuštěno. S tím zpracovatel souhlasí.
ČSÚ	ČSÚ rovněž souhlasí se zavedením záloh na úhradu nákladů zejména v souvislosti s případy mimořádně rozsáhlého vyhledání informací. Zakotvením záloh do zákona by pomohlo i určité eliminaci zbytečných a opakovaných dotazů. Zavedení tohoto opatření je však zpochybněno v části 2.8 (str. 39) v bodě 3, protože by bylo v rozporu s Úmluvou Rady Evropy o přístupu k úředním dokumentům. Česká republika by proto při		Akceptováno

³ „Za kopii úředního dokumentu může být žadateli účtován poplatek, který by měl být přiměřený a neměl by přesahovat skutečné náklady na reprodukci a doručení dokumentu.“

	přístupu k této Úmluvě měla uplatnit výhradu k jejímu příslušnému ustanovení. Úhrady nákladů by měly být posílením rozpočtu organizace, protože výdaje na vypracování odpovědí na dotazy mohou být někdy značné, nelze je předem plánovat do rozpočtu a neměly by jít na úkor plnění vlastních úkolů organizace.		
Spojování a rozdělování žádostí			
Ministerstvo spravedlnosti	Problematiku spojování a rozdělení žádostí o informace pracovní skupina důkladně neprojednávala. Navrhovanou úpravu lze akceptovat pouze za předpokladu, že nedojde k prodloužení celkové lhůty pro vyřízení žádosti. Z praktického hlediska se nám však popsané řešení nejeví jako přínosné.	zásadní	Akceptováno (žádost by byla vyřízena ve lhůtě pro vyřízení první žádosti s tím, že by ji bylo možno v určitých definovaných případech prodloužit dle § 14 odst. 7.
Úřad vlády – PEAKE	<i>Spojování a rozdělování žádostí o informace</i> - jde zatím o nejasně formulovaný návrh, který nicméně podporujeme k bližšímu rozpracování.		Bereme na vědomí.
2.6 Ostatní změny			
Zrušení povinnosti zveřejnit poskytnutou informaci			
Pro			
Moravskoslezský kraj	Podporujeme stanovisko předkladatele ke změnám obsaženým v této části.		Akceptováno
NKÚ	Zrušení povinnosti zveřejnit poskytnutou informaci - souhlasíme s doporučením MV. Jde o zbytečnou administrativní zátěž, většina žadatelů žádá v individuálním zájmu.		dtto
MF	Plně souhlasíme s předkladatelem, že povinnost zveřejňovat poskytnuté informace na žádost představuje značnou administrativní zátěž a je třeba toto ustanovení zákona bez náhrady zrušit.		dtto
Ministerstvo spravedlnosti	Zrušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 3 InfZ navrhujeme podpořit. Tato povinnost v současné podobě představuje nadměrnou administrativní zátěž povinných subjektů, která není vyváжена dostatečným přínosem pro uživatele. Doporučujeme ponechat na uvážení jednotlivých povinných subjektů, případně jejich nadřízených orgánů, jaké již jednou poskytnuté informace dále zveřejňovat způsobem umožňujícím dálkový přístup.		dtto (uvážení o tom, zda informaci zveřejní, skýtá i dnes platný § 5 odst. 7 InfZ, upravující dobrovolné zveřejňování informací)
MMR	Mezi výhodami zrušení povinnosti zveřejnit poskytnutou informaci je uvedeno, že tam, kde by povinný subjekt poskytl důležitou informaci, u níž by očekával opětovný zájem, by ji mohl zveřejnit sám a dobrovolně a při následujících žádostech na zveřejněnou informaci odkazovat. V		Akceptováno – v textu bude doplněno.

	návaznosti na to doporučujeme doplnit mezi nevýhody riziko, že povinné subjekty takto postupovat nebudou v případech, kdy mají možnost poskytnuti určité informace zpoplatnit a zveřejněním takové informace by tak mohly přijít o finanční příjem z opakovaných dotazů. Motivace ke zveřejnění dané informace pak bude výrazně snížena.		
Proti			
Úřad vlády – RVLP	<p>Nedomnívám se, že je důvodné rušit povinnost zveřejnit poskytnuté informace. I přes tvrzení povinných subjektů se lze vzhledem k vzrůstajícímu zájmu o veřejné dění domnívat, že lidé budou žádat tytéž nebo podobné informace (např. o nakládání s veřejnými financemi apod.). Zveřejnění poskytnuté informace jim pak může pomoci a nebudou muset podávat novou žádost a povinný subjekt jí nebude muset vyřizovat ani na zveřejněné informace odkazovat.</p> <p>Požaduji proto povinnost zveřejnit poskytovanou informaci zachovat. Za nutné rovněž považuji zavést odpovídající vynutitelnost této povinnosti ze strany nadřízených dozorových orgánů (viz bod vynutitelnost plnění povinnosti zveřejnit tzv. povinně zveřejňované informace).</p>	zásadní	<p>Neakceptováno. Praxe ukazuje, že se jedná o zbytečnou administrativní zátěž povinných subjektů.</p> <p>Stanovisko připomínkového místa (e-mailové sdělení ze dne 8. 12. 2011): Souhlas, vypořádáno.</p>
Úřad vlády – PEAKE	U mnoha povinných subjektů databáze zveřejněných informací buď úplně chybí, nebo je velmi nepřehledná. Z hlediska svého užitku se neprokázalo, že by prostředky vložené do správy těchto databází byly vynaloženy účelně. Z výše uvedeného se přikláníme k návrhu, aby tato povinnost byla zrušena, avšak požadujeme, aby pro případy opakovaného (např. 3x) požadavku o stejnou informaci byla povinnost zveřejnit poskytnutou informaci zachována.	zásadní	<p>Vysvětleno (Snahou předkladatele je odstranit zbytečnou administrativní zátěž. Požadovaná úprava by tuto možnost nedávala, neboť povinný subjekt by musel sledovat opakující se žádosti.).</p> <p>Připomínkové místo vysvětlení akceptovalo a připomínku považuje za vypořádanou.</p>
Omezení pojmu zveřejněná informace jen na informaci zveřejněnou způsobem umožňujícím dálkový přístup			
Pro			
NKÚ	Vymezení způsobu zveřejnění informace - souhlasíme s doporučením MV. Pro NKÚ nepředstavuje problém (zveřejňování na webu).		Akceptováno
MF	S tímto návrhem také souhlasíme, informace by měla být případně zveřejněna způsobem umožňujícím dálkový přístup.		Akceptováno

Jihočeský kraj	Navrhovanou změnu nepovažujeme za nutnou, přesto proti této úpravě neuplatňujeme žádnou připomínku s výjimkou uvedení způsobů poskytnutí informace do textu zákona, byť pouze demonstrativním výčtem. Podle našeho názoru není důvodu do textu zákona způsoby vyřízení žádosti uvádět a upravovat text zákona takto kazuistickým způsobem. Máme za to, že není důvodu, aby byl text zákona takto „zaplevelován“, neboť informace musí být vždy poskytnuty v zákonných intencích, které upravují postup povinných subjektů dostatečným způsobem.		Akceptováno
Proti			
Úřad vlády – RVLP	Nedomnívám se rovněž, že je důvodná navrhovaná změna v definici zveřejněné informace a její omezení na informaci zveřejněnou způsobem umožňujícím dálkový přístup či v určitém rejstříku s tím, že informace zveřejněna takovýmto způsobem je všem žadatelům automaticky přístupná a nemusí jim být tudíž na žádost zvlášť poskytována. I přes nepochybný rozvoj informačních technologií přístup k internetu stále nepatří mezi životní standard a mnohé osoby (např. staršího věku) se takovýmto způsobem k informacím dostávat nemohou. Přístup k informacím je přitom založen obzvláště na efektivitě, tj. aby se daná informace k žadateli skutečně dostala. I když lze chápat jednoduchost odkazu na informace zveřejněné povinným subjektem na internetu, nelze automaticky předpokládat, že se žadatel k takto zveřejněné informaci vždy dostane. Pokud tomu tak není, není jeho právo na informace naplněno a povinný subjekt by mu tudíž musel informaci stejně poskytnout jiným způsobem, aby se k němu dostala. V opačném případě by se jednalo o porušení ústavních práv žadatele. V praxi si lze navíc těžko představit situaci, kdy žadatel bude složitě prokazovat, že opravdu nemá přístup k internetu a že mu musí být informace poskytnuta jinak. Proto považuji za vyhovující současnou situaci, kdy existuje široké pole možností, jak zveřejnit příslušnou informaci a pokud se k ní žadatel nedostane, může žádat o její přímé poskytnutí. Z uvedených důvodů požaduji příslušné body (novelizaci § 3 odst. 5 zákona a vypuštění § 6 odst. 2 zákona) vypustit.	zásadní	<p>Návrh vypořádání – dle našeho názoru by omezení pojmu „zveřejněná informace“ jen na informaci zveřejněnou „na internetu“ bylo jednoznačně opatřením ve prospěch žadatele – dnes je zveřejněnou informací i to, co je obsaženo v knihovně nebo na úřední desce, touto úpravou by se přístup žadatelů ke zveřejněným informacím podstatně zjednodušil.</p> <p>Stanovisko připomínkového místa (e-mailové sdělení ze dne 8. 12. 2011): Souhlas se zúžením definice (§ 3 odst. 5). Nesouhlas s vypuštěním poskytování zveřejněné informace (§ 6 odst. 2).</p> <p>Akceptováno, z návrhu bude zrušení § 6 odst. 2 vypuštěno (případná diskuse o modifikaci tohoto oprávnění žadatele může proběhnout až při formulaci konkrétního legislativního textu).</p>
Úřad vlády –	Materiál toto opatření nespecifikuje. Jádrem návrhu by mělo být	zásadní	Akceptováno, v návrhu budou specifikovány

PEAKE	výslovnější určení, že přístup k informacím lze realizovat také formou nahlížení, případně též pomocí zobrazovacího zařízení povinného subjektu v jeho prostorách, je-li to technicky možné. Požadujeme proto toto opatření blíže specifikovat, včetně výslovného uvedení možnosti přístupu k informacím formou nahlížení.		způsoby poskytnutí informace, a to včetně formou jejího zveřejnění. (Obdobný požadavek uplatnil formou zásadní připomínky i Úřad pro ochranu osobních údajů).
Vynutitelnost plnění povinnosti zveřejnit povinně zveřejňované informace			
Pro variantu doporučenou předkladatelem (nezavádět zvláštní nápravný mechanismus)			
NKÚ	Vynutitelnost plnění povinnosti zveřejnit povinně zveřejňovanou informaci - souhlasíme s doporučením MV nezavádět speciální opatření a problematiku řešit v rámci interních vztahů mezi jednotlivými povinnými subjekty a jejich nadřízenými orgány.		Akceptováno
MF	Souhlasíme s návrhem toto řešit v rámci subordinačních vztahů mezi jednotlivými povinnými subjekty a jejich nadřízenými orgány.		Akceptováno
Proti variantě předkladatele			
Úřad vlády PEAKE	Nedostatky v oblasti aktivního zveřejňování informací jsou rozsáhlé a systémové. Je třeba v této oblasti vytvářet tlak na dodržování zákona. Prakticky všechny zahraniční úpravy umožňují dohledovým orgánům požadovat nápravu chyb při aktivním zveřejňování, často i s donucovací sankcí. Požadujeme proto zavést možnost kontrolních (dohledových) orgánů požadovat nápravu chyb při aktivním zveřejňování informací.	zásadní	Vypořádáno s tím, že porušení povinnosti zveřejňovat povinné informace by mělo být součástí „obecného“ sankčního mechanismu.
Úřad vlády – RVLP	Za nutné rovněž považují zavést odpovídající vynutitelnost této povinnosti ze strany nadřízených dozorových orgánů (viz bod vynutitelnost plnění povinnosti zveřejnit tzv. povinně zveřejňované informace).	zásadní	K diskusi – lze akceptovat, najde-li se vhodný mechanismus. Stanovisko připomínkového místa (e-mailové sdělení ze dne 8. 12. 2011): Prosíme o návrh, ale jsme připraveni ke kompromisu. Stanovisko předkladatele: V tuto chvíli se nám konkrétní „nápravný“ mechanismus nerýsuje. Stížnost jako taková se nehodí, neboť zde nejde o právo na vyřízení konkrétní žádosti. Lze snad uvažovat o ustanovení, které by na tyto případy výslovně umožnilo aplikovat ochranu před nečinností povinného subjektu z moci úřední (tj. na

			podnět i z vlastního zjištění by nadřízený orgán mohl opatřením proti nečinnosti zjednat nápravu). Jako kompromis navrhuje, že úkol bude MV uložen obecně a podmíněně tím, že e podaří najít přijatelné konkrétní legislativní řešení.
Úprava anonymních žádostí			
Pro variantu doporučenou předkladatelem (nezavádět anonymní žádosti)			
MŠMT	MŠMT zásadně nesouhlasí s „Úpravou podávání anonymních žádostí“, jelikož se domnívá, že anonymní podání by mělo být zcela vyloučeno a každý žadatel by měl mít ze zákona povinnost se identifikovat jménem, příjmením, trvalým bydlištěm datem narození, popř. rodným číslem.	zásadní	Akceptováno
MK	Ministerstvo kultury nesouhlasí s navrhovaným zavedením možnosti podání anonymní žádosti o informace, neboť by pak nebylo možno kvalifikovaně zjistit, zda se tentýž žadatel opakovaně dopouští šikanózního výkonu práva na informace a nebylo by možno vůči němu uplatnit procesní opatření zabráňující tomuto zneužívání. Toto by vedlo k zahlcení povinného subjektu anonymními šikanózními žádostmi o informace - k tomu blíže viz připomínka k bodu 5.2.	zásadní	Akceptováno
MPSV	V materiálu uvádí, že: "Pracovní skupina v této souvislosti projednávala možnost podávaných žádostí anonymně, nicméně většina členů umožnění anonymních žádostí nedoporučila s tím, ...". Nabízí se tak otázka, co je "anonymní podání" ve smyslu bodu 2.6. Stávající stav umožňuje zaslání žádosti elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu, ale umožňuje i písemné podání žádosti, na které není nutný podpis žadatele. Neuvedení jména, příjmení a dalších údajů o žadateli (nedostatek údajů o žadateli) u naprosté většiny takových žádostí nevede k tomu, že by bránil ve vyřízení žádosti a vyvolával nutnost vyzvat žadatele k jejímu doplnění. Není tedy vůbec zřejmý rozdíl mezi podáním odeslaným z neznámé e-mailové adresy bez zaručeného elektronického podpisu (často současně i bez uvedení jména a příjmení žadatele) a podání anonymním. Dle našeho názoru stávající úprava již podávání anonymních žádostí prakticky umožňuje.		Akceptováno.

	Žádosti podané elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu je nutno řešit ve vazbě na bod 2.6 Ostatní změny - "Úprava podávání anonymních žádostí" a především na bod 2.7 "Úprava vztahu InfZ a správního řádu v rovině procesní", kde musí být nejprve konkrétně rozhodnuto, zda bude aplikováno ustanovení § 37 správního řádu. Pokud ano, není co dále řešit.		
NKÚ	Úprava podávání anonymních žádostí - pokud žadatel žádá podle zákona o svobodném přístupu k informacím, musí být srozuměn s požadavkem zákona na identifikaci. V praxi se požadavek na doplnění chybějících identifikátorů nepochybně neuplatňuje striktně. Povinné subjekty poskytují v zájmu ušetření administrativy žadatelům informace i bez výzvy k doplnění žádosti, tato vstřícnost výrazně souvisí s nízkým právním vědomím některých žadatelů o obsahu, resp. smyslu zákona č. 106/1999 Sb. Souhlasíme s doporučením MV ponechat stávající stav.		Akceptováno
MF	Ministerstvo financí rovněž považuje stávající nastavení identifikace žadatele za dostatečné a nedoporučuje posilovat anonymitu podání žádostí. Podle našeho názoru je třeba dodržovat určitou míru formality žádostí.		Akceptováno
Proti variantě doporučené předkladatelem			
Úřad vlády – RVLP	V otázce anonymních žádostí souhlasím s předkladatelem, nicméně se domnívám, že i současná úprava povinné identifikace žadatele je příliš a hlavně zbytečně zatěžující. Není jasné, proč by žadatel měl vždy uvádět datum narození, adresu místa trvalého pobytu nebo, není-li přihlášen k trvalému pobytu, adresu bydliště, adresu sídla. Povinný subjekt přece není povinen každého žadatele povinně „lustrovat“. Nárok na poskytnutí informace není vázán na státní občanství, trvalý pobyt apod. Pro samotné poskytnutí informace potřebuje pouze základní identitu žadatele a adresu, kam budou informace žadateli efektivně doručeny (včetně emailové adresy), neboť samotné poskytnutí informace není správním řízením. Pro účely správního řízení v případě neposkytnutí informace či jiných správních úkonů jsou pak samozřejmě dodatečné identifikační údaje jako datum narození a místo trvalého pobytu již potřebné. Ty si však povinný subjekt může vyžádat podle § 14 odst. 5 písm. a) a v případě neposkytnutí žádost odložit.	zásadní	Neakceptováno. Identifikace žadatele je nutná k případnému vydání správního rozhodnutí či k uplatňování jiných institutů, zejména výzev dle § 14 odst. 5 a § 17. Stávající omezení možnosti žádat doplnění žádosti jen na případy, kdy je to nutné k vyřízení žádosti (§ 14 odst. 5 písm. a/) je dle našeho názoru dostatečná a není nutné zavádět anonymní žádosti. Připomínkové místo e-mailem ze dne 8. 12. 2011 sdělilo, že s vypořádáním připomínky souhlasí.

	Požaduji proto omezit základní požadované identifikační údaje žadatele na jméno a příjmení a doručovací adresu s tím, že další údaje si povinný subjekt bude moci vyžádat až v případě jejich důvodné potřeby.		
Úřad vlády – PEAKE	Navrhujeme toto opatření konstruovat opačně, tedy bez povinnosti úplné identifikace žadatele (která se stává příčinou obstrukčního zdržování), a pouze v případech, ve kterých je to nutné, umožnit povinnému subjektu tuto identifikaci požadovat doplnit.		dtto
2.7 Procesní změny (plnění usnesení vlády) – vztah InfZ a správního řádu			
Pro variantu doporučenou předkladatelem (plné podřazení správnímu řádu s vyloučením konkrétních ustanovení s. ř. – var. 2b)			
kraj Vysočina	Navrhujeme důkladnější rozbor této problematiky, která je pro aplikaci zákona č. 106/1999 Sb. stěžejní. Odchyly zákona č. 106/1999 Sb. od správního řádu představují největší úskalí celé zákonné úpravy poskytování informací. Jako příklad lze uvést vedení odvolacího řízení (specifická lhůta 15 dnů pro vydání rozhodnutí o odvolání; faktická nemožnost uplatnění § 36 odst. 3 správního řádu při seznamování účastníka s podklady pro vydání rozhodnutí o odvolání; možné zneužití nahlížení účastníků řízení do spisového materiálu v rámci odvolacího řízení, a to zejména v případech odmítnutí žádosti o poskytnutí informace apod.).	zásadní	Návrh vypořádání – podrobnosti budou řešeny v rámci přípravy legislativního textu s tím, že návrh pro jednání vlády doporučí alternativně variantu 2b a 3, přičemž konkrétní výběr ponechá na další analýze v rámci přípravy legislativního návrhu. Zástupce kraje akceptoval navržený způsob vypořádání elektronicky – emailem ze dne 7.12.2011.
Zlínský kraj	Právní úprava aplikace správního řádu při vyřizování žádostí o informace je dostačující. Další rozšíření aplikace správního řádu považujeme za problematickou, protože může ve svém důsledku vést k tomu, že bude upřednostňována procesní stránka nad obsahovou. Aplikace řady institutů ze správního řízení je nereálná s ohledem na krátké lhůty pro vyřizování žádostí o informace. Ve vztahu ke stávající variantě doporučujeme pouze upravit otázku vyřízení opožděně nebo nepřípustně podané stížnosti. U odvolacího řízení se postupuje dle správního řádu v celém rozsahu, avšak v řízení o stížnosti se aplikují pouze ustanovení správního řádu týkající se otázek počítání lhůt, doručování a nákladů řízení. Zákon č. 106/1999 Sb. otázku vyřízení opožděně nebo nepřípustně podané stížnosti ve svém ustanovení § 16a neřeší.	zásadní	Návrh vypořádání – podrobnosti budou řešeny v rámci přípravy legislativního textu s tím, že návrh pro jednání vlády doporučí alternativně variantu 2b a 3, přičemž konkrétní výběr ponechá na další analýze v rámci přípravy legislativního návrhu. Způsob vypořádání byl Zlínským krajem akceptován e-mailem ze dne 12. 12. 2011.
Plzeňský kraj	S plným podřazením procesu vyřizování žádosti o informace správnímu řádu souhlasíme jen za předpokladu, že bude aplikována varianta 2b a	zásadní	Akceptováno (var. 2b je doporučenou variantou)

	zákon o svobodném přístupu k informacím bude obsahovat vlastní speciální úpravu.		
MK	Ministerstvo kultury nesouhlasí s návrhem, aby v případě, že odvolací orgán nehodlá v plném rozsahu vyhovět odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace, byl povinen umožnit odvolateli (ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu) vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a seznámit se se správním spisem a současně dle § 38 odst. 4 vyhovět odvolateli pokud v souvislosti s tím požádá o kopie součástí správního spisu. Vzhledem k tomu, že součástí spisu mohou být podklady, které obsahují informace, jejichž poskytnutí bylo napadeným rozhodnutím odmítnuto, pak by se žadatel touto cestou seznámil s informacemi, jež mu nemají být poskytnuty a došlo by tím ke zmaření smyslu a účelu rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace. Tato mezera v zákoně by byla zneužívána zejména žadateli, kteří soustavně uplatňují šikanózní výkon práva na informace - k tomu blíže viz připomínka k bodu 5.2.	zásadní	Akceptujeme a aplikace § 36/3 správního řádu by byla vyloučena.
ČBÚ	Navrhujeme prodloužení lhůt poskytnutých v ustanovení § 16 InfZ, a to tak, aby korespondovaly lhůtám stanoveným ve správním řádu. Rovněž požadujeme do tohoto bodu doplnit vhodnou změnu ustanovení § 14 InfZ, který taktéž neodpovídá požadavkům správního řádu, zejména pak ustanovení § 14 odst. 3 InfZ. Odůvodnění: Domníváme se, že uvedené lhůty jsou příliš krátké a nedostačující, a z tohoto důvodu nám připadá vhodné stanovit lhůty shodné s těmi, které poskytuje správní řád. Není důvodné nadále ponechat odchýlné požadavky na podání žádosti o informace podle InfZ oproti požadavkům správního řádu obsaženým v jeho ustanovení § 37.	zásadní	Navrhujeme tento konkrétní požadavek řešit až v rámci přípravy legislativního řešení. MV je připraveno navrhnout úpravu lhůt, byť považuje průchodnost takové úpravy za problematickou. Vypořádáno na jednání dne 12. 12. 2011 tak, že součástí analýzy bude výslovná zmínka o potřebnosti dalších úvah nad zesouladněním lhůt podle InfZ a správního řádu.
Olomoucký kraj	Vzhledem ke specifikám informačního procesu souhlasíme se závěrem, že vedle aplikace správního řádu by měly být stanoveny odchylky od tohoto obecného procesního předpisu (byť zřejmě s ohledem na dotčená usnesení vlády jich bude připuštěno minimum). Již v této fázi připomínkového řízení si dovoluujeme poukázat na některé <u>oblasti, v nichž při přípravě novely zákona o svobodném přístupu k informacím by bylo vhodné zvážit stanovení odchylek od správního řádu.</u> a) Rozhoduje-li nadřízený (odvolací) orgán o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti, je povinen		Akceptováno s tím, že konkrétní doporučení budou využita při přípravě legislativního textu

	<p>v případě, kdy nehodlá odvolání v plném rozsahu vyhovět, dát odvolateli (žadateli) možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Přejde-li odvolatel nahlédnout k odvolacímu orgánu do správního spisu, jehož součástí jsou samozřejmě i dokumenty, které povinný subjekt odvolateli odmítl poskytnout, a požádá-li odvolatel o kopii těchto dokumentů, odvolací orgán je povinen ve smyslu § 38 odst. 4 správního řádu tyto kopie poskytnout, a to i v situaci, kdy odvolací orgán seznal, že povinný subjekt postupoval zákonně, když je odvolateli (žadateli) neposkytl. Tímto postupem tak bude zmařen účel celého řízení. V praxi již navíc takovéto případy využití (zneužití) „nedokonalosti“ právní úpravy byly zaznamenány.</p> <p>b) V souvislosti se stávající rozhodovací praxí Ministerstva vnitra ve věci zveřejňování platů úředníků, podle níž za účastníka řízení je třeba kromě žadatele považovat ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu další dotčené osoby (tj. konkrétně všechny úředníky, o jejichž platy se jedná), vyvstává otázka, zda je v informačním procesu namíste správním řádem široce pojaté vymezení účastníků řízení. Bude-li např. žadatel požadovat kopii zápisu ze zasedání zastupitelstva či schůzí rady, který bude obsahovat velké množství osobních údajů o fyzických osobách (např. v souvislosti s majetkoprávními úkony), stěží si lze představit, že povinný subjekt se všemi těmito osobami bude nakládat jako s účastníky řízení a bude jim oznamovat rozhodnutí o odmítnutí části žádosti (vzhledem k anonymizaci osobních údajů těchto osob), když navíc paradoxně z tohoto rozhodnutí povinného subjektu (z rozdělovníku) budou dotčené osobní údaje těchto osob mnohdy čitelné (pro potřebu oznamování rozhodnutí se uvádí minimálně jméno, příjmení, bydliště).</p> <p>Jak vyplývá z předloženého materiálu, záměrem předkladatele při přípravě novely zákona o svobodném přístupu k informacím bude přehodnotit důvodnost dnes již existujících odchylek v zákonu o svobodném přístupu k informacím, což považujeme za správný krok, neboť praxe ukazuje, že některé odchylky jsou skutečně neodůvodněné. Typickým příkladem je lhůta 15 dnů pro rozhodnutí odvolacího orgánu o</p>		
--	--	--	--

	<p>podaném odvolání (na rozdíl od 30 denní lhůty dle správního řádu). S ohledem na naše zkušenosti jakožto odvolacího orgánu se tato lhůta jeví jako krátká, uvážíme-li, že se jedná o lhůtu 15 kalendářních dnů (takže de facto 11 pracovních), v níž je mnohdy třeba žádat od povinného subjektu doplnění spisového materiálu, dále dát možnost odvolateli seznámit se s podklady rozhodnutí a v neposlední řadě rovněž vypracovat řádně odůvodněné rozhodnutí. Snaha odvolacího orgánu dodržet tak krátkou lhůtu může přitom v praxi vést k tomu, že místo aby v souladu se zásadou procesní ekonomie vyžádal od povinného subjektu doplnění neúplného spisového materiálu a v dané věci rozhodl, zruší rozhodnutí povinného subjektu pro nepřezkoumatelnost a dojde ke zbytečným průtahům, kdy možnost žadatele dosáhnout požadovaných informací se bude časově vzdalovat. Je možno namítnout, že se jedná o lhůtu pořádkovou, ale s ohledem na Ministerstvem vnitra navrhované zpřísnění odpovědnosti úředních osob podle zákona č. 82/1998 Sb. by bylo namístě lhůtu přiměřeně prodloužit nebo alespoň zakotvit, že výzvou k doplnění spisového materiálu se odvolací lhůta staví. Jednalo by se o opatření, které by nepochybně přispělo k efektivitě informačního procesu. S ohledem na poznámku uvedenou v materiálu v souvislosti s usneseními vlády č. 450/2009 a 1397/2009 předpokládáme, že lhůty speciálně vymezené v zákoně o svobodném přístupu k informacím snad budou nakonec se správním řádem zesouladěny.</p>		
Moravskoslezský kraj	Shodně s předkladatelem podporujeme variantu 2b. Adekvátní posouzení této varianty vč. její praktické realizace a dopadů bude však možné až ve fázi, kdy bude zpracováno a předloženo paragrafové znění návrhu zákona s konkrétním vymezením vztahu ke správnímu řádu (resp. stanovení konkrétních výjimek z jeho aplikace) a s podrobným odůvodněním.		Akceptováno
NKÚ	Navrhované plné podřazení procesu vyřizování žádostí o informace správnímu řádu s vyloučením jeho některých konkrétních ustanovení způsobí podle našeho názoru nárůst byrokratické zátěže ve veřejné správě v důsledku zvýšení formalismu vyřizování přijatých žádostí. Efekt pro žadatele bude zřejmě spíše negativní. Poukazujeme rovněž na judikatorní vymezení pojmu „veřejná instituce“ obsaženého v ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., podle nějž jsou veřejnými institucemi mj. i státní podniky a akciové společnosti ovládané		Bereme na vědomí, nicméně dle našich zkušeností naopak vhodně nastavená využitelnost správního řádu aplikaci InfZ může napomoci.

	státem či ÚSC, tj. subjekty, které nejsou správními orgány, veřejnou správu v žádném ohledu nevykonávají a u nichž by tedy aplikace správního řádu v praxi činila potíže. Doporučujeme nulovou variantu.		
MF	Pokud si uvedenou variantu 2b vykládáme správně, pak by se správní řád aplikoval ve všech případech, kde zákon neobsahuje vlastní úpravu. Aktuální stav právní úpravy zákona se nám jeví problematickým a přináší s sebou značné množství procesních úskalí. Zejména ustanovení vylučující aplikaci správního řádu ztěžují řádné vyřízení konkrétního podání povinným subjektem.		Bereme na vědomí.
Ministerstvo dopravy	Podporujeme myšlenku aplikace SŘ v rozsahu doporučeném materiálem, nicméně zároveň upozorňujeme na skutečnost, že nositelem povinností vyplývajících z InfZ budou nadále i osoby, jež obecně nevystupují ve veřejnoprávních vztazích jakožto vykonavatel veřejné moci (Správa železniční dopravní cesty, státní organizace, některé obchodní společnosti, jejichž akcionářem nebo společníkem je stát aj.), u nichž lze pochybovat o tom, zda budou schopny náležitě kvalifikovat ta ustanovení SŘ, jejichž povaha bude v novele InfZ obecně definována a jejichž působnost bude z InfZ vyloučena (např. „ustanovení zakládající ztížení nebo nepřiměřenou formalizaci vyřízení žádosti“). Rovněž bude např. nutno upravit otázku účastenství v předmětném správním řízení (nelze totiž vyloučit, že v případě obecné aplikace ustanovení § 27 SŘ by mohl být za účastníka řízení označen vedle žadatele o informaci i jiný subjekt, např. osoba, jež je nositelem práv k obchodnímu tajemství). Obecně je dle našeho názoru nutno explicitně vymezit vztah SŘ a InfZ v oblasti nahlížení do správního spisu ze strany osob odlišných od účastníků řízení (viz ustanovení § 38 odst. 2 SŘ). Máme za to, že současná úprava představovaná ustanovením § 11 odst. 4 InfZ zakládá paradoxní uspořádání právních vztahů, kdy i v případě zamítnutí žádosti o nahlédnutí do správního spisu usnesením dle ustanovení § 38 odst. 5 SŘ nic nebrání příslušné osobě, o jejíž žádosti o nahlédnutí do spisu bylo takto rozhodnuto, podat žádost dle InfZ. Této žádosti by pak, a to i po zohlednění jednotlivých skutečností zakládajících důvody odepření informace, byl povinný subjekt patrně povinen vyhovět.		Akceptováno s tím, že konkrétní upozornění budou využita při přípravě legislativního návrhu.
MZV	Úprava vztahu InfZ a správního řádu v rovině procesní		Akceptováno

	Varianta 2b – MZV chápe nutnost sjednotit pravidla procesního postupu InfZ a správního řádu. V žádném případě však nelze aplikovat ustanovení správního řádu v plném rozsahu a bezvýhradně. MZV tedy doporučuje variantu 2b, tj. že dojde k vyloučení konkrétních ustanovení správního řádu. Tento seznam musí být předmětem dalšího jednání.		
hl. m. Praha	Vítanou změnou vedoucí k vyšší právní jistotě by nepochybně byla rovněž širší aplikace zákona Č. 500/2004 Sb., správního řádu, na řízení dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Na druhé straně je však třeba souhlasit s Vaším názorem o vyloučení konkrétních ustanovení správního řádu tak, aby byla zachována neformálnost a rychlost stanovených postupů (varianta 2b).		Akceptováno
Proti jakémukoli podřízení InfZ správnímu řádu (varianta č. 1 – nulová)			
NSS	V bodu 2.7 pokládáme varianty 2 a 3 za nevhodné, neboť by tím byl InfZ zbaven jedné ze svých hlavních výhod, a tou je jeho neformálnost. Řízení podle InfZ nebylo od počátku koncipováno jako klasické správní řízení a jeho přibližování požadavkům zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, zpochybňuje samotnou smysluplnost samostatného InfZ, který se vyznačuje právě onou neformálností. Ta je výhodou pro žadatele, byť může představovat určitou zátěž pro pracovníky povinných subjektů, pro něž by bylo přirozeně jednodušší postupovat vždy v zásadě podle jediného procesního předpisu, nanejvýš s drobnými odchylkami v jednotlivých specifických typech řízení. Nejvyšší správní soud je však bytostně přesvědčen, že rozhodující musí být perspektiva procesního komfortu žadatele o informace, nikoli zaměstnance povinného subjektu.		Neakceptováno. Zkušenosti ukazují, že podpůrné využití některých institutů správního řádu by procesu vyřizování žádostí pomohlo. Nadto povinnost „navázat“ InfZ a správní řád je MV výslovně uložena vládním zadáním.
Využití jen taxativně určených ustanovení správního řádu			
Úřad vlády – PEAKE	V současnosti mnoho povinných subjektů nebere v potaz procesní odchylky při vyřizování žádostí o informace, především některá formální zjednodušení při podávání žádostí. To často vede k ignoraci podané žádosti a následně zbytečným stížnostem na postup ze strany žadatele. Je tedy třeba obě dvě úpravy více integrovat a jasně vymezit jejich vztah. Z odborné literatury i mezinárodního srovnání plyne skutečnost, že důvodnost odlišného procesu je namístě [přístup k informacím musí být z principu neformální, asymetrický (poskytnutí informace není zatíženo	zásadní	Vypořádáno na jednání dne 12. 12. 2011 tak, že analýza doporučí alternativně obě varianty (2b a 3) s tím, že konečná varianta bude zvolena ta, která nepovede či povede k nižšímu nárůstu formálních nároků na žadatele.

	<p>složitým procesem, zatímco pouze odepření musí být realizováno dobře přezkoumatelným procesem) a především velmi rychlý]. Uplatnění správního řádu pouze s výjimkami (jak se navrhuje variantou 2b) představuje vysoké riziko vzniku možných obstrukčních „pastí“, které budou zhoršovat a brzdit přístup k informacím.</p> <p>Požadujeme proto doporučovat variantu 3, tj. výslovné uplatnění některých institutů správního řádu pro proces dle InfZ.</p>		
2.8 Příprava ratifikace Úmluvy Rady Evropy o přístupu k úředním dokumentům			
K úhradě za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací			
Plzeňský kraj	<p>Žádáme, aby byla uplatněna výhrada ke čl. 7 odst. 2 Úmluvy, aby bylo možno vyžadovat úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací. Naprostá většina obsáhlých žádostí o informace nikdy nebude obstrukční.</p>	zásadní	Akceptováno, s výhradou počítáme.
kraj Vysočina	<p>Nesouhlasíme se zrušením možnosti žádat úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.</p> <p>V případě nemožnosti uplatnit výhradu k čl. 7 odst. 2 Úmluvy Rady Evropy o přístupu k úředním dokumentům a následného zrušení možnosti žádat úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací dojde k vyhocení situace v případě šikanózních a neodůvodněných žádostí o poskytnutí informace, a to zejména u povinných subjektů – malých obcí I. stupně. Podobné situace již v některých obcích Kraje Vysočina nastaly a zrušením úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací na základě platných sazebníků povinných subjektů by se problematika poskytování informací mohla opětovně vyhrotit nebo paralyzovat činnost samotných povinných subjektů.</p>	zásadní	dtto
hl. m. Praha	<p>Závěrem bych rád podpořil Váš návrh, aby Česká republika uplatnila výhradu vůči čl. 7 odst. 2 Úmluvy Rady Evropy o přístupu k úředním dokumentům. Domnívám se, že možnost požadovat úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informace představuje v konkrétním případě přijatelný korektiv svobodného přístupu k informacím.</p>		dtto
Jihočeský kraj	<p>V případě poplatků za přístup k úředním dokumentům však lze uvést, že poplatek účtovaný za kopii úředního dokumentu by měl být stanoven jako přiměřený, Úmluva dále uvádí „neměl by přesahovat“, kdežto v ostatních případech Úmluva používá imperativ – „poskytne se, smluvní strany informují, zabývá se každý orgán veřejné správy, orgán</p>		Akceptováno (argumentace bude využita na podporu zachování institutu mimořádně rozsáhlého vyhledání informace)

	veřejné správy přijme“ apod. Lze proto uvažovat i o tom, že v daném případě by mohl být přijat takový výklad, který by umožňoval úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací v zákoně ponechat s tou výjimkou, že by do textu zákona byla zakotvena ona přiměřenost takové úhrady, neboť Úmluva ve svém textu patrně zcela úhradu za poskytnutí informací nevylučuje, pokud je přiměřená.		
K předávání žádostí „příslušnému“ povinnému subjektu			
NKÚ	<p>Nejvíce problémů při aplikaci zákona o svobodném přístupu k informacím je podle poznatků z praxe způsobeno již terminologií a vymezením pojmů (viz § 3 odst. 3 zákona). Průměrný žadatel chápe pojem práva na informace jako povinnost povinného subjektu odpovědět mu na vše, na co se zeptá. Pokud by český zákon odpovídal Úmluvě a byl by tedy zákonem o svobodném přístupu k úředním dokumentům, s jednoznačným vymezením pojmů, zásadně by to zjednodušilo aplikaci zákona pro všechny strany a i laikovi by bylo zřejmé, co zákon upravuje, resp. co má žadatel na základě tohoto zákona právo žádat.</p> <p>Zavedení povinnosti pro povinný subjekt žádost předat nebo žadatele odkázat na věcně příslušný orgán veřejné správy může v praxi způsobit problémy. Ne každý oslovený nepříslušný subjekt bude patrně schopen správně identifikovat věcně příslušný orgán veřejné správy.</p>		Akceptováno. S předáním žádosti se bude počítat jen tam, kde je „příslušný povinný subjekt“ žádostí oslovenému povinnému subjektu znám.
MZV	Změny vyvolané připravovaným podpisem a ratifikací Úmluvy Rady Evropy a přístupu k úředním dokumentům MZV si je vědomo, že přístup ČR k Úmluvě Rady Evropy o přístupu k úředním dokumentům znamená uvedení naší vnitrostátní legislativy do souladu se zněním textu této Úmluvy.		Bereme na vědomí.
K § 11 odst. 1 písm. a)			
Jihočeský kraj	Jak bylo uvedeno výše, není patrně nutné nezbytně uvádět do textu zákona o svobodném přístupu k informacím test veřejného zájmu, neboť povinnost tento test provádět vyplývá již dnes obecně z textu zákona. V ostatních částech návrhu (zrušení § 11 odst. 1 písm. a) jako fakultativního důvodu pro odmítnutí žádosti, povinnost odkázat na příslušný povinný subjekt, pokud je povinnému subjektu znám ten, kdo by mohl požadovanou informací disponovat a uplatnění výjimky či		Akceptováno (s tím, že § 11 odst. 1 písm. a/ bude toliko modifikován, nikoli snad zcela zrušen)

	zrušení poplatku za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací) se lze s takto navrženými úpravami ztotožnit, neboť jejich provedení je v případě ratifikace shora zmíněné Úmluvy nutné.		
MF	<p>1) Není přesně specifikovaný návrh úprav, které mají být provedeny v ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona (omezení poskytování informací k vnitřním pokynům a personálním předpisům). Právě toto je ustanovení pro daňovou správu klíčové. Pokud by toto ustanovení vypadlo nebo se "nešetrně upravilo", mohlo by znamenat další rozšíření informační povinnosti daňové správy o postupech daňové správy (ale i dalších institucí) na žádost žadatele. Jedná se hlavně o neúměrné zatížení zaměstnanců daňové správy při vyhledání, prostudování a zpracování požadované informace dle žádosti žadatele, což vede k částečnému omezení plnění původní funkce a činnosti daňové správy.</p> <p>Přitom je nutno vzít v úvahu zvláštní charakter činnosti daňové správy, která vzhledem ke svým kompetencím nemůže sdělovat jakékoliv informace týkající se vnitřního fungování daňové správy, aniž by to neohrožovalo funkčnost správy daní a tím také veřejný zájem na dodržování zákonnosti. Zde, dle našeho názoru, by měl převažovat „ekonomický zájem veřejnosti“ na výběru daní a poplatků (na účinném výkonu správy daní) nad veřejným zájmem o znalosti informací o vnitřním fungování daňové správy. V tomto kontextu navrhuje usilovat o legislativní úpravu zákona v tom smyslu, aby speciálně územní finanční orgány (nevylučujeme ani další orgány) nemusely sdělovat informace týkající se vnitřních postupů, databází a informačních systémů apod., jejichž cílem ze strany veřejnosti je domnělé „odhalování nedodržování daňových a jiných zákonů“. Jinými slovy zcela z informační povinnosti vyčlenit informace o způsobu, jakým daňová správa nebo jiné orgány (veřejné instituce) dohlíží na dodržování zákonnosti při naplňování svého „poslání“.</p> <p>Doporučujeme zvážit zrušení možnosti vyžadovat úhradu nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací. V současné době jde o institut, který částečně kompenzuje nadměrné a dost často neúměrné požadavky žadatelů na množství a strukturu požadované informace,</p>		<p>Akceptováno. Konkrétní formulaci změny § 11 odst. 1 písm. a) InfZ /věcné řešení/ bude nutné teprve nalézt a tato otázka bude muset projít širší diskusí. V žádném případě by nemělo dojít k „neditelné“ úpravě, která by z ochrany vyloučila ty „vnitřní informace“, u nichž je ochrana zcela na místě. Se zrušením úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání se nepočítá (Bude uplatněna výhrada).</p>

	<p>kteřou si e povinný subjekt má k dispozici, ale buď požadovanou informaci je nucen složitě s časovou a kapacitní náročností vyhledávat (např. vyhledávání v jednotlivých spisech, včetně spisů uložených už v archivu apod., protože zákon neukládá informaci v požadované formě evidovat), nebo složitě zpracovávat do žadatelem požadované struktury (např. členění informací dle specifických kritérií nebo dle žadatelem stanovených časových nebo hodnotových intervalů apod.), čímž "nad rámec zákonem daných činností" zatěžuje zaměstnance, kteří se prioritně musí zabývat výběrem daní a činnostmi s tím spojenými.</p> <p>Samotná daňová řízení jsou značně složitá a komplikovaná a žadatelé „z různých řad veřejnosti“ tohoto institutu zneužívají k tomu, jak se dostat k informacím z daňových řízení, což činí značné potíže a zatěžuje daňovou správu. Daňové řízení je neveřejné a v tomto smyslu by měl být koncipován zákon. Když vláda deklaruje boj proti korupci, měla by také důvěřovat daňové správě, že koná ve prospěch vlády a proti daňovým únikům. Je třeba vytvořit podmínky pro odstranění nadměrné zátěže daňové správy v oblasti poskytování informací, aby nedocházelo k umělému „zdržování“ nejen jednotlivých daňových řízení, ale i dalších činností daňové správy, které by měly být naopak směřovány ke kontrolní a vyhledávací činnosti, aby se předem zamezilo možným daňovým únikům nebo se daňové úniky odhalily. Nemělo by docházet k situacím, že daňové subjekty jsou obeznámeny se všemi „kontrolními a analyticko-vyhledávacími postupy“ využívanými při správě daní předem, takže pak mají čas, aby mohly včas „uklidit a zahladit stopy tam, kde by mohly být odhaleny“. Obdoba neposkytování informací z trestního řízení.</p> <p>Souhlasíme s uplatněním výhrady vůči ř. 7 odst. 2 Úmluvy, neboť existence možnosti požadovat po žadateli úhradu za mimořádné vyhledávání informací je jedním z prostředků ochrany státu proti přetížení veřejné správy. Jde zejména o to, že v případě žádosti, ve které je požadováno velké množství dat, se daný úřad či jeho pracovníci musí zaměřit na danou žádost a nemohou tak vykonávat další činnost směřující vůči dalším občanům.</p>		
Návrhy nad rámec			

Doplnění § 11			
MF	<p>2) Doporučujeme stávající ustanovení § 11 zákona doplnit o ustanovení, které by výslovně povinnému subjektu umožnilo omezit právo na poskytnutí informací, které se týkají výsledků řídicích kontrol a interních auditů uvnitř orgánů veřejné správy. Jsme přesvědčeni, že tato možnost je dána ustanovením čl. 3 odst. 1 písm. k) Úmluvy Rady Evropy o přístupu k úředním dokumentům.</p> <p>Doporučujeme stávající ustanovení § 11 zákona doplnit o ustanovení, které by povinnému subjektu umožnilo omezit právo na poskytnutí informací, které se týkají kontrol, auditů, inspekcí a dohledu vykonávaných orgány veřejné správy, Tato možnost je dána v ustanovení čl. 3 odst. 1 písm. e) Úmluvy Rady Evropy o přístupu k úředním dokumentům.</p>		<p>MV nemá námitek k otevření diskuse nad doplněním či modifikací stávajících důvodů pro odmítnutí žádostí. Takové požadavky však budou akceptovatelné jen tam, kde půjde skutečně o legitimní úpravu nebo rozšíření. Z tohoto důvodu navrhuje požadavek připomínkového místa podrobně prodiskutovat až v rámci přípravy novely InfZ.</p>
MF	<p>3) Nahradit stávající text ustanovení § 11 odst. 3 zákona v němž je uvedeno: „<i>Informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu¹¹⁾, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, se neposkytují. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností.</i>“</p> <p>následujícím textem:</p> <p>„<i>Informace, které získal povinný subjekt při plnění úkolů v rámci dozorové, dohledové, kontrolní, auditní nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu¹¹⁾, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, povinný subjekt neposkytne. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace vzniklé z jeho činnosti, na které se nevztahuje právní povinnost mlčenlivosti či jiný režim právní ochrany chránící je před zveřejněním nebo zneužitím.</i>“</p>		dtto
MF	<p>4) Doplnit text seznamu předpisů uvedených pod číslem 11) pod čarou o následující text:</p> <p>- ústavní zákon č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod</p>		dtto

	<p>- čl. 4 odst. 2 třetí část věty nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001</p> <p>- čl. 37 nařízení Komise (ES) č. 1828/2006.</p>		
Poskytování informací o platech a odměnách (úprava § 8b)			
Liberecký kraj	<p>Máme zato, že ambicí předloženého materiálu by mělo být i legislativní vyjasnění problematiky „příjemce veřejných prostředků“ podle § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j.: 5 As 57/2010 – 86 ze dne 27. 5. 2011, resp. zpřesnění příslušné části paragrafovaného znění zákona.</p>	zásadní	Akceptováno , analýza bude v tomto smyslu doplněna a to ve smyslu společného metodického doporučení MV a ÚOOÚ, resp. tak, že budou výslovně uvedeny „funkce“, s nimiž je spojena povinnost „strpět“ poskytnutí informace o platu či odměně (funkce by byly stanoveny obecnými znaky, případně s využitím např. zákona o střetu zájmů...)
kraj Vysočina	<p>Navrhujeme jako samostatný bod materiálu, popř. ustanovení legislativního návrhu reflektujícího samotný materiál, zařadit problematiku poskytování veřejných prostředků podle § 8b zákona č. 106/1999 Sb.</p> <p>Vzhledem k probíhajícím aplikacím § 8b zákona č. 106/1999 Sb. ve světle žádostí o poskytnutí informace týkajících se zveřejnění výše platů a dalších složek platu úředníků státních orgánů či orgánů územních samosprávných celků, by bylo vhodné tuto problematiku samostatně zpracovat do nejbližší novely zákona č. 106/1999 Sb.</p>	zásadní	dtto
ÚOOÚ	<p>Dopracovat vztah oprávnění na informace a oprávnění na soukromí (§§ 8a a 8b), zejména v otázce zveřejňování platů ve veřejném sektoru. Tato připomínka je zásadní.</p> <p>Odůvodnění: Analýza i shrnutí legislativních změn postrádá ať již pozitivní (akceptaci) nebo negativní (zamítnutí) vyhodnocení námětu ÚOOÚ. To je nezbytné napravit.</p>	zásadní	dtto
NKÚ	<p>S ohledem na vymezení pojmu „veřejný zájem“ doporučujeme současně zvážit novelizaci ustanovení § 8b zákona pokud jde o vymezení pojmu „příjemce veřejných prostředků“, kde judikatura (srov. rozsudek NSS 5 As 57/2010-79) nerozlišuje mezi příjemci dotací z veřejných rozpočtů na straně jedné a platy zaměstnanců veřejné správy na straně druhé, přičemž intenzita veřejného zájmu na poskytování informací o veřejných prostředcích se v obou případech liší. MV ve spolupráci s ÚOOÚ zpracovalo, pokud jde poskytování informací o platech Metodické</p>		dtto

	doporučení o platech pracovníků povinných subjektů podle zákona o svobodném přístupu k informacím, které však nemůže nahradit závaznou právní úpravu této problematiky.		
MMR	Ve vztahu k výše uvedenému se domníváme, že bylo rovněž vhodné v souvislosti s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.: 5 As 57/20 10 — 86 ze dne 27. 5. 2011 vyjasnit problematiku „příjemce veřejných prostředků“ podle 8b odst. 1 zákona. Doporučujeme analýzu v tomto smyslu doplnit.		dtto
Pardubický kraj	V souvislosti s aktuální kauzou týkající se poskytování informací o platech a odměnách zaměstnanců veřejné správy by bylo vhodné výslovně vyřešit tento problém na legislativní úrovni. Žadatelé často v žádostech odkazují na existenci rozsudku NSS ze dne 27. 5. 2011, čj. 5 As 57/2010-79, který, při vší účtě k rozhodovací činnosti NSS, nemá precedenční charakter, nevyplňuje mezeru v zákoně a nelze jej aplikovat automaticky. Pardubický kraj byl rovněž adresátem několika takových žádostí, u nichž dospěl k závěru, že účelem zákona č. 106/1999 Sb. není poskytování takových osobních údajů, jako je plat a odměna zaměstnance veřejné správy, proto doporučujeme v textu zákona v § 8b odst. 2 výslovně uvést, že ust. odst. 1 tohoto paragrafu se nevztahuje na platy, odměny a další obdobná plnění poskytovaná z veřejných rozpočtů.		dtto
Královéhradecký kraj	Bylo by vhodné, aby daná analýza obsahovala též legislativní návrh řešení ohledně problematiky poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků dle § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., a to v souvislosti se současným názorem Nejvyššího správního soudu na danou problematiku.		dtto
MF	Analýza je hodnocena velmi pozitivně zejména s ohledem na to, že po konstatování nedostatků stávajícího stavu ukazuje možnosti nápravy. Naprosto souhlasíme s jednoznačným závěrem, který z ní vyplývá – potřeba novely InfZ. V této souvislosti nám ještě dovolte navrhnout dopracování a zpřesnění vztahu práva na informace a práva na ochranu soukromí (současná úprava obsažená v § 8a a § 8b InfZ) Současně s tímto považujeme za nutné uvést a dáváme ke zvážení, zda		dtto

	<p>není vhodný čas zavést speciální úpravu poskytování informací o zaměstnancích daňové správy s tím, že poskytovat jakékoliv osobní údaje o těchto zaměstnancích nelze (obdobně také o státních zaměstnancích jiných státních orgánů). Je třeba vzít v úvahu rozdíl pojmů příjemce veřejných prostředků-zaměstnanec státu a příjemce veřejných prostředků-příjemce dotací.</p> <p>Domníváme se, že pojem „<i>příjemce veřejných prostředků</i>“ tak, jak jej pojal Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 5. 2011 č.j. 5 As 57/2010-79, který pod tento pojem bez dalšího zahrnul každou osobu, již je vyplácena byť i jen minimální částka z veřejných prostředků, nelze vykládat takto zešíroka bez podrobnějšího rozboru pojmu „<i>příjemce veřejných prostředků</i>“. Máme za to, že při aplikaci tohoto pojmu je třeba brát zřetel mj. i na rozdíl mezi pojmem „<i>příjemce veřejných prostředků</i>“ jako osoba v pracovněprávním vztahu ke státu (dále jen „<i>státní zaměstnanec</i>“), kdy vyplacené prostředky se stávají součástí jejího majetku a nemusí státu skládat účty, jakým způsobem tyto „<i>poskytnuté veřejné prostředky</i>“ použila, a pojmem „<i>příjemce veřejných prostředků</i>“ jako osoba, které byly rozpočtové prostředky poskytnuty na základě žádosti za konkrétním účelem při současném splnění předem daných specifických podmínek (např. smlouvou) a která následně zúčtovává veřejné prostředky se státem (dále jen „<i>příjemce dotací</i>“).</p> <p>Státní zaměstnanec je „<i>příjemcem veřejných prostředků</i>“ na základě pracovněprávní smlouvy, odvádí pro stát práci, za kterou mu náleží plat (<i>jedná se o určité protiplnění</i>), který je stanoven na základě obecně závazných právních předpisů upravujících podmínky odměňování státních zaměstnanců. Základní informace o nárokových složkách platů státních zaměstnanců jsou veřejně dostupnou informací a jsou kdykoliv dohledatelné. Rovněž tak rozpočtové prostředky určené na mzdy státních zaměstnanců jsou veřejně dostupnou informací, kterou povinné subjekty zveřejňují v souladu z ustanovením § 5 zákona. Nakládání s rozpočtovými prostředky je podrobeno mnohastupňovému kontrolnímu mechanismu na základě obecně závazných právních předpisů. Plat státního zaměstnance vyplácený za odvedenou práci, včetně nenárokové</p>		
--	---	--	--

	<p>složky platu (např. odměn), se stává součástí jeho majetku, státní zaměstnanec nemusí státu skládat účty, jakým způsobem tyto „poskytnuté veřejné prostředky“ použil, tak jako příjemce dotací, což je jeden ze zásadních rozdílů obou pojmů.</p> <p>Ve vztahu ke konkrétnímu zaměstnanci, který je identifikován nebo je identifikovatelný, je údaj o platu osobním údajem. Přestože údaj o platu není citlivým údajem, je tak tato informace subjekty vnímána a tyto osoby také oprávněně očekávají, že tato informace bude zaměstnavatelem adekvátně chráněna. Existuje tedy legitimní požadavek na ochranu informací o platech státních zaměstnanců jako osobních údajů, a to ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů.</p> <p>Zde lze rovněž konstatovat, že důsledkem aplikace závěrů rozsudku NSS týkající se povinnosti zveřejňování platů státních zaměstnanců na základě žádostí podle zákona se vytváří nerovnoprávné postavení státních zaměstnanců vzhledem k zaměstnancům v soukromé sféře, což by se dle našeho názoru dalo charakterizovat jako porušení povinnosti v právech dle Čl. 1 Listiny základních práv a svobod, kde je deklarováno, že lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti i v právech a základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezcizitelné, neprohlášené a nezrušitelné.</p> <p>Poskytování osobních údajů o zaměstnancích ohrožuje nestranný výkon kompetencí svěřených těmto zaměstnancům, ohrožuje jejich nezávislost a poskytování takových informací naopak může vést k možnému napadení těchto zaměstnanců či jiným možným způsobům šikany ze strany veřejnosti z důvodů všeobecné nelibosti k plnění daňových povinností.</p>		
Nejvyšší soud	<p>2. k § 8b – příjemci veřejných prostředků (zák. č.106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Vzhledem k tomu, jakým způsobem jsou tvořeny rozpočty veřejné správy a tyto následně rozdělovány, nic nebrání tomu, aby platy nejen státních zaměstnanců, ale také pracovníků a funkcionářů veřejné správy, byly zveřejňovány.</p>		Bereme na vědomí.
Doplnění řešení střetu s právem na spravedlivý proces			

<p>ÚZSVM</p>	<p>Legislativní opatření navrhovaná předkladatelem lze považovat za vhodná a prospěšná k posílení účinnosti a odstranění aplikačních nedostatků InfZ. V návrhu legislativních opatření však chybí úprava řešení v praxi časté situace, kdy je třeba řešit konflikt práva na spravedlivý proces (zásada rovnosti stran v řízení) a práva na informace. <u>ÚZSVM považuje připomínku za zásadní.</u></p> <p>V návrhu legislativních změn chybí opatření, které by upravovalo v praxi častou situaci, kdy se dostává do konfliktu právo na informace a zásada rovnosti stran v řízení, jako součást práva na spravedlivý proces.</p> <p>V případě zejména ÚZSVM, ale i dalších povinných subjektů, které zastupují stát v řízení před soudními, správními či jinými vnitrostátními a mezinárodními orgány, by měl mít povinný subjekt možnost neposkytnout informace vzniklé či získané v rámci zastupování státu v tomto řízení. To by se mělo také týkat strategie v probíhajícím řízení, shromážděných důkazů a argumentů, které hodlá povinný subjekt v řízení uplatnit.</p> <p><u>InfZ by v žádném případě neměl umožňovat zásah do rovnosti stran v řízení, ani možnost ohrozit přípravu obhajoby státu.</u></p>	<p>zásadní</p>	<p>Návrh vypořádání: MV se doplnění takové úpravy v zásadě nebrání, nicméně je otázkou, zda ochrana již není zajištěna § 11 odst. 4 písm. b) InfZ. Pokud má autor připomínky zato, že nikoli, žádáme o doplnění konkrétního leg. návrhu. Současně navrhuje tuto otázku neřešit v rámci analýzy, ale až v rámci přípravy konkrétního leg. návrhu.</p> <p>Způsob vypořádání byl akceptován e-mailovým sdělením ze dne 7. 12. 2011 s tím, že se otázka kolize práva na informace a práva na spravedlivý soudní proces (zásada rovnosti stran v řízení) bude řešit až v rámci přípravy konkrétního legislativního návrhu.</p>
<p>§ 14 odst. 2 a § 14 odst. 5 písm. a) InfZ (údaje identifikující žadatele)</p>			
<p>ČBÚ</p>	<p>K uvedenému problematice ČBÚ navrhuje zařadit bod, kterým by bylo zamýšleno úplné odanonymizování žadatele o informaci tak, že identifikační údaje v plném rozsahu podle ustanovení § 14 odst. 2 InfZ je žadatel povinen přiložit v každém případě, i když chybějící údaje nebrání vyřízení žádosti podle ustanovení § 14 odst. 5 písm. a) InfZ.</p> <p>Odůvodnění: Domníváme se, že výše uvedená povinnost je v souladu se snahou o minimalizaci odchylek od zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „správní řád“). V této souvislosti neshledáváme důvod pro to, aby žádost o informaci ve smyslu InfZ měla být co do identifikace žadatele speciálním podáním a opačně pak neshledáváme důvod pro to, aby žadatel např. o sdělení podle správního řádu měl být znevýhodňován co do uvádění rozsahu identifikačních údajů oproti žadateli o informaci. Rovněž jsme toho názoru, že výše uvedená povinnost povede k omezení zneužívání InfZ.</p>	<p>zásadní</p>	<p>Částečně akceptováno, dle našeho názoru je stávající úprava dostatečná a reflektuje nutnost získání bližších údajů jen, pokud to bude objektivně nutné. Lze nicméně o určité modifikaci uvažovat v rámci navázání InfZ na správní řád (viz výše)</p> <p>Vypořádáno na jednání dne 12.12.2011 tak, že případná modifikace bude řešena až v rámci konkrétního návrhu „vazby“ InfZ a správního řádu.</p>

	Svou povahou navíc úprava předmětné otázky navržená ČBÚ spadá i do bodu 2.7.		
zvláštní důvod pro odmítnutí žádosti o informace			
MŠMT	<p>MŠMT si je vědomo, že předkládaný materiál je značnou měrou povahy zpravodajské, neboť shrnuje výsledky již proběhnuvších odborných jednání, což může formálně komplikovat doplňování části IIIA o další náměty. Protože však z materiálu plynou úkoly ve smyslu přípravy konkrétních změn v zákoně č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, považuje MŠMT za vhodné, aby již ve fázi projednávání koncepčního podkladu pro novelizaci uplatnilo vlastní námět na změnu zákona č. 106/1999 Sb.:</p> <p>V kapitole 2.4 části IIIA se navrhuje upřesnění důvodů pro neposkytnutí informace. MŠMT v aplikační praxi opakovaně sledává, že zejména složitější automatizované informační systémy zpracovávající velké objemy dat (jako je třeba registr žáků přihlášených k maturitní zkoušce a výsledků maturitních zkoušek) umožňují generovat informace, jejichž vznik nebyl primárním účelem zavedení informačního systému a jejichž sdělení navenek dokonce může být v rozporu s veřejným zájmem na fungování agendy, již má informační systém sloužit. Protože se jedná o automatizované zpracování údajů v databázi, lze požadovanou informaci pořídit bez dodatečných nákladů a takřka na počkání, prostou kombinací „hrubých“ dat ze systému. Nelze se proto zpravidla odkázat na § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., podle kterého se povinnost poskytovat informace netýká vytváření nových informací.</p> <p>MŠMT již identifikovalo některé případy, kdy může nevhodně zvolená (a žadatelem požadovaná) kombinace dat sloužit ke klamání veřejnosti a destabilizaci výkonu veřejné správy. Například požadováním konkrétních sestav z registru výsledků maturitních zkoušek lze vytvářet rádobu stupnice kvality středních škol, které však mají vzhledem k variabilitě podmínek vzdělávání v jednotlivých školách pochybnou informační hodnotu. Vytvoření stupnice škol je potom pouze formální, aniž by mohlo vypovídat něco o jejich kvalitě. Od široké veřejnosti nelze očekávat, že bude schopna informační hodnotu těchto stupnic objektivně posoudit. Právo na informace se v takovém případě stává zdrojem dezinformace, a</p>	zásadní	<p>Návrh vypořádání – MV nemá námitek proti doplnění takového důvodu, nicméně doporučujeme jeho doplnění do školského zákona v rámci již dnes existujícího „důvodu“ pro odmítání žádostí o informace z této specifické oblasti (§ 80b). Takový návrh jsme připraveni podpořit.</p> <p>Návrh vypořádání: V rámci analýzy nebude tato otázka řečena. MV a MŠMT uskuteční zvláštní jednání s cílem promyslet legislativní úpravu tohoto problému (změnou školského zákona či InfZ). Pokud by změna měla být zahrnuta do InfZ, bude rovněž zvažováno její zapracování do novely tohoto zákona, která bude MV zpracovávána na základě projednání analýzy vládou.</p> <p>Stanovisko připomínkového místa: Souhlas (sdělen e-mailem dne 9. 12. 2011)</p> <p>Připomínku lze mít za vypořádanou.</p>

	<p>to s přímou asistencí povinného subjektu, který by se při dodržení profesní cti takového nakládání s informací nemohl dopustit. Navíc se informace týkají zájmů jednotlivých škol, jejich zřizovatelů, žáků i absolventů, kteří od zákonných podmínek konání maturitních zkoušek nečekali, že budou následně řazeni (byť u žáků a absolventů anonymně a zprostředkovaně) ve veřejně přístupných „žebříčkách“. Následkem je narušení důvěry v systém maturitních zkoušek a nesplnění legitimních očekávání, že výsledky maturitních zkoušek nebudou využity k jiným účelům, než které byly veřejnou mocí výslovně proklamovány. Střetává se zde tudíž právo na informace uplatňované v daných případech obvykle v partikulárním komerčním zájmu s veřejným zájmem na řádném výkonu veřejné správy, důvěře ve veřejnou správu a se zásadou předvídatelnosti veřejné správy.</p> <p>Protože výše uvedené skutečnosti lze obtížně promítnout do obecného a snadno použitelného aplikačního pravidla, bude vhodné doplnit důvody neposkytnutí informací o výslovnou ochranu dat pořízených v souvislosti s plošným testováním znalostí a dovedností žáků a studentů konaným na základě zákona orgány veřejné moci a školami. Zároveň by se v příslušném odvětvovém zákoně (zákon č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů) mohl stanovit katalog informací, které musí gestor testování povinně zveřejňovat. Tím se částečně předejde zneužívání důvodu neposkytnutí informací povinným subjektem.</p> <p>Obdobná výjimka z povinnosti poskytnout informace by měla platit pro dokumentaci technologických postupů (např. evaluačních nástrojů), které povinný subjekt vyvinul za účelem výkonu své působnosti a které jsou komerčně využitelné (jde o know-how). Výkon agend veřejné správy totiž může ohrozit (popřípadě může být ohrožena důvěra ve veřejnou správu), pokud bude týmž technologickým postupem disponovat komerční subjekt a využívat jej v rozporu s cíli agendy, pro kterou byl technologický postup vytvořen.</p>		
Úprava okamžiku doručení e-žádosti			
MŠMT	Dále MŠMT doporučuje, aby při podání elektronickou poštou byla lhůta počítána až od data skutečného otevření e-mailového dopisu nebo	zásadní	Ministerstvo vnitra souhlasí s tím, že tuto otázku by bylo vhodné řešit (specifikum Infz je právě

	datové schránky, jelikož je častým případem, že žadatelé podávají žádosti v nočních hodinách před dny pracovního volna, tudíž je povinný subjekt krácen cca o 3 dny na sběr informací.		v krátkosti lhůty pro vyřízení žádosti, takže zvláštní řešení okamžiku počátku lhůty je na místě), nicméně navrhuje její řešení až v rámci přípravy konkrétního legislativního textu, a to v části upravující vztah InfZ a správního řádu.
Vymezení doby „mimořádně rozsáhlého vyhledání informace“			
MK	Ministerstvo kultury nesouhlasí s navrhovanou povinností povinného subjektu v sazebníku úhrad nákladů stanovit přesný časový rozsah mimořádně rozsáhlého vyhledávání a tím i tedy hranici pro zpoplatňování žádostí o informace. Stanovení této hranice by vedlo k tomu, že žadatelé uplatňující šikanózní výkon práva na informace by se vyhýbali placení nákladů tím, že by své žádosti rozdělili do menších celků, které by samy o sobě byly pod touto hranicí. Ve spojení s možností zachování anonymity žadatelů (bod 5.1.10) by to vedlo k zahlcení povinného subjektu šikanózními žádostmi o informace, které by nebylo možno regulovat jejich zpoplatňováním - k tomu blíže viz připomínka k bodu 5.2.	zásadní	Akceptováno, nepředpokládáme v tomto směru naši legislativní iniciativu.
Plzeňský kraj	S navrhovanou definicí mimořádně rozsáhlého vyhledávání nesouhlasíme, protože z takové definice by vyplývalo, že u větších úřadů by mimořádně rozsáhlé vyhledávání bylo vždy nad 50 hodin a u malých úřadů (obce s jedním zaměstnancem na poloviční nebo menší úvazek) by bylo mimořádně rozsáhlé vyhledávání již od několika minut tedy v případě každé žádosti. Tato připomínka je zásadní.	zásadní	dtto
ČSÚ	<u>Ke studii k plnění úkolu zpracované O. Kužilkem – bod 5.1.13.5, str. 55</u> V souvislosti se zavedením záloh na úhradu nákladů nelze souhlasit s návrhem na určení času „mimořádně rozsáhlého vyhledávání“ ve výši jedné padesátiny součtu denní pracovní doby všech zaměstnanců povinného subjektu. V případě ČSÚ by to vycházelo na 30 pracovních dnů jednoho zaměstnance, což je nereálné. Doporučujeme návrh doplnit o horní hranici – např. 8 hodin (tedy pracovní doba 1 zaměstnance).		dtto
Úřad vlády – PEAKE	Problematika stanovení „mimořádně rozsáhlého vyhledávání“ informací Neurčitý právní pojem „mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací“ vyvolává problémy v praxi, včetně zneužívání k obstrukcím ze strany		Neakceptováno (viz výše)

	povinných subjektů. V materiálu III.B byla navržena dvě řešení. Buď uložit povinným subjektům, aby v rámci sazebníku též stanovily pro své poměry rozsah vyhledávání, na jehož základě bude považováno za mimořádně rozsáhlé, anebo tuto hranici stanovit jednotným matematickým vzorcem odvozeným od počtu zaměstnanců. Navrhujeme zpracovat upřesnění pojmu „mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací“ buď v rámci sazebníku povinného subjektu, anebo jinou exaktní metodou.		
Vztah k zákonu o veřejných zakázkách			
MMR	<p>1. Doporučujeme, aby ve vztahu k zákonu o veřejných zakázkách (ZVZ) zavedl zákon o svobodném přístupu k informacím systém, kdy vyjmenované informace o veřejné zakázce bude možno poskytovat až po podpisu smlouvy a dále, aby výslovně vyjmenoval informace, které nesmí zadavatel či vybraný uchazeč zveřejnit.</p> <p>Dovolujeme si současně připomenout, že například obvykle používané odvolání účastníků zadávacího řízení na ochranu „obchodního tajemství“ nemá v konkrétních praktických případech často oporu v platném znění 17 obchodního zákoníku, a to z důvodu nenaplnění podmínek ochrany obchodního tajemství stanovených v tomto paragrafu. V žádném případě například utajení obsahu nabídek podaných uchazeči o veřejnou zakázku nebo smluv uzavřených na základě veřejné zakázky není možné z titulu 17 obchodního zákoníku uplatňovat automaticky.</p> <p>Samotný princip přístupu k informacím v průběhu zadávacího řízení je stanoven na základě taxativního výčtu dokumentů nebo informací pouze pro subjekty přímo stanovené v ZVZ. Důvodem je zejména nutnost zajistit regulérní průběh zadávacího řízení pro všechny uchazeče z hlediska hospodářské soutěže, zajistit rovný přístup a zamezit případné diskriminaci.</p>		V principu souhlasíme, tyto otázky je ovšem nutné řešit v zákoně o VZ a nikoli v obecném InfZ.
obchodní tajemství uchazečů o veřejné prostředky			
Úřad vlády – RVLP	Považuji za důležité, aby ochrana obchodního tajemství nebyla uplatňována nejen u příjemců veřejných prostředků, ale i u uchazečů o ně, např. v případě veřejných zakázek, neboť i zde je významný zájem na poskytnutí informací. Proto by informace o tom, kdo je uchazeč o veřejné	zásadní	Akceptováno. Konkrétní řešení (zřejmě úpravou § 9 odst. 2 a § 8b) bude hledáno v rámci přípravy legislativního textu novely.

	prostředky, tj. kdo se např. uchází o veřejnou zakázku, měly být rovněž přístupné. Požaduji proto do materiálu zařadit rozšíření informací podle § 9 odst. 2 i na uchazeče o veřejné prostředky.		
opakovaná stížnost			
Úřad vlády – RVLP	Považuji za nutné, aby stížnostní režim zahrnoval i situace, kdy povinný subjekt nesplní povinnosti uložené na základě projednání předchozí stížnosti. V takovémto případě by měl mít žadatel možnost opět podat stížnost ve lhůtě 30 dnů od uplynutí lhůty, kterou nadřízený orgán uložil ke zjednání nápravy. Povinný subjekt by měl mít rovněž možnost v rámci autoremedury změnit i výši úhrady či zálohy podle návrhu žadatele a tak zabránit zbytečnému řízení o stížnosti. Požaduji proto materiál doplnit o tato opatření (úprava § 16a odst. 3 písm. b) a § 16 odst. 5).	zásadní	Návrh vypořádání: Pokud jde o novou stížnost v téže věci, ta se obecně připouští (s výjimkou situací, v nichž zůstal povinný subjekt i po předchozím rozhodnutí o stížnosti i nadále nečinný – zde je dána přímá soudní ochrana), takže formulace tohoto opatření se nám nezdá nutná. Naopak s autoremedurou ve vztahu k úhradě souhlasíme a návrh takto doplníme. Připomínkové místo e-mailem ze dne 8. 12. 2011 sdělilo, že s vypořádáním připomínky souhlasí.
demonstrativní vymezení způsobu poskytnutí informace			
Úřad vlády – RVLP	Otázka vymezení způsobu poskytování informací. Doporučuji v zákoně demonstrativně upravit způsoby poskytování informací jako předáním v písemné či v elektronické podobě, nahlížením do dokumentů a jiných souborů informací (včetně způsobem umožňujícím dálkový přístup), sledováním obrazových a zvukových záznamů apod. Domnívám se, že by tak povinné subjekty mohly být vhodně poučeny o různých způsobech poskytování informací a mohly by pak volit ten nejvhodnější pro sebe i pro žadatele.		Akceptováno, návrh byl doplněn (kapitola 2.5, opatření č. 2).
ostatní návrhy - zásadní			
Ministerstvo obrany	Do závěrů Analýza a návrhů doporučených vládě k realizaci požadujeme zohlednit možnost odmítnout poskytnutí informace o činnosti ozbrojených sil nebo bezpečnostních sborů, pokud by to mohlo ohrozit plnění jejich úkolů. <i>Odůvodnění: S činností ozbrojených sil (zejména v zahraničních operacích) a bezpečnostních sborů souvisí i informace, které nemají utajovaný</i>	zásadní	Akceptováno (návrh byl doplněn).

	<p>charakter, ale jejich uvolnění přesto může podstatně ohrozit nebo podstatně ztížit plnění úkolů těchto složek. S ohledem na to se jeví vhodné právo neposkytnout požadovanou informaci vztáhnout i na výše uvedené informace. Žádám tedy o zohlednění úpravy této problematiky v Analýze, a to např. návrhem doplnění textu § 11 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. takto: „f) činnosti ozbrojených sil nebo bezpečnostních sborů, pokud by to mohlo ohrozit plnění jejich úkolů.“</p> <p>V ostatních směrech se ztotožňujeme s variantami, které jsou v předmětném materiálu označeny jako doporučené a nemáme k nim připomínky.</p>		
ÚOOÚ	<p>1. Upřesnit § 4 odst. 2. Tato připomínka je zásadní.</p> <p>Odůvodnění:</p> <p><i>Jak upozorňuje příloha č. 1 analýzy, povinné subjekty textové informace často zveřejňují jako obrázky. Na vině je nedostatečná instruktivita § 4 odst. 2: „Informace poskytovaná zveřejněním se poskytuje ve všech formátech a jazycích, ve kterých byla vytvořena. Pokud je taková informace zveřejněna v elektronické podobě, musí být zveřejněna i ve formátu, jehož specifikace je volně dostupná a použití uživatelem není omežováno“.</i></p>	zásadní	<p>Návrh řešení – Požadavku bude vyhověno, nebude však součástí analýzy, ale bude zařazen až do legislativního návrhu, který bude v roce 2012 připravován.</p> <p>S tímto vypořádáním vyslovilo připomínkové místo souhlas e-mailovým sdělením ze dne 14.12.2011 (č. j. LZV-1278/11-44/ZVA). Připomínka je vypořádána.</p>
ÚOOÚ	<p>1. Diferencovat druhy zveřejnění. Tato připomínka je zásadní.</p> <p>Odůvodnění:</p> <p><i>Analýza v části 5.1.7 tento problém zhodnotila s tím, že tento návrh zamítla: „Zamýšlený cíl lze dosáhnout též výkladem. V jiné části analýzy se též navrhuje obdobná úprava § 5 odst. 3 (viz 6.3). Předložený návrh nelze proto doporučit.“ + „v § 5 odst. 3 upřesnit, že zveřejnění se provede v souladu se zákonnými ochranami“.</i></p> <p><i>S názorem, že tento problém lze překlenout výkladem, se nelze ztotožnit. Není-li forma zveřejnění zákonem předepsána, nemá povinný subjekt žádné vodítko, jak má učinit. Naproti tomu soukromému sektoru to často stanoveno je, např. § 180 odst. 5 ObZ normuje, že vysvětlení akcionáři se uveřejňuje na internetových stránkách společnosti, záměr vytěsnit ostatní akcionáře podle § 183j odst. 3 ObZ způsobem umožňujícím dálkový přístup, pozvánka na valnou hromadu společnosti s akciemi na majitele podle § 184a odst. 2 v Obchodním věstníku apod.</i></p> <p><i>Vzhledem k tomu, že obdobná úprava § 5 odst. 3 se do shmutí</i></p>	zásadní	<p>Návrh řešení – Požadavku bude vyhověno, analýza bude doplněna (v bodě 2.6, opatření č. 2)</p> <p>S tímto vypořádáním vyslovilo připomínkové místo souhlas e-mailovým sdělením ze dne 14.12.2011 (č. j. LZV-1278/11-44/ZVA). Připomínka je vypořádána.</p>

	<i>legislativních změn nepromítla, ačkoliv část 1.3 analýzy na problém upozorňuje, je nutno na ni trvat.</i>		
ÚOOÚ	<p>1. Upravit zveřejňování rozhodnutí nejvyšších soudů. Tato připomínka je zásadní.</p> <p>Odůvodnění:</p> <p><i>Analýza i shrnutí legislativních změn postrádá ať již pozitivní (akceptaci) nebo negativní (zamítnutí) vyhodnocení námětu ÚOOÚ. To je nezbytné napravit.</i></p>	zásadní	<p>Návrh řešení – V rámci přípravy legislativního návrhu bude tato možnost konzultována s MSpr. Podle našeho názoru by se mělo jednat o speciální úpravu v procesních předpisech nebo v zákoně o soudech a soudcích, nikoli v InfZ. Další kroky budou realizovány podle výsledků dohody MSpr a MV (+ případně ÚOOÚ).</p> <p>S tímto vypořádáním vyslovilo připomínkové místo souhlas e-mailovým sdělením ze dne 14.12.2011 (č. j. LZV-1278/11-44/ZVA). Připomínka je vypořádána.</p>
ÚOOU	<p>K shrnutí legislativních změn, jejichž provedení je navrhováno k posílení účinnosti zákona o svobodném přístupu k informacím a k odstranění jeho aplikačních nedostatků</p> <p>1. Příloha 3 se odstraňuje. Tato připomínka je zásadní.</p> <p>Odůvodnění:</p> <p><i>Podněty ÚOOÚ byly myšleny toliko pracovní skupinu, nikoliv, že by se s nimi měla seznamovat vláda.</i></p>	zásadní	Akceptujeme, příloha bude odstraněna
ostatní návrhy – doporučující			
Úřad vlády RVLP	Otázka formy poskytování informací: Doporučuji v § 5 odst. 7 nahradit slovo „zveřejní“ slovem „poskytne“, aby povinný subjekt mohl informace i vhodně poskytovat např. osobám, kterým by byly užitečné.		Akceptováno, návrh bude doplněn.
Úřad vlády RVLP	Otázka formy žádosti o informace. Domnívám se, že i pro ústně podané žádosti by měly platit určité formální garance a pravidla. Doporučuji proto na ústní žádosti vztáhnout § 14 odst. 1 (žádost je podána dnem, kdy jí povinný subjekt obdržel) a odst. 2 ohledně formálních náležitostí, po provedení úprav na základě zásadní připomínky č. 5. Tím bude posílena i právní jistota jak žadatelů, tak povinných subjektů. Rovněž dávám na zvážení, zda povinnou náležitostí elektronické žádosti má být		Neakceptováno. Na vyřízení ústně podané žádosti se vztahují základní zásady činnosti správních orgánů dle správního řádu (viz § 20 odst. 4 InfZ). Elektronickou podatelnu hodláme zachovat, neboť se jedná o „univerzální“ místo, do kterého jsou povinně soustředěny žádosti o informace, což povinnému subjektu umožňuje „včas“ reagovat na

	podání přes elektronickou podatelnu.		doručení žádosti.
Úřad vlády RVLP	Otázka výroční zprávy. Doporučuji v rámci metodického vedení Ministerstva vnitra vydat buď prováděcím předpisem, nebo alespoň metodickým pokynem vzory výročních zpráv, aby se daly snadněji porovnávat a hodnotit.		Akceptováno (náš odbor uvažuje o metodice k povinně zveřejňovaným informacím ve smyslu § 5 InfZ, tedy i k výroční zprávě dle § 18 InfZ).
Pardubický kraj	Doporučujeme sjednotit jednotlivé lhůty (pro předložení odvolání a stížnosti nadřízenému orgánu, případně zkrácení dle našeho názoru neúměrně dlouhé třicetidenní lhůty pro doplnění a upřesnění žádosti nebo dokonce šedesátidenní lhůty pro úhradu nákladů za poskytnutí informace). Dále doporučujeme v zákoně zakotvit možnost prodloužení lhůty pro rozhodnutí o odvolání, když tuto možnost obecně upravuje správní řád a koneckonců s ní v určité upravené podobě počítá i zákon č. 106/1999 Sb. ve vztahu k prodloužení lhůty pro poskytnutí informace.		Akceptováno (viz obdobná připomínka ve vazbě na požadavek sjednocení lhůt se správním řádem – kapitola 2.7). Prodloužení lhůty pro rozhodnutí o odvolání považujeme za sporné, nicméně navrhuje tuto otázku řešit až v rámci přípravy legislativního návrhu, konkrétně „provázáním“ na správní řád (viz kapitola 2.7).
Ministerstvo dopravy	Dle našeho názoru by bylo vhodné zdůraznit materiální povahu informace (tj. informací je to, co je určitými znaky vyjádřeno, nikoli samotná forma vyjádření informace). Předěšlo by se tak situacím, kdy žadatelé určují, jakou formou jim má být daná informace poskytnuta (např. určitá osoba žádá o sdělení, zda konkrétnímu adresátu veřejné moci bylo přiznáno individuálním právním aktem určité oprávnění, přičemž danou informaci požaduje poskytnout konkrétní formou, např. opisem rozhodnutí). Povinný subjekt se následně dostává do neřešitelných situací, kdy je schopen danou informaci poskytnout (např. v opoře o evidenci určitých skutečností), nikoliv však v požadované formě, a zároveň je povinen takovou informaci (resp. nositele informace) vytvořit. Příklad: V případě ztráty nebo zničení konkrétní písemnosti (např. rozhodnutí), kterou má povinný subjekt povinnost disponovat, lze jen stěží připustit, že povinný subjekt, aniž by potenciálně zasáhl do práv třetích osob, je schopen danou písemnost zrekonstruovat za účelem splnění povinnosti poskytnout informaci dle InfZ v požadované formě. Rozhodující by v dané věci mělo být poskytnutí informace samotné v jakékoliv formě (např. sdělením, že daná osoba je nositelem určitých práv a povinností vyplývajících z rozhodnutí, jehož vyhotovení se nezachovalo).		Neakceptováno. Formu poskytnutí informace již nyní řeší § 4 odst. 3 s tím, že informace se má vydat žadateli v zásadě vždy v podobě, v níž ji požaduje, ledaže se pro povinný subjekt jedná o nepřiměřenou zátěž, pak se vydá ve formě, v níž ji povinný subjekt má.

	Účel této úpravy směřuje k ochraně práv třetích osob a zachování původnosti informací.		
Ministerstvo dopravy	Předmětné ustanovení zcela pomíjí např. institut <i>důvěrných informací</i> vymezený v ustanovení § 271 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (ObchZ). Je zřejmé, že obchodní tajemství, na rozdíl od důvěrných informací, má mj. pojmový znak, jenž znemožňuje označit za obchodní tajemství jakoukoliv skutečnost (zejména ono kritérium běžné dostupnosti v příslušných obchodních kruzích) pouze na základě projevu vůle příslušného subjektu, přičemž právní režim ochrany obchodního tajemství a důvěrných informací je odlišný, nicméně máme za to, že rovněž ochrana <i>důvěrných informací</i> daná ustanovením § 271 ObchZ by měla být i ve vazbě na InfZ zachována (nikoliv však bezvýjimečně, aby nedocházelo k zneužívání tohoto institutu povinnými osobami; např. v rámci aplikace testu veřejného zájmu uvedeného v materiálu by byly vymezeny ty informace, jež lze přes jejich povahu vymezenou ustanovením § 271 ObchZ žadateli poskytnout).		K diskusi v rámci přípravy legislativního návrhu (rozšíření § 9 InfZ o důvěrné informace se v principu nebráníme)
NSS	Nad rámec těchto připomínek ohledně materiálu III.A upozorňujeme ve vztahu k materiálu III.B na nevhodnost navrhované změny zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v navrhovaném § 66a, jak je uveden v části 5.1.9.5. Návrh zařazuje toto ustanovení zcela nevhodně mezi § 66 a § 67 soudního řádu správního, tedy mezi dva druhy žalobních legitimací. Vhodnější by bylo například zařazení za § 56, který obecně řeší pořadí projednávání a rychlost rozhodování věcí. Další výtkou je, že navrhované znění hovoří při rozhodování soudu o „odvolání ve věci práva na informace“, čímž má patrně na mysli „žalobu“.		Akceptováno
ÚOOÚ	2. Definovat pojem „veřejná instituce“ (§ 2). Odůvodnění: <i>ÚOOÚ uplatnil připomínku, že by bylo žádoucí definovat pojem „veřejná instituce“. Ani analýza, ani shrnutí legislativních změn se s tímto námětem ÚOOÚ nevypořádalo, ať již pozitivně (akceptací) nebo negativně (zamítnutím). To je nezbytné napravit.</i>		Akceptováno s tím, že pokud o legální definici bude učiněn v rámci přípravy konkrétního legislativního textu s tím, že pokud se nepodaří najít uspokojivou a využitelnou definici, pojem vymezován nebude. S tímto vypořádáním vyslovilo připomínkové místo souhlas e-mailovým sdělením ze dne 14.12.2011 (č. j. LZV-1278/11-44/ZVA). Připomínka je vypořádána.

Úřad vlády – PEAKE	<p>Problematika opakovaného použití informací (Re-use)</p> <p>Materiál opomenul vypořádat se problematikou nedostatečné úpravy opakovaného použití informací ve smyslu Směrnice 2003/98/ES 2003 o opakovaném použití informací veřejného sektoru. Doporučujeme přijmout sadu opatření ke zpřesnění pravidel poskytování informací pro opakované použití. Lze předpokládat, že ČR bude vyzvána Evropskou komisí k důslednější implementaci Směrnice.</p> <p>Doporučit lze zejména opatření k technické formě poskytování informací, periodicitě, poskytování přírůstkových souborů včetně stanovení frekvence pravidelného poskytování, formátu, zřízení dálkového přístupu, typizovaného rozhraní, zákazům stahování velkých objemů dat. Specifickou potřebou této oblasti je zřízení koordinačního a dohledového orgánu, kteroužto roli obvykle hraje informační komisař. I s ohledem na implementaci Směrnice 2003/98/ES 2003 o opakovaném použití informací veřejného sektoru by tedy měl v ČR být zaveden.</p> <p>Navrhujeme proto definovat „opakované použití informací“, žádost dle InfZ učiněnou na internetu pomocí definovaného formuláře, uložit povinným subjektům aktivní opatření pro snadnější získávání informací pro opakované použití.</p>	zásadní	<p>Neakceptováno. Dle našeho názoru je směrnice transponována dostatečně a požadované změny ze směrnice (povinně) nevyplývají. Naší snahou není zatěžovat povinné subjekty dalšími zbytečnými administrativními povinnostmi.</p> <p>Dle stanoviska zástupce připomínkového místa na jednání 12. 12. 2011 považuje připomínku za <u>vypořádanou s výhradou</u> s tím, že případné další diskuse budou provedeny v rámci přípravy legislativního materiálu.</p>
Úřad vlády RVLP	<p>Otázka opakovaného použití informací (Re-use). Doporučuji využít podnětů z analýzy k této otázce a zpracovat je do návrhu legislativních změn.</p>		dtto
Úřad vlády – PEAKE	<ul style="list-style-type: none"> • V § 3 odst. 3 upřesnit definici informace tak, aby se zřetelněji vztahovala i na všechny fáze vzniku informace (přípravné informace). Ochrana nové informace je dostatečně zajištěna v § 11. • Rozšířit formy poskytnutí (§ 4 odst. 1) také o zpřístupnění. • V § 5 odst. 3 upřesnit, že zveřejnění se provede v souladu se zákonnými ochranami. • V § 5 odst. 7 změnit zveřejnění na širší pojem poskytnutí. • V § 9 odst. 2 rozšířit podmínku i na uchazeče o příjem veřejných prostředků (míněno hlavně pro veřejné zakázky). • Změnit definici v § 11 odst. 2 písm. b tak, aby nemohl být výklad 		Podněty budou využity při přípravě konkrétních legislativních změn.

	<p>zneužit.</p> <ul style="list-style-type: none"> • K § 13 odst. 1: na ústní žádosti by se měl vztahovat § 14 odst. 1 a 2, pokud se nezavede „neformální žádost“. • K § 14 odst. 4: podmínku adresy elektronické podatelny zrušit pro hodnocení žádosti dle zákona - v případech, ve kterých povinný subjekt žádost doručenou i na jinou adresu vyřídí, vzniká právní problém, zda poskytnutím informace nedošlo k porušení mlčenlivosti. Podmínka je formalistická a zbytečná. • K § 14a – poskytnutí díla vzniklého za veřejné prostředky nelze odmítnout, poskytne se licenční smlouvou s podmínkou užití pro osobní potřebu nebo další oprávněné důvody. • K § 15: vytvořit zjednodušenou formu pro odmítnutí v rozsahu nezbytně chráněných osobních údajů, nejsou –li výslovně požadovány v žádosti. • K § 16 odst. 4: umožnit, aby soud při řízení o žalobě proti nečinnosti i proti rozhodnutí o stížnosti vyslovit též právní názor týkající se samotného poskytnutí informací, případně též vydal příkaz informace poskytnout, pokud neshledal důvody pro odepření informace. • K § 16 odst. 4: soud by měl mít možnost též nařídít poskytnout informaci odvolacímu orgánu, pokud je zjevné, že tento ji má. • K § 16a odst. 3 písm. b): též doplnit od uplynutí lhůty, kterou nadřízený orgán uložil ke zjednání nápravy. • K § 16a odst. 5: doplnit „nebo sníží výši úhrady nebo odměny“. • K § 17 odst. 1: doplnit „Úhradu nelze žádat za vyhledání, provedené pro oddělení informací, jejichž poskytnutí se odepře“. • K § 17: změnit postup při vyžadování úhrady a stížnosti proti její výši tak, aby nenastávaly dva odlišné režimy soudního přezkumu. • K § 17: upravit tak, aby bylo zřetelnější že při nesplnění lhůty pro zaslání výzvy nárok na úhradu zaniká. • K § 17 odst. 5: upravit tak, aby bylo zřetelnější, že do doby vyřizování patří i řízení o žalobě proti rozhodnutí o stížnosti • K § 18: sjednotit formu výroční zprávy do vzorové tabulky, aby bylo možno výroční zprávy hromadně vyhodnocovat. 		
--	---	--	--

K návrhu usnesení a předkládací zprávy			
Úřad vlády – PEAKE	V ukládací části se navrhuje ministru vnitra zpracovat a předložit vládě do 31. prosince 2012 návrh legislativních změn. Vzhledem k tomu, že zefektivnění systému svobodného přístupu k informacím je jednou z jedenácti priorit Strategie, požadujeme, aby práce na paragrafovém znění novely InfZ byly započaty co nejdříve (pokud se tak již nestalo) tak, aby do konce roku 2012 nabyla novela své platnosti. S ohledem na standardní legislativní proces požadujeme stanovení lhůty pro předložení legislativního textu nejpozději do 30. června 2012.	zásadní	Vypořádáno tak, že termín pro předložení vládě bude stanoven do konce října 2012 tak, aby Ministerstvo vnitra mělo dostatek času na adekvátní přípravu materiálu a adekvátní vypořádání všech uplatněných připomínek.
Úřad vlády – PEAKE	Předkládací zprávu bude třeba změnit v souladu s Přehledným shrnutím návrhů doporučených vládě k realizaci uvedeným v kapitole 3 materiálu III.A na str. 41.		<i>...samozřejmě</i>

Připomínková místa „bez připomínek“

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (ÚOHS-18029/2011/610/PKa)
2. Energetický regulační úřad
3. Úřad pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví (153/1110/2011)
4. Český telekomunikační úřad (Ú-111 812/2011-606)
5. Ministerstvo zdravotnictví (74623/2011/PRO)
6. Český úřad zeměměřický a katastrální (ČÚZK-19819/2011-15)
7. Česká národní banka (2011/3472/1)
8. Úřad průmyslového vlastnictví (2011/D067817/10)
9. Hospodářská komora
10. Úřad vlády ČR - Oddělení sekretariátu Vládního výboru pro zdravotně postižené občany (17240/11-VVZ)
11. BIS (50-136/11-BIS-1)
12. Ústecký kraj (450/LP/2011)
13. Ministerstvo zemědělství (206400/2011-MZE)
14. NBÚ (44129/2011-NBÚ/80)
15. Úřad vlády – kabinet vedoucího úřadu vlády (17241/11-KVÚ)
16. Sdružení místních samospráv - emailem: Stanislav Hodík (info@dusniky.cz)

Přehled kontaktních osob k vypořádání připomínek

- ČBÚ: Mgr. Šárka Konečná, tel. 221 775 332, e-mail: sarka.konecna@cbusbs.cz (SBS/35623/2011/ČBÚ-33)
- MPSV: bez uvedení kontaktu (2011/82988-102)

- **MŠMT:** Mgr. Petr Vokáč, e.mail petr.vokac@msmt.cz (I. 1737), JUDr. Emil Halla, emil.halla@msmt.cz (36000/2011-I/3)
- **ČSÚ:** Ing. Petra Kuncová, 274 05 3104, e-mail: petra.kuncova@czso.cz (1198/2011-01)
- **MF:** Věra Krylová, 257 042 719, Vera.Krylova@mfc.cz
- **MK:** Mgr. Petr Dvořák; petr.dvorak@mkcr.cz; JUDr. Petr Strupek; petr.strupek@mkcr.cz
- **Ministerstvo pro místní rozvoj:** Mgr. Marie Kotrlá, tel. 22486 1312, Marie.Kotrla@mmr.cz (39285/2011-31)
- **Ministerstvo dopravy:** bez uvedení kontaktní osoby (350/2011-510-LV/6)
- **Ministerstvo životního prostředí:** Mgr. Lukáš Záruba, Lukas.Zaruba@mzp.cz, 267 122 834 (89131/ENV/11) a JUDr. Libor Dvořák Ph.D., ředitel legislativního odboru (Libor.Dvorak@mzp.cz)
- **Ministerstvo zahraničních věcí:** Ing. Mgr. Pavel Valový, I. 2868, e-mail: Pavel.Valovy@mzv.cz (121586-2/2011-GI)
- **Ministerstvo spravedlnosti:** Mgr. Ivana Kuchařová, e-mail: IKucharova@mzp.justice.cz, tel.: 221 997 362 a Mgr. Jaroslav Rozsypal, e-mail: jrozsygal@mzp.justice.cz, tel.: 221 997 415. (838/2011-LO-SP/4)
- **Ministerstvo průmyslu a obchodu:** PaedDr. Novotný, tel. 224 853 263, novotnys@mpo.cz (42931/11/10100/01000)
- **Ministerstvo obrany:** JUDr. Eva Burešová, 973 200 106, Svechotovaj@army.cz (buresovae@army.cz) (1428/2011-1070)
- **Úřad vlády – Kancelář RVLP:** Mgr. Jakub Machačka, machacka.jakub@vlada.cz (17239/11-SLP)
- **Úřad vlády – místopředsedkyně vlády Mgr. Peake:** JUDr. Jan Horník, hornik.jan@vlada.cz (17238/11-SKK)
- **Úřad pro ochranu osobních údajů:** Vít Zvánovec, legislativa@uoou.cz (LZV-1278/11-33/ZVA), Vit.Zvanovec@uoou.cz, frantisek.nonnemann@uoou.cz a josef.prokes@uoou.cz
-
- **ÚZSVM:** Mgr. Ing. Robert Hurt, tel: 225 776 532, e-mail: robert.hurt@uzsvm.cz (ÚZSVM 29112011)
- **NKÚ:** JUDr. Jiří Krůta, NKÚ, tel. 233 045 346, e-mail: jiri.kruta@nku.cz (198/11-NKU140/275/11)
- **Nejvyšší soud:** Bc. Blanka Láníčková, Blanka.Lanickova@nsoud.cz (Sleg 125/2011)
- **KVOP:** Mgr. Karel Černín, tel: 542 542 399, e-mail: cemin@ochrance.cz (PDCJ: 2571/2011)
- **Nejvyšší správní soud:** bez uvedení kontaktní osoby (Sleg 57/2011-6)
-
- **Liberecký kraj:** JUDr. Jiří Němec, jiri.nemec@kraj-lbc.cz (KULK85541/2011)
- **Olomoucký kraj:** JUDr. Dagmar Nováková, 585 508 619, d.novakova@kr-olomoucky.cz (KUOK 128032/2011)
- **Zlínský kraj:** Mgr. Blanka Durďáková, 577 043 559, blanka.durdakova@kr-zlinsky.cz
- **Plzeňský kraj:** Mgr. Ivana Houšková, 377 195 750, ivana.houskova@plzensky-kraj.cz (ZN/97/VVŽÚ/11)
- **Kraj Vysočina:** Mgr. Miroslav Magrot, e-mail: magrot.m@kr-vysocina.cz (KUJI 95622/2011)
- **Karlovarský kraj:** Dagmar Čejková, dagmar.cejkova2@kr-karlovarsky.cz; tel. 354 222 558 (812/LP/11)
- **Pardubický kraj:** Mgr. Lenka Vondráčková, lenka.vondrackova@pardubickykraj.cz (KrÚ 95305/2011)
- **Jihočeský kraj:** JUDr. Ing. Petr Holátko (holatko@kraj-jihocesky.cz) a JUDr. Lukáš Glaser (glaser@kraj-jihocesky.cz) (bez č.j.)
- **Středočeský kraj:** JUDr. Eva Jůzová, telefon 257 280 658, e-mail juzova@kr-s.cz, Ing. Petr Franěk, telefon 257 280 824, e-mail franek@kr-s.cz a Bc. Petr Kochlík, telefon 257 280 629, e-mail kochlik@kr-s.cz. (bez č. j.)

- **Královéhradecký kraj:** Mgr. Petr Adámek, padamek@kr-kralovehradecky.cz (20830/VZ/2011; 127081/ 2011/KHK)
- **Moravskoslezský kraj:** Mgr. Pavla Samková, pavla.samkova@kr-moravskoslezsky.cz; Mgr. Silvie Janečková, silvie.janeckova@kr-moravskoslezsky.cz (POR/51356/2011/Dra, MSK 195524/2011)
- **Hlavní město Praha:** Ivana Brtnová, Ivana.Brtnova@praha.eu (S-MHMP 1093067/2011)
- **Svaz měst a obcí:** Mgr. Iva Vejmelková, vejmelkova@smocr.cz (1012/11)
- **Sdružení místních samospráv,** Stanislav Hodík, info@dusniky.cz
- **Unie zaměstnavatelských svazů:** info@uzs.cz
- **Policejní prezídium:** sekretpp@mvr.cz (PPR-19649-7/ČJ-2011-99KA)